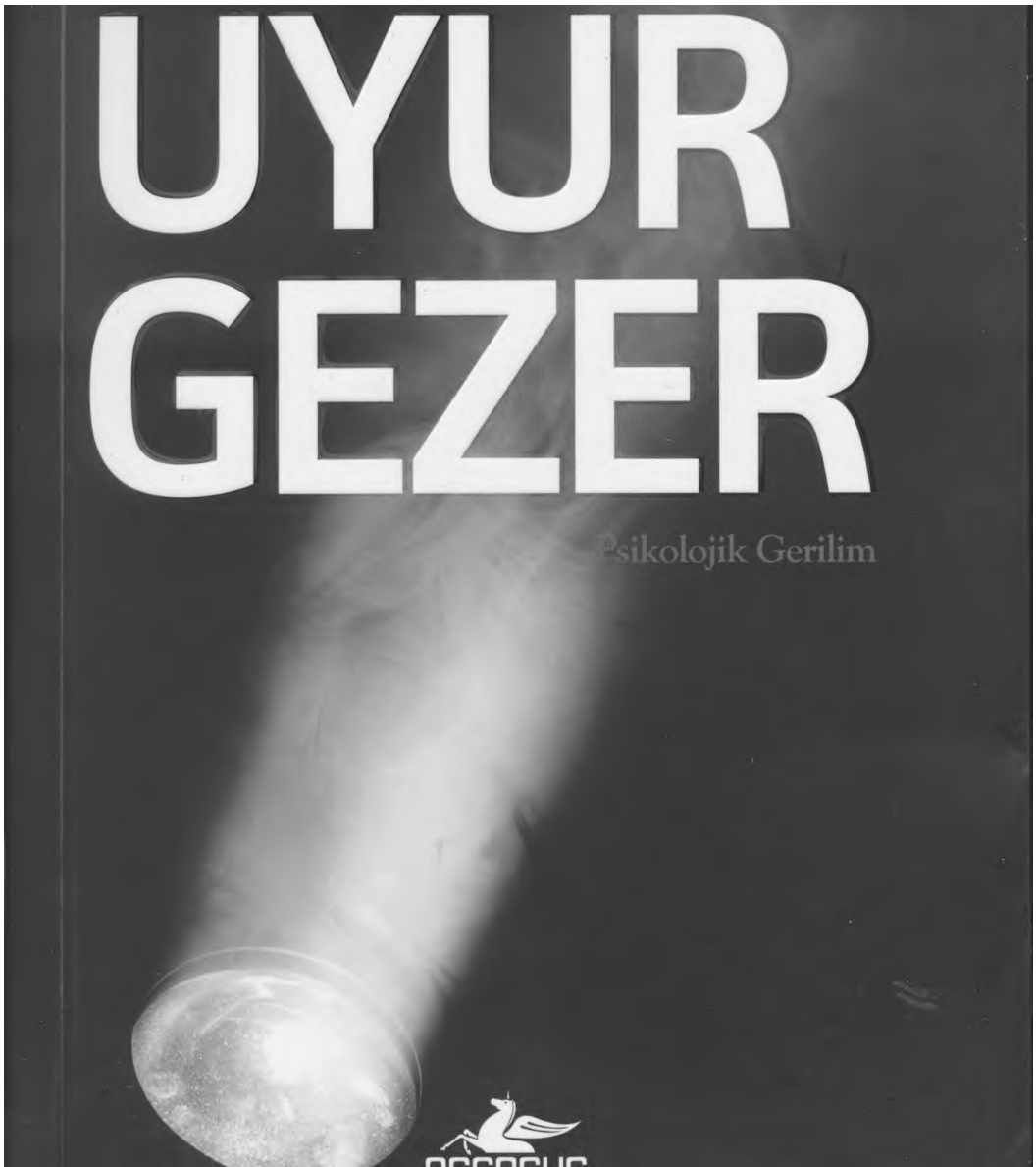
SEBASTIAN FITZEK

"Bu kitap Fitzek'in gerilim türünün en büyük yıldızlarından biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."
Freundin

"Fitzek uzun süre akıllardan çıkmayacak bir gerilim yazmış."
Publishers Weekly

"Fitzek'in gerilimleri nefes kesici. Her an her şeyle karşılaşabilirsiniz."
Harlan Coben

"Muhteşem bir psikolojik gerilim."
The Times

"Muazzam... Kitabı bir an bile elinizden bırakabilirseniz, hayranlık uyandıracak derecede disiplinli birisiniz demektir. *Uyurgezer,* ilk sayfasından son kelimesine kadar size nefes almayı unutturacak harika bir psikolojik gerilim."
Booksection.de

UYURGEZER

Pegasus Yayınları: 1624
Bestseller Roman: 708

UYURGEZER
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Der Nachtwandler

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editor: Murat Demirci
Düzelti: Okan Ağgez
Kapak Uygulama: Fatma Can
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/tstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2017

ISBN: 978-605-299-142-8

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © 2013, Droemersche Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf. GmbH 8r Co. KG, Munich, Germany

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. tarafından AVA international GmbHden alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SEBASTIAN FITZEK

UYURGEZER

Almancadan Çeviren:
EBRU AKYÜREK

PEGASUS YAYINLARI

Cadılar diyarındaki o dulda,
O zifiri karanlık yalnız yolda
GECE adında bir Cin oturuyor,
Kara bir tahtta saltanat sürüyor;
Buralara daha yeni gelmiştim
Daha yeni ayrılıp kurtulmuştum
Thule denen çok uzak iklimlerin sisinden.'

Edgar Allan Poe,
Düş Ülke

Edgar Allan Poe, Annabel Lee (Şiirler), Varlık Yayınlan. İngilizce aslından çeviren Erdoğan Alkan.

Manuelaya

Giriş

Hasta, koğuşa yatırılmasının üzerinden henüz yarım saat bile geçmemişken, gerginlik yaratmaya başladı. Hemşire Suzan, ambulans kapılarını açmadan ve sedyeyi dışarı çıkarmadan önce nelerle karşılaşabileceğinin *tadını* alır gibi oldu.

Psikiyatri departmanında karşılaşacakları sorunların her zaman *tadını* önceden alabiliyordu. Bu gibi zamanlarda ağzının içi, alüminyum folyo çiğnemiş gibi, kamaşıyordu. Ve bu duruma, ilk bakışta şiddete eğilimli olmaktan ziyade daha çok kurban gibi görünen hastalar neden olabiliyordu. Tıpkı şu an, 1310 numaralı odada, alarmı aktif hale getiren adam gibi.

Aksi gibi saat de tam 19.55.

Hasta beş dakika daha bekleyebilseydi, Suzan şimdi molada olacaktı. Fakat şu an boş mideyle koridorda dolanmak zorundaydı. Gerçi akşamları pek iştahlı olduğu da söylenemezdi. Suzan formuna fazlasıyla dikkat ediyordu; aslında kontrol altında tutulan anoreksi hastalarından daha şişman değildi fakat yediği küçük salata ile yarım yumurta akşam yemeklerinin olmazsa olmazlarındandı - kuruntulu bir paranoyaklıktı belki, ancak bundan vazgeçemediği de bir gerçekti.

Hasta çıplak, kanlar içinde ve ayaklarındaki kesik yaralarıyla girişi karla kaplanmış bir süpermarketin önünde bulunmuştu. İhmal edilmiş, yolunu kaybetmiş ve susuz kalmış gibi görünüyordu ancak gözlerinden bilincinin yerinde olduğu belliydi; konuşması

anlaşılırdı. Dişlerinde *(Suzan'agöre dişler, insan psikolojisinin güvenilir bir göstergesiydi)* alkol, nikotin veya uyuşturucu kullandığına dair bir iz görünmüyordu.

Buna rağmen önceden hissedebildim, diye düşündü Suzan. Bir elinde çağrı cihazı, diğerindeyse anahtarlığı vardı.

Suzan kapıyı açtı ve içeri girdi.

Karşısındaki görüntü o kadar ürkütücüydü ki özellikle bu tür olaylar için eğitilmiş güvenlik görevlilerini çağırmak için kullandığı cihazın düğmesine basmadan önce şpk içinde bir an öylece durduğu yerde kalakaldı.

Pencerenin önündeki çıplak adam, "Kanıtlayabilirim," diye bağırıyordu. Koca bir kusmuk yığınının tam ortasındaydı.

Aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteren hemşire, "Elbette yapabilirsiniz," diye cevap verdi.

Sözleri ezberlenmiş ve samimiyetsizdi, zaten Suzan onları gerçekten ezberlediğinden, bu sözcüklerin samimi olması da mümkün değildi. Gerçi içi boş ifadelerle kayda değer bir zaman kazanmayı geçmişte birçok kez başarabilmişti.

Bu kez öyle olmadı.

Bir araştırma komisyonu daha sonra, temizlikçi kadının mesai saati içerisinde kullanılması kesinlikle yasak bir MP3 çalarla müzik dinlediğini belgeleyecekti. Yöneticisi, beklenmedik bir anda temizlik denetimine gelince, kadın da cihazı duşların yanında yer alan su sayaçlarının bölmelerinden birine saklamıştı. Fakat Hemşire Suzan, hastanın yaşanan kriz sırasında, pilini çıkardığı bu elektronik cihazı nasıl ele geçirdiğini bir türlü anlayamıyordu. Elinde, dışını dişleriyle kemirmiş olduğu anlaşılan, yamulmuş bir alkalin pil tutuyordu. Suzan, yoğun asidin pilin kenarlarından marmelat gibi dışarı taştığım göremese de hayal edebiliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diyerek adamı ikna etmeye çalıştı.

Adam, “Hayır, hiçbir şey yoluna girmeyecek,” diyerek itiraz etti. “Beni iyi dinleyin. Ben deli değilim. Midemden çıkarmak için kendimi kusturmaya çalıştım ama belki de çoktan sindirmişimdir. Röntgen çekmeniz gerekiyor. Röntgenimi çekmeniz gerekiyor. Kanıt içimde saklı!”

Hastayla baş etmeleri için çağrılan güvenlik görevlileri olay yerine gelene kadar adam bağırmaya devam etti.

Ancak geç kalmışlardı.

Doktorlar odaya daldığında hasta pili çoktan yutmuştu.

Birkaç gün önce

Dünyanın herhangi bir yerinde.

Bildiğiniz bir şehirde.

Belki de sizin çevrenizde...

I.

Hamamböceği, Leon'un dudaklarına tırmanıyordu.

Hamamböceğinin antenleri, sadece birkaç santim sonrasında, açık duran dudaklarına temas edecekti. Daha şimdiden, Leon'un uyurken çarşafın üzerine akan salyalarının oluşturduğu lekenin kenarına ulaşmıştı.

Leon dudaklarını kapamayı denedi ancak kasları uyuşmuş gibiydi.

Bir kez daha.

Leon ne ayağa kalkabiliyor, ne elini kaldırabiliyor ne de gözlerini kırpıştırabiliyordu. Ona samimi bir selam vermek ister gibi antenlerini havaya kaldıran hamamböceğine gözlerini dikmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Merhaba Leon, yine geldim. Beni tanıyamadın mı?"

"Elbette tamdım. Kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Reunion'dan gelen devasa hamamböceğine Morphet adını vermişlerdi. Bu iğrenç yaratıkların gerçekten uçabildiklerini öncesinde bilmiyordu. Sonrasında internette araştırıp bu konu hakkında bir hayli bilgi sahibi olmuşlardı ve artık bu mevzu üzerine yapılmış hararetli tartışmalara kendileri de katkı sağlayabilecek bir durumdaydılar. Evet, en azından Reunion'dan gelen bu yaratıkların böyle bir yetenekleri vardı ve görünüşe göre Natalie, dokuz ay önce gittikleri tatil dönüşünde uçma yeteneğine sahip bu tür bir böceği beraberinde getirmişti. Bu canavar, kıyafetler toplanırken valize

sızmayı başarmıştı ve eve ulaşıp çantayı açtıklarında da Morphet'i kirli çamaşırların üzerinde oturmuş, antenlerini temizlerken bulmuşlardı. Natalie henüz çığlık atabilmek için ihtiyaç duyduğu soluğu alamadan, hamamböceği çoktan eski tarz evlerinin ulaşılmaz bir köşesinde saklanabilmek için uçmaya başlamıştı bile.

Her tarafa bakmışlardı. Yüksek tavanlı, beş odalı evlerinin her bir köşesini ve bucağını incelemişlerdi: süpürgelikleri, banyodaki çamaşır kurutma makinesini, Leon'un çalışma odasında duran mimari maketin arkasını - Natalie, fotoğraf laboratuvarının kapısını ışık geçirmez bir kumaşla kaplamış ve bu kapıyı her zaman sıkıca kapalı tutmasına rağmen karanlık odanın içini bile talan etmişlerdi. Tüm çabaları boşa çıkmıştı. Örümceklerinkine benzer ayakları ve göksineği renginde bir kabuğu olan bu devasa böcek bir daha karşılarına hiç çıkmamıştı.

Natalie bu olayın yaşandığı akşam ciddi bir şekilde, henüz birkaç ay önce taşındıkları yeni evlerini terk etme fikrini değerlendirmişti.

Yeni bir başlangıç yapmak istediğimiz bu evi.

Fakat sonrasında Natalie ve Leon sevişmiş ve gülerek sakinleşmişlerdi. Morphet'in, pencereden dışarı uçtuğunu ve şehirde bulunan, kendinden biraz daha küçük ve daha az tüylü türdeşleriyle tanıştığını düşünmüşlerdi.

Şimdi ise yeniden karşımda.

Morphet, Leon'un, kokusunu duyumsayabileceği kadar yakınındaydı. Elbette çok saçma bir düşünceydi ancak Leon'un hamamböceğine karşı hissettiği tiksinme duygusu, zihninin ona yanıltıcı bir oyun oynamasına neden oluyordu. Hatta böceğin tüylü bacaklarında, yatağın altında barınan ev tozu akarlarını bile gördüğüne inanıyordu. Hamamböceğinin antenleri henüz Leon'un çatlak ve kuru dudaklarına değmiyordu ancak buna rağmen değmesinin nasıl bir duygu yaratacağını düşünebiliyordu. Ağzının içine girdiği

takdirde neler hissedeceğini tahmin edebiliyordu. İnsanın damağına yapışan patlamış mısır gibi, tuzlu bir tat bırakacak ve damağını tırmalayacaktı.

Morphet yavaşça ama hedefe odaklı bir şekilde gırtlağına doğru ilerleyecek ve bu yolculuk sırasında da antenlerini Leon'un dişlerine vuracaktı.

Ve ben onu ısıramam bile.

Leon inledi, tüm gücüyle bağırmayı denedi.

Bu bazen işe yarıyordu, fakat uykunun yarattığı uyuşukluktan kurtulması çoğunlukla daha fazla zaman alıyordu.

Elbette hamamböceğinin gerçek olmadığını biliyordu. Sabahın erken saatleriydi, yılbaşına birkaç gün vardı. Yatak odası zifiri karanlıktı. Gözünün önüne getirdiği elini fiziksel olarak görmesi mümkün değildi. Ancak tüm bu bilgilerin kesinliği bile korkusunu daha katlanılır bir hale getirmiyordu. Çünkü tiksinti, en yoğun halinde bile, somut bir şey değildi, yalnızca dış etkenlerin yarattığı psikolojik bir tepkiydi. Duygusal açıdan böceğin gerçekte var olmaması ile yalnızca bir hayalden ibaret oluşu arasında hiçbir fark yoktu.

"Natalie!"

Leon eşine seslenmeye çalıştı ancak ne yazık ki başarısız oldu. Uyanık halde gördüğü kâbuslardan kurtulması için neredeyse her zaman bir dış etkene ihtiyaç duyuyordu.

Leon bir popüler psikoloji dergisinde, *"Zayıf egosu olan insanlar diğer insanlara kıyasla uyku felcine daha meyilli,"* içerikli bir makale okumuş ve yazının bir bölümünü kendisiyle özdeşleştirmişti. Aslında aşağılık kompleksi yoktu, ancak içten içe kendini "Evet, ama" şeklinde bir tip olarak nitelendiriyordu: Evet, koyu renk saçları gür ve güçlüydü, ama bu kadar çok saçı olması çoğu zaman yataktan henüz kalkmış gibi görünmesine neden oluyordu. Evet,

hafifçe aşağı bakan V şeklindeki çenesi yüzüne çarpıcı derecede maskülen bir görüntü veriyordu, ama göğsündeki tüyler bir ergeninkinden öteye geçmiyordu. Evet, dişleri beyazdı, ama fazla içten güldüğünde cipini satın alabilecek maddi imkâna diş hekiminin, dişlerine yaptığı dolgular sayesinde kavuştuğu anlaşılıyordu. Ve evet, bir seksen beş boyundaydı, ama nadiren dik durduğu için olduğundan daha kısa görünüyordu. Kısacası, fena görünmüyordu. Macera arayan kadınlar Leon'a en fazla bir gülümsemeyle karşılık veriyor; iş, telefon numaralarını vermeye geldiğindeyse o adımı atmıyorlardı. Telefon numaralarını daha çok, genlerinde pokerin yenilmez floş royal serisini taşıyan en iyi arkadaşı Sven'e veriyorlardı: saçları, dişleri, boyu, elleri... Her şeyi Leon'a benziyordu fakat karakterinde "ama"ları taşımıyordu.

Leon kendini uyku tutsaklığından, *"Natalie?"* diye homurdanarak kurtarmaya çalıştı. *"Lütfen bana yardım et. Morphet birazdan dilimin üzerine tırmanacak."*

Leon, çıkardığı beklenmedik seslere şaşırıyordu. Rüyasında konuşurken, homurdanırken veya ağlarken bile genelde kendi sesini kullanıyordu. Ancak şu an işittiği sızlanma sesi daha ince ve daha tizdi. Daha çok bir kadının sesini andırıyordu.

"Natalie?"

Bir anda etraf aydınlandı.

Şükürler olsun.

Leon bu kez tepinmeden ve bağırmadan, gördüğü kâbustan sıyrılmayı başardı. Neredeyse her iki insandan birinin hayatları boyunca en azından bir kez uyku ile uyanıklık arasındaki o karanlık dünyaya hapsolduğunu biliyordu. Ancak güçlü bir irade gösterme sonucunda kurtulabildiğiniz bir dünya. Ya da dışarıdan gelen güçlü bir müdahale sayesinde. Örneğin gecenin kör karanlığında birinin çok aydınlık bir ışık yakmasıyla, aşırı yüksek sesle

müzik dinlemesiyle, bir alarm sisteminin devreye girmesiyle veya birinin... *birinin ağlamasıyla mı?*

Leon doğruldu ve gözlerini kırpıştırdı.

"Natalie?"

Eşi, sırtı ona dönük bir şekilde yatağın karşısındaki giysi dolabının önünde diz çökmüştü. Ayakkabılarının arasında bir şey arar gibiydi.

"Pardon tatlım, uyandırdım mı seni?"

Uzun bir hıçkırık sesi dışında tepki vermedi. Natalie derin bir iç çekti, ardından sızlanma sesi son buldu.

"Sen iyi misin?"

Sessizce dolaptan birkaç bot çıkardı ve onları...

...valizinin içine mi attı?

Leon yorganı kaldırdı ve yataktan çıktı.

"Neler oluyor?" Komodininin üzerinde duran saate bir bakış attı. Saat yediye çeyrek vardı. Saat henüz o kadar erkendi ki Natalie'nin akvaryumundaki aydınlatma bile çalışmamıştı.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Bütün hafta boyunca kavga etmişlerdi ve evvelsi gün de tartışmaları doruğa ulaşmıştı. Her ikisi de fazla çalışmaktan olaylara mantıklı yaklaşamamıştı. Eşi ilk kez açacağı büyük fotoğraf sergisinden, o ise mimarlar arasında düzenlenen yarışmadan dolayı yorgundu. Her ikisi de ihmal edildiğini iddia etmiş ve kendi randevularının diğerininkinden daha önemli olduğunu düşünmüştü.

Noel günündeyse ilk kez "boşanma" kelimesi geçmiş ve ikisi de bu konuda ciddi olmasa da yaşananlar sinirlerinin sınıra ulaştığının bir göstergesi olmuştu. Leon dün kendini toplamış, Natalie'yi bir barışma yemeğine davet etmişti ancak Natalie bir kez daha galeriden eve geç saatte dönmüştü.

"Beni dinle, biliyorum şu aralar ikimiz de kendi sorunlarımızla uğraşıyoruz fakat..

Natalie aniden ona döndü.

Bakışları bir tokat gibiydi.

"Natalie, ne?.." Gözlerini kırpıştırdı ve kısa bir an için hâlâ rüyada olup olmadığını düşündü. "Lanet olsun, senin yüzüne ne oldu?"

Natalie'nin sağ gözü morarmıştı, göz kapaklarıysa şişti. Giyinikti ancak kıyafetleri daha çok alelacele üzerine geçirmiş gibiydi. Fırfırlı kolları olan çiçekli bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmişti, Pantolonuna kemer takmamıştı ve yüksek topuklu süet çizmelerinin dilleri öne sarkıyordu.

Bakışlarını yeniden Leon'dan uzaklaştırdı. Hantal hareketlerle valizini kapamaya çalıştı ancak eski, tekerlekli, deri valiz içine hkrnayı denediği eşyaları sığdıramayacağı kadar küçüktü. Kırmızı, •Pek bir külot, bir atkı ve en sevdiği beyaz eteği valizin kenarlarından dışarı taşıyordu.

Leon eşine doğru yürüdü, onu sakinleştirmek için kollarının arasına almak üzere eğildi ancak Natalie korkarcasına ondan kaçmaya çalıştı.

Natalie telaşla valizine uzandığı sırada Leon da şaşkın bir ifadeyle, "Ne oldu böyle?" diye sordu. Tırnaklarının dördü çamur rengine boyanmıştı. Beşincisiyse yoktu.

"Lanet olsun, başparmağın!" diye bağırdı Leon ve kadının yaralı eline dokunmak istedi. Natalie'nin bluzunun kolu yukarı kaydı ve Leon da kolundaki kesikleri fark etti.

Tıraş bıçağı mı?

"Olamaz, Natalie. Yeniden mi başladın?"

Bu, karşılığında tepki alabildiği ilk soru oldu.

"Ben mi?"

Bakışlarında dehşet, korku ve -Leon'un kafasını en çok karıştıran şey- acıma duygusu vardı. Dudaklarını hafifçe araladı fakat bu bile kesici dişinin önemli bir parçasının olmadığını görmesine yetmişti.

"Ben mi?"

Natalie, Leon'un dehşete kapıldığı o andan faydalanarak adamın kendisine dokunma girişimine engel oldu. Yatağın üzerinde duran cep telefonuna uzandı. Akıllı telefonunun kenarından Natalie'ye uğur getiren çok parçalı, pembe, plastik, inci bir kolye sarkıyordu. Her bir incinin üzerinde isminin bir harfi vardı - yirmi yedi yıl önce, Natalie'nin doğumunun ardından hastanenin bileğine taktığı isim bandıydı bu. Bir elinde cep telefonu, diğer elinde eşyalarıyla yatak odasından koşarak çıktı.

Leon arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı fakat Natalie kapıya giden yolu çoktan yarılamıştı. Aynı hızda koridora koşmak isteyen Leon, ofise götürmeyi düşündüğü, inşaat planlarıyla dolu kutuya takılarak tökezledi.

"Natalie, lütfen bana açıklar mısın..."

Fakat kadın merdivenlere doğru koşarken bir kez bile dönüp adama bakmadı.

Leon daha sonra, bunu takip eden korkulu günlerde, emin olmamasına rağmen eşinin kapıya koştuğu sırada sağ bacağını peşinden sürüklediğini hatırladığını zannetti. Fakat belki de bu duruma taşıdığı ağır yük veya bağcıklarını bağlamadığı ayakkabıları neden olmuştu.

Leon dengesini tekrar sağladığında, eşi çoktan eski tarz asansörün içinde kaybolmuş ve kayar kapıyı, sanki kendisini koruyan bir kalkanmış gibi hemen kapatmıştı. Son üç yıldır hayatını paylaştığı kadının yüzünde gördüğü son şey o dehşet verici, korkutucu (yoksa *merhamet* dolu mu?) bakışı olmuştu: *"Ben mi?"*

Ardından asansör kabini harekete geçti. Kısa bir şok anından sonra Leon merdivenlere koştu.

Asansörün etrafından aşağı yılan gibi kıvrılan geniş, ahşap basamaklar, sisal halısıyla kaplıydı ve halının kaba lifleri Leon'un ayak tabanlarına batıyordu. Leon'un üzerinde, her bir adımıyla birlikte kalçalarından aşağı inme riski taşıyan, geniş bir baksırın dışında bir şey yoktu.

Yolun yarısını epey hızlı şekilde katetti ve birkaç basamağı tek seferde atlamaya devam ettiği sürece, asansörü en kötü ihtimalle zemin katta yakalama şansının olduğunu düşündü. Tam da o anda ikinci kattaki yaşlı kadın Ivana Helsing, kendi dairesinin kapısını araladı. Gerçi kapının zincirini bile açmamıştı ama bu bile Leon'a ayak bağı olmaya yetti.

Leon komşusunun, "Alba, geri gel," diye seslendiğini duydu fakat yaşlı kadın geç kalmıştı. Siyah kedi evden dışarı kaçtı ve koşarak Leon'un bacaklarının arasından geçti. Boylu boyunca yere düşmemek için merdivenin korkuluklarına tutunmak ve olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Ah, olamaz Leon. Bir şeyiniz yok ya?"

Şimdi kapıyı sonuna kadar açmış olan yaşlı kadının endişeli sesini duymazlıktan gelip yoluna devam etti.

Henüz geç kalmış sayılmazdı. Ahşap kabinin gıcırtısı ile kabinin asılı olduğu çelik halattan gelen çatırdama sesini hâlâ duyabiliyordu.

Zemin kata ulaştığında köşeyi döndü, düz mermerin üzerinden kayarak kenara çekildi ve sonunda elleriyle ayaklarının üzerine çömelip soluk soluğa, yavaşça zemin kata inen kabinin arkasında beklemeye başladı.

Ve ardından... hiçbir şey olmadı.

Herhangi birinin asansörden ineceğini gösteren ne bir sallantı ne de bir takırtı duydu.

"Natalie?"

Leon derin bir nefes aldı, doğrularak ayağa kalktı ve art noveau tarzda yapılmış vitraylı cam panellerin arasından içeriyi görmeye çalıştı ancak gölgelerden başka bir şey göremedi.

Bu yüzden kapıyı dışarıdan açan kendisi oldu. Ve kendi suratına baktı.

Ayna kaplı kabin boştu, Natalie gitmişti. Ortadan kaybolmuştu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Leon yardım ararcasına etrafına baktı ve o anda Doktor Michael Tareski apartmanın boş koridoruna ayakbastı. Dördüncü katta oturan, hiçbir zaman selam vermeyen ve hep ilgisiz görünen eczacı, bu sefer her zamankinin aksine beyaz keten pantolonu ile bir ceket değil, bir eşofman takımı ile spor ayakkabılar giymişti. Terden parlayan alm ve eşofmanının koltuk altlarındaki koyu renk lekeler, sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmış olduğunu gösteriyordu.

"Natalie'yi gördünüz mü?" diye sordu Leon.

"Kimi?"

Tareski'nin kuşku dolu bakışları Leon'un çıplak bedeninden aşağı kayarak baksırına takılı kaldı. Eczacı muhtemelen zihninde, komşusunun bu garip halinden hangi ilaçların sorumlu olduğunu geçiriyordu. Veya hangi ilaçların bu durumu yok edebileceğini.

"Ah, eşinizi mi kastediyorsunuz?" Tareski arkasını döndü ve posta kutularının yer aldığı duvara yürüdü. "Az evvel taksiyle uzaklaştı," dediği sırada Leon adamın yüzünü göremiyordu.

Leon, sanki bir el feneri yüzüne tutulmuş gibi, acı çekerek gözlerini kırpıştırdı ve Tareski'nin yanından geçerek dış kapıya yürüdü.

"Zatürre olacaksınız," diye uyardı eczacı arkasından. Leon dış kapıyı açıp kaldırıma uzanan taş basamaklara ulaştığında bedeninin tüm kasları gerçekten de uyuşmuştu. Apartman birçok

küçük butiğin, restoranın, kafenin, tiyatronun ve "Celeste" gibi ışıklı reklam panolarının yer aldığı ve alacakaranlıkta Leon'un bir üst katındaki dairenin camına yansıyan açık hava sinemalarına sahip, eski şehrin trafiğe kapalı bir bölgesinde yer alıyordu. Gaz lambalarını andıran antika sokak aydınlatmaları yanmaya devam ediyordu. Hafta sonuydu ve bu yüzden pek az insan dışarıdaydı. Biraz uzakta köpeğini gezdiren bir adam görünüyordu ve yolun karşısındaki dükkân sahibi, gazete bayiinin panjurlarını kapatıyordu. İnsanların birçoğu uyanmamış veya Noel bayramı uygun bir döneme geldiği için işyerlerinden yalnızca birkaç gün izin alarak tatillerini yılbaşına kadar uzatma imkânı bulduklarından, şehri çoktan terk etmiş olabilirlerdi. Leon hangi tarafa bakarsa baksın, sokaklar boştu. Otomobil yoktu, taksi yoktu, Natalie yoktu.

Leon'un dişleri takırdamaya başladı, kollarını bedenine sardı. Dışarının rüzgârından korunmak için koridora geri döndüğünde, asansöre binen Tareski çoktan kaybolmuştu.

Üşüyordu, şaşkındı ve asansörü beklemek istemediğinden, eve dönmek için merdivenlere yöneldi.

Bu kez kedi yolunu kesmedi. Leon yaşlı kadının kendisini kapı deliğinden izlediğine emindi fakat Ivana Helsing kapısını açmamıştı. Bağırış ve tökezlemeleri sonucunda çıkardığı gürültü nedeniyle uyandırdığına inandığı birinci kattaki Falconiler de muhtemelen Bayan Helsing'le aynı şeyi yapıyordu.

Büyük ihtimalle, yirmi sekizinci doğum gününü hafif gürültülü şekilde kutladığı o ilkbaharda yaptıkları gibi yine apartman yönetimine Leon hakkında şikâyette bulunacaklardı.

Tüm bedeni titreyen Leon şaşkın ve bitkin bir halde üçüncü kata ulaştı. Evinin kapısının hâlâ aralık olmasına ve bu sayede dışarıda kalmamış olmasına minnettardı.

Natalie'nin hafif yaz kokulu parfümü hâlâ havada asılıydı ve bir anlığına tüm bunların yalnızca bir rüyadan ibaret olduğu ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadının kalın kuş tüyü yorgana sarmalanarak huzur içinde uyuyor olduğu hayaline kapıldı. Fakat o an yatakta Natalie nin yattığı tarafın hiç bozulmadığını gördü ve bu hayalinin gerçek olamayacağını anladı.

Ardına kadar açık duran dolabın içi karmakarışıktı; yine açıkta duran en alt çekmece de, tıpkı camın yanında duran ve henüz düne kadar makyaj malzemeleriyle dolu komodin gibi bomboştu. Üzerinde sadece arada bir DVD izlemek için kullandıkları dizüstü bilgisayar duruyordu. Natalie yatak odasına televizyon koymak istemediği için böyle bir anlaşmaya varmışlardı.

Leon'un gece komodininin üzerinde duran saati yediyi gösteriyordu. Yüksekte konumlandırılmış akvaryumun floresan tüpleri yanmaya başladı. Leon, ışığın yeşilimsi bir renk verdiği camda kendi yansımasını gördü. Dört yüz litrelik tatlı su tankının içinde tek bir balık bile yüzmüyordu.

Üç hafta önce Natalie, değerli hâzinesini büyük bir titizlikle bakımdan geçirmiş ve suyun kalitesini her gün kontrol etmiş olmasına rağmen, inatçı bir mantar yüzünden balıkların hepsi ölmüştü. Natalie o kadar yıkılmıştı ki Leon, kadının hayatı boyunca yeniden bir balığı eline alabileceği konusunda endişeye kapılmıştı.

Zamanlayıcının hâlâ çalışıyor olmasının sebebi ise önceki yıllarda akvaryumun ışığı tarafından uyandırılmaya alışmış olmalarıydı.

Öfkeyle akvaryumun fişini prizden çekti. Işık söndü ve Leon da kendini yenilgiye uğramış hissetti.

Yatağın kenarına oturdu, başını iki elinin arasına gömdü ve az evvel olanlar için masum bir açıklama bulmaya çalıştı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın, doktorların tüm uğraşlarına ve iyi-

leştiğine dair yaptıkları açıklamalara rağmen geçmişinin kontrolü yeniden ele aldığı gerçeğinden kurtulamadı.

Hastalığı nüksetmişti.

raya doğru konuşman gerekiyor."

"Nereye?"

"Aaahh, telefona doğru tabii ki."

Kasetten duyulan adamın sesi öfkeliydi, görünüşe göre eşine telesekretere nasıl konuşması gerektiğini ilk kez açıklamıyordu. Hatta bir hışırtı vardı, ardından Leon'un annesi, büyük olasılıkla ahizeyi doğru pozisyonda kulağına tutmayı başardı.

"Klaus ve Maria Nader'in evi," dedi kadın, bir navigasyon cihazının kötü bir taklidini anımsatan ses tonuyla.

Lütfen ilk fırsatta dönüş yapın.

"Ne yazık ki evde değiliz."

Arka plandan babası, "Hadi oradan," dedi kuru bir sesle.

Leon'un keyfi yerinde değildi ve sabahtan beri kendini hasta, hatta hafif sersemlemiş hissetmesine rağmen gülümsemeden edemedi. Kendisini evlat edinmiş olan anne ve babası, *Muppet Shcnv'da* balkona çıkan yaşlılar gibi davranabilecekleri hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. Seyirci olsun olmasın, evde veya dışarıda hiç fark etmiyordu; birinin söylediği cümleye diğeri yorum yapmadan edemiyordu. İstem dışı kulak misafiri olan biri, evliliklerinin son demlerini yaşayan bir çifte şahit olduğunu düşünürdü. Fakat bu doğru değildi.

"Ve öyle kolay kolay da sizi geri aramayacağız çünkü bir yolculuğa çıkıyoruz," diye açıkladı Maria telesekretere.

"İstersen hırsızlara bir de evin anahtarlarını nerede bulabileceklerini anlat."

"Bizim evimizden ne çalabilirler ki? Senin Caracho oyuncaklarını mı?"

Leon gülümsedi.

Annesi elbette markanın asıl adının *Carrera* olduğunu biliyordu ancak Klaus'u kızdırmak için bilerek yanlış söylüyordu. Çatı katındaki yarış pisti babasının gurur duyduğu tek şeydi. Klaus Nader eskiden eşiyle Noel günlerinde bu arabalarla oynuyordu. Leon ise onları yalnızca izleyebiliyor ve ancak yarış otomobillerinden biri pistten dışarı uçtuğunda onu piste geri oturtabiliyordu. Bu sırada Leon'un yaşlı efendisi de ışıldayan gözlerle hız düzenleyicisini kumanda ediyordu. Bir baba-oğul klasiği.

Parmaklarında eklem yangısı sorunu başladığından bu yana bir tabak dahi taşıyamaz hale gelen Klaus'un bugün, hobisine ayıracak çok daha fazla vakti vardı. Garsonluk görevini askıya alan "antika adam" artık her gün evdeydi, ona *katlanmak* zorunda olan Maria'ysa acınacak haldeydi.

Ah, bu İkiliyi nasıl da özlüyorum, diye geçirdi aklından Leon efkârla. Şu an onlarla yüz yüze görüşebilmek için nelerini vermezdi. Son buluşmalarının üzerinden çokça zaman geçmiş gibi hissediyordu.

Leon gözlerini kapadı ve Naderlerin müstakil evindeki mutfakta yer alan, karı koca arasındaki sevgi dolu atışmaları en iyi şekilde izlemeye imkân sunan locada, yani dar ahşap masanın başköşesinde oturmanın özlemini duydu. Leon babasını resmen karşısında görüyordu: Eşinin kendisi için hazırladığı omleti beklerken kollarını sıvadığını, geniş dirseklerini masaya dayadığını, düşünceli düşünceli çenesini ovduğunu görür gibiydi.

"*Biraz daha uzarsa yeniden gidip tıraş olmam gerekecek.*"

"İyi fikir ama bu kez sırtını da tıraş etmeyi unutma."

"Sırtımın kıllı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır. Çift gerdana da sahip değilsin zaten."

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Boynum kırışık olabilir ama gerdanım çift değil."

"Ben de onu diyorum ya."

"Seyahati oğlumuz hediye etti," diye ilan ediyor Maria tele-sekretere, gurur duyduğunu belli eden bir ses tonuyla.

"İyi bir çocuk," diye fısıldıyor Klaus ve bu söylemiyle, birileri oğlu hakkında konuşmaya başladığında Maria'nın her zaman cepte hazır bulundurduğu, en sevdiği yorumların birinden alıntı yapıyor.

"Evet, aynen öyle. Gözlerini o şekilde devirmene gerek yok, seni yaşlı maymun..."

Bir bip sesi, Klaus Nader'in nadiren başarılı olduğu bir şeyi başarıyor. Maria nın sözünü kesti ve Leon'a ne için aradığını hatırlattı.

"Eee, anne, baba?" dedi şaşkın bir şekilde. "Güzel bir mesaj olmuş. Ben sadece şunun için aramıştım..."

... Natalie sizi hiç aradı mı, diye sormak istemiştim.

Anne ve babasının da hisleri onunkinden farklı değildi.

Natalie'yi ilk gördükleri an ona âşık olmuşlardı.

Natalie nin, mutfakta salata hazırlayan Mariaya yardım etmek için bahçe masasını terk ettiği o yaz akşamında, babası Leon'u, "İstersen bana yüzeysel biri olduğumu söyle," diyerek kenara çekmişti. "Eğer bu kadını, iç güzelliği dış güzelliğinin yarısı etmez diyerek terk edecek olursan, dün akşam izlediğimiz *Kim Milyoner Olmak İster* yarışmasında elli liralık soruya cevap veremeyen o geri zekâlıdan bile daha aptalsın demektir."

Bu hoşlanma duygusu karşılıklıydı, Natalie de bu kaçık çiftten büyük zevk alıyordu; özellikle de Maria'dan - ilk bakışta karakter-

lerinin taban tabana zıt olduğu apaçık göründüğünden bu durum oldukça şaşırtıcıydı.

Natalie fotoğrafçı olarak kariyer yapmak ve ünlü bir sanatçı olarak da dünyayı gezmek istiyordu; Maria'ysa dünyaya bırakacağı en değerli şeyin Guggenheim Müzesinde yapacağı bir sergi yerine, Leon olduğunu düşünüyordu. Annesi mutfak önlüğünü, Natalie'nin yüksek topuklu ayakkabılarını taşıdığı gibi, büyük bir gururla giyiyordu. Natalie Leñé yirmi odalı bir villada büyümüşken, Maria Nader çocukluğunu kelimenin tam anlamıyla sokaklarda, açılır bir tente ile kimyasal tuvaleti olan bir karavanda geçirmişti.

Bu iki farklı kadını birleştiren şey ne geçmişleri ne de gelecek planlarıydı; aksine çevreleri tarafından yanlış değerlendiriliyor oluşlarıydı. Ne Natalie kendini beğenmiş bir sürtüktü ne de Maria aptal bir ev kuşuydu. Aynı dalga boyunda yer alan iki insandılar; varsın diğer insanlar değerli zamanlarını bunun nasıl olabileceğini düşünmekle geçirsinlerdi.

Birbirlerine güveniyorlardı ve bu sebeple Natalie'nin konuşacak birine ihtiyaç duyduğunda Maria ya başvuracağı düşünülebilirdi. Leon buna rağmen telefonu eline aldığında büyük beklentiler içinde değildi ve numarayı da ilk kez bugün, Natalie'nin kaçamasına evden çıkıp gitmesinden bir gün sonra tuşluyordu.

Dün saatlerce kendisini bu durumdan kurtarabilecek bir telefonun gelmesini beklemiş ve defalarca Natalie'nin cep telefonunu aramış olmasına rağmen her seferinde karşısına telesekreter çıkmıştı.

Bugün, henüz Natalie nin yaşadığına dair hiçbir ipucu yokken, kadının güvendiği insanlarla iletişime geçerek dikkatli bir yol izliyor ve eşinden haber almaya çalışıyordu. Natalie'nin güveneceğe insanları aramaya özen gösteriyordu.

Ancak şu an çıkmaz bir yola girmişti. Annesiyle babası yoktu. Açık denizdeydiler. Ulaşılamaz durumdaydılar.

Tıpkı Natalie gibi.

Leon, bir süredir ağzından tek bir kelime bile çıkmadığının ve telesekreterin onun sadece soluma sesini kaydettiğinin farkına vardı. Şaşkınlık içinde, veda etmeden telefonu kapadı.

Annesiyle babası döndüklerinde, pek de konuşmadığı bu tuhaf mesajı dinledikten sonra büyük bir şaşkınlık içerisinde Leon'u geri arayacaklardı mutlaka.

Ancak Leon, onların da kendisi kadar yıkılıp yıkılmayacağı konusunda emin olamıyordu.

Natalie'ye neler olduğunu ve kendisini neden bu denli büyük bir telaş içinde terk ettiğini bilmiyordu. Leon'un bildiği tek bir şey vardı: Annesiyle babasının söylediklerinin aksine, Leon onlara hiçbir zaman böyle bir seyahat hediye etmemişti.

3

4(1 I yandırdım mı?"

"Sence biz kadınlar sadece boyuyla mı ilgileniyoruz?" diye söyleniyordu hattın diğer ucundaki uykulu ses. "Tabii ki beni uyandırdın, seni sersem."

Leon, "Kusura bakma," diyerek Anouka'dan özür diledi.

Anouka, Natalie nin en iyi kız arkadaşıydı ve iletişime geçilecek güvenilir insanlar listesinde ikinci sırada yer alıyordu. Bu arada saat sabahın dokuzuna geliyordu ancak Anouka geceyi gündüze çevirmekle meşhurdu ve çoğu zaman galeriye öğle yemeğinden önce pek uğramazdı. Mutlaka onu derin uykusundan uyandırmış olmalıydı. Veya şehrin kulüplerinden düzenli olarak eve getirdiği sevgililerinin birinin koynundan çıkarmış olmalıydı.

Leon, Anouka'nm erkeklere karşı elde ettiği başarılarına pek bir anlam veremiyordu ancak söylendiğine göre güzellik, gözlemcinin gözlerinde saklıydı. Natalie'nin ince yapılı genç kız bedeninden, uzun, koyu saçlarından ve her daim melankolik bakan gözlerinden etkilenen adamlar ile bir karaoke barda Anouka'nın göğüslerine bakan; göğüsleri kıllı, kaslı ve ilk bakışta biraz tükenmiş görünen adamların arasında çok az ortak özellik vardı.

Anouka, "Sesin tuhaf geliyor," şeklinde bir saptamada bulundu. Leon önce yatak örtüsünün hışırdama sesini, ardından parkenin uzerinde yürüyen çıplak ayakların sesini duydu.

"Sen bir şeyler mi içtin?"

"Saçmalama."

"Bir şey mi oldu?"

Leon tereddüt etti. "Ben... ben bunu senden öğrenmeyi ummuştum."

"Ne?"

"Natalie sende mi?"

"Bu fikre nereden kapddın?"

Eğer kulakları Leon'u yanıltmıyorsa, şu an bir şırıltı sesi duyuyordu. Ve eğer Natalie'nin en iyi arkadaşını biraz olsun tanıyorsa, onun bir yandan telefonla konuşurken, bir yandan da utanmadan işediğini biliyordu.

"Karmaşık bir durum. Hem kafam da biraz karışık ama şu an konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Konuyla ilgili konuşmak istemiyorsun ama gecenin köründe beni arıyorsun, öyle mi?" Anouka sesine aynı anda hem alaycı hem de kızgın bir ifade katmayı başarmıştı. Telefonun diğer ucunda bir tuvaletin karakteristik sifon sesi gürledi.

"Natalie dün evimizi terk etti ve o zamandan beri kendisine ulaşamıyorum," diye açıkladı Leon, ardından oturma odasının kapısına yöneldi. Telefonla konuşmaya devam ettiği süre boyunca kanepe ile pencere pervazı arasında gidip gelmişti ancak konuşurken gırtlağı kaşınmaya başladığından mutfağa gidip su almaya karar verdi.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu Anouka.

"Bilmiyorum."

"Kavga edip etmediğinizi mi bilmiyorsun?"

Masum bir tartışmadan çok daha kötü bir şey yaşanmış olabilir ama bunun olup olmadığını bile bilmiyorum, sen bunu anlayamazsın.

"Tüm bunların kulağa garip geldiğini biliyorum ama benim için bir iyilik yapıp onu bugün galeride görürsen beni aramasını söyler misin?"

Natalie ile Anouka, Güzel Sanatlar Akademisinde okurken önce bir odayı, ardından da bir daireyi paylaşmışlardı. Leon onlarla tanışmadan çok önce, şehrin tarihî kısmında bir fotoğraf galerisi açmayı hayal ediyorlardı. Burası hem kendi resimlerinin hem de genç sanatçılara ait başka eserlerin sergilendiği bir yer olacaktı. Yaklaşık on iki ay önce bu hayallerini gerçeğe dönüştürmüşlerdi ve basınla gerçekleştirdikleri ilk görüşmelerden sonra galerinin işleri oldukça yolunda gitmeye başlamıştı.

"Bunu yapamam," dedi Anouka.

"Neyi yapamazsın?"

"Seni aramasını rica etmeyi."

"Efendim?"

Anouka'nın, Natalie, Leon'la tanışıp iki odalı dairelerinden taşındığından beri, kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Bir mimar olarak sanatsal işlerden ziyade daha çok ticari işler yapan zevksiz biri olarak görüyordu Leon'u. Nadir gerçekleşen buluşmalarda yalnızca en gerekli şeyleri konuşuyorlardı. Birbirilerini kabullenmeme durumu, zamanla çift taraflı hale dönüşmüştü çünkü Leon, Anouka'nm, arkadaşını kendisiyle ilişkiye girmemesi gerektiği konusunda uyardığını öğrenmişti. Birbirlerini o kadar itici bulmalarına rağmen Anouka hiçbir zaman Leon'a düşmanca yaklaşmamıştı.

"Benim seni aradığımı iletmek istemiyor musun?"

"Hayır. Bunu *yapamayacağım* çünkü görünüşe göre onunla karşılaşmayacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sevgili Natalie'nin iki haftadır işe gelmediği anlamına geliyor. Galerinin tüm işleriyle tek başıma uğraşıyorum."

Anouka'nın söyledikleri yüzüne bir tokat yemiş gibi sersemlemesine neden oldu. Koridorda durmuş, mutfak kapısına asılı,

boy hizasındaki mıknatıslı tahtaya bakıyordu. Eskiden bu tahtanın üzerine kim evden erken çıkarsa diğerine sevgi dolu, esprili bir mesaj bırakırdı. Ama son esprinin *(Aşkım, biz dün seviştik mi? O sırada horlamaya başladıysam özür dilerim. Nat)* üzerinden aylar geçmişti; şimdiyse mıknatıslı tahtada apartman yönetiminin, birkaç gün içinde apartman onarım işlerinin başlayacağı yönünde yaptığı duyurudan *(asansör kullanımı sırasında uzun bekleme sürelerine hazırlıklı olun!)* başka bir şey yoktu.

"Fakat Natalie bana büyük bir sergi üzerinde çalıştığınızı anlatmıştı?.."

Yıldız Çocuklar.

Düşük ve ölü doğan çocuklar hakkındaki bu sergi, insanı rahatsız etmekten çok, insanın içine dokunacak tarzdaydı.

Zaten son günlerde Natalie bu yüzden evden erken çıkıp, geç saatlerde eve geri dönüyordu.

Tıpkı iki gün önce olduğu gibi! Leon, bir şişe "barışma şarabı'yla yemek odasında oturup beklemiş ve eve gelmesinin üzerinden saatler geçtiğini fark edince bir anda şişeyi açmıştı. Şişeyi bitirdikten sonra sarhoş bir şekilde yatağa girmiş ve eşinin eve gelişini duymamıştı.

"Her şeyin zamanında yetişebilmesi için tam gaz çalıştığınızı söylemişti."

"Tam gaz kısmında haklı. Ama her şeyi yalnız başıma yapmak zorundayım Leon. Kafasından neler geçirdiğine dair hiçbir fikrim yok. Pek güvenilir biri olmadığını biliyorum ama telesekreterine bir düzineden fazla mesaj bırakmama rağmen beni geri aramamış olması büyük cesaret. Demek istediğim, serginin konusunu kendi belirledi ama belki de erken davrandı."

Hayır, buna inanmıyorum.

Elbette Natalie geçen yaz yaşadığı düşük tecrübesinden sonra yıkılmıştı ancak bunun şaşılacak derecede hızlı ve sağlıklı bir biçimde üstesinden gelmişti. Bunun sebebi belki de düşüğün henüz

onuncu haftada, regliyle birlikte ve kürtaja ihtiyaç duyulmadan gerçekleşmiş olmasıydı.

Bir yıldız çocuk.

Regl olamayınca Natalie nasıl da sevinmişti. Tüm belirtilerin yanlış çıkmasından korktuğu için göğüslerindeki ağrıdan, sabahları yaşadığı koku duyarlılığından Leon a bahsetmemişti bile. Fakat sonra Leon bir gebelik testi almış ve sonuç pozitif çıkınca da hayatının en güzel günlerini yaşamıştı.

Ardından külotunda kan gördükleri o güne uyanmışlardı. Kurdukları sevinç dolu gelecek hayalleri bir çırpıda yok olmuştu. Korkunç bir andı ancak kısa süren, yoğun ve acı dolu bir dönemden sonra başlarına gelen bu olay birbirlerine daha çok bağlanmalarını sağlamıştı. Zaten Leon bu şekilde hissetmeseydi, iki ay önce Natalie'ye evlenme teklif etmezdi.

Hatta Natalie evet demişti!

Düğün biraz alışılmışın dışındaydı; nikâh şahidi, fotoğrafçı ve gül serpiştiren kızlar yoktu, nikâh dairesinden alınabilen en yakın güne alınmıştı tarih. Birçok arkadaşı şaşırarak, birkaçı da kızarak tepki vermişti ancak birbirlerine ilk bakışta sırılsıklam âşık oldukları gibi, aynı hızda evlenmelerinde ne vardı ki?

"İyileşmeye başlamıştı," dedi Leon, Anouka'dan çok kendisiyle konuşarak.

Ardından doldurduğu bir bardak suyu hatırladı, mutfak kapısını açtı ve öksürdü.

Havada asılı olan bir şey içeri ayak basmasına engel oluyordu. Bu şey yoğun bir duman gibi gelmişti ilk başta ancak gırtlağını tırmalayan ve saniyesinde gözlerini yaşartan duman tamamen görünmezdi.

"Ne dedin?" diye sordu Anouka.

"Hiçbir şey," dedi öksürerek, elini ağzına bastırarak hızla mutfak penceresine yönelip camı açtı. Rahatlayarak soğuk, taze havayı ciğerlerine çekti.

"Nasıl istersen Leon. Zaten evde yaşadıklarınız beni ilgilendirmiyor. Beni, Natalie'nin son zamanlarda neden böyle saçmaladığını anlatmak için *aradığım* sanmıştım."

Leon arkasını dönüp tahriş edici dumanın kaynağını bulmaya çalışırken gözlerini ovuşturdu. Bakışları, göstergesi parlayan mikrodalga fırınla buluştu.

"Demek istediğim, yelkenleri tam da böyle bir zamanda suya indiriyor. Henüz çok başındayız, geçtiğimiz ay ilk kez artıya geçtik ve Natalie bir çuval inciri berbat ediyor. Anlayamıyorum."

Ben de, diye düşündü Leon, mikrodalga fırının kapağını açtı ve yeniden öksürdü. Baskın kokunun kaynağını buldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Anouka.

Hayır. Benim cephemde hiç ama hiçbir şey yolunda değil.

Parmaklarının ucuyla mikrodalganın içindeki spor ayakkabıları tuttu fakat onları kaldıramadı. Plastik tabanları altındaki tabağa yapışmıştı ve bu görüntü Leon'a, hayatındaki en kötü dönem olarak adlandırdığı bir anı hatırlattı.

Anouka'yla vedalaşmadan telefonu kapadı ve mutfaktan koridora çıkarak çalışma odasına yürüdü. Çalışma masasının en üst çekmecesini açabilmek için, çalıştığı mimarlık ofisinin de seçhıelerine katılmak istediği çocuk hastanesi projesinin karton modelini hafifçe havaya kaldırmak zorunda kaldı. Leon eliyle çekmeceyi biraz kurcaladıktan sonra, eskiden içine en önemli telefon numaralarını yazdığı, yıpranmış bir not defteri buldu. Numaranın hâlâ değişmediğini ümit etti. Ne de olsa bu numarayı en son, yaklaşık on beş yıl önce aramıştı.

Karşı tarafın telefona karşılık vermesi biraz sürdü.

"Doktor Vohvarth?"

"Evet. Kiminle görüşüyorum?"

"Benim. Leon Nader. Sanırım yeniden başlıyor."

i 4 O u kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Doktor Samuel Vohvarth, Leon'un iyimser konuşmasını merhamet dolu bir gülümsemeyle karşıladı ve gevşeyerek kanepeye yaslandı. "Ev ziyaretlerinde bulunmak günlük rutinime pek uymuyor ama itiraf etmeliyim ki beni bir kez daha meraklandırdınız."

Leon psikiyatriste hemen ulaşmıştı. Doktor Vohvarth bir kongreye katılmak için Tokyo'ya gitmek üzereydi. Eski hastasını kısa bir süreliğine ziyaret etmek için havalimanına giden yolu uzatmayı göze almıştı.

Leon ile psikiyatrisi oturma odasında otururlarken, taksi de durma yasağına rağmen aşağıda Doktor Vohvarth'ı bekliyordu. Vohvarth buna rağmen, tıpkı Leon'un onu hatırladığı gibi, çok rahat ve neşeli görünüyordu. Üzerinden bu kadar zaman geçmiş olması nedeniyle bugün yeniden karşısında oturmak Leon için çok garip bir duyguydu.

Psikiyatrisi geçen zamandan etkilenmemiş gibiydi, hiç yaşlanmamış görünüyordu. Saçları tıpkı eskiden olduğu gibi alışılmışın dışında uzundu ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Görünüşe göre dikkat çekebilmek için hâlâ bir hayli çabalıyordu. Leon'un çocukluk günlerinde skandal olarak nitelendirilen şey bugün, dışa dönüklük olarak adlandırılıyordu: Vohvarth'ın deri pantolonu, kovboy çizmeleri, boynundaki kırlangıç kuşu dövmesi... Leon zamanın geçtiğini gösteren belirtilere rastlamaya çalışırken, kendini detay-

ların içinde buldu: Doktorun ağzının kenarları biraz daha aşağı bakıyordu, gözlerinin altındaki halkalar bir nebze daha koyuydu. Ayrıca doktor, kulağındaki inci küpeyi daha az dikkat çeken gümüş bir küpeyle değiştirmişti.

"Aradan inanılmaz uzun bir zaman geçmiş, öyle değil mi? Son görüşmemizden bu yana kum saatinin arasından yarım bir kumsal geçti."

Leon başıyla onayladı. Endişeli anne ve babasının onu Vohvarth ın muayenehanesine ilk kez götürmelerinin üzerinden neredeyse on yedi yıl geçmişti.

Gerçi o sıralar Klaus ve Maria'yı henüz *anne ve babası* olarak adlandırmıyordu. Kazadan sonraki ilk yıllarda, öz annesi ile babasının ölerek kendisine ihanet ettiklerini düşünüyordu, öldüklerinde sadece on yaşındaydı. Depresif bir alkolik hayata daha hızlı veda edebilmek için bilinçli bir şekilde ters yola girmiş ve frene basmadan tam gaz yoluna devam etmişti, gerçekleşen kaza sonucunda üç kişi ölmüştü. Yalnızca iki yolcu kurtulmuştu: Karşılarında aniden farların belirdiği sırada kız kardeşiyle birlikte radyoda çalan "Yellow Submarine" şarkısına eşlik ettiklerini hâlâ hatırlayan Leon ve sadece köprücük kemiğinin kırılmasıyla kazadan kurtulan canavar sürücü. Yalnızca şeytanı güldürebilecek, kaderin bir esprisiydi bu.

Leon yetim olarak uyandığı hastanede geçirdiği ilk günleri bir dalgıç hücresindeymiş gibi yaşadı. Doktorların tanılarını, çocuk psikologunun önerilerini ve kimsesiz çocuklar yurdundaki kadının açıklamalarını dinlemiş ancak hiçbirini anlamamıştı. Onu inceleyen, ona bakan ve sonunda onu üvey anne ve üvey babaya vererek kurtulmak isteyenlerin dudakları hareket edip birtakım sesler çıkarıyordu fakat o sırada söyledikleri hiçbir şey bir anlam taşımıyor gibiydi.

"Eviniz güzelmiş," dedi psikiyatrisi, neredeyse yirmi yıldan sonra gözlerini sıva süslemeli tavana dikerek. "Asansörlü ve parkeli eski bir yapı. Güneye bakan bir balkon, tahminimce de altı odalı. Bu civarlarda böyle bir ev bulmanın kolay olmadığını sanıyorum."

"Beş odalı. Ama evet. Saman yığınının içinde gizlenen bir toplu iğne gibiydi."

Natalie ilanı dışarıda gezerken tesadüfen görmüş ve umutsuzca ev sahibine mesaj yazmıştı. Hatta ilanın bir şakadan ibaret olabileceğini düşünmüşlerdi çünkü bu gibi büyük bir balığı, bir sokağın ortasında duran sokak aydınlatma direğinin üzerinde asılı görmekten çok, lüks emlakçıların aşırı kaliteli broşürlerinde görmek mümkündü. Bir yıl boyunca başvuru listesinde yer almış ve apartman yönetiminin ihaleyi onlara vermesini beklemişlerdi. Leon bugün hâlâ kendilerini diğer başvuranlarla kıyasladığında evi almayı nasıl başardıklarını bir türlü anlayamıyordu. Normalde bu gibi popüler ve pek de ucuz olmayan daireler sabit gelirli kiracılara verilirdi. Güvenli olmayan bir kefile sahip ve serbest meslekle uğraşan iki insana değil.

"Kısa bir zaman önce bir sempozyumda sizin durumunuz hakkında bir konuşma yaptığımı biliyor muydunuz?" diye sordu psikiyatrisi beklenmedik bir şekilde.

Vohvarth, muhatap olduğu kişinin verdiği tüm tepkileri incelemeye çalışıyor gibiydi; hatta Leon, doktorun eve ilk ayak bastığı andan itibaren kendini çocukluğunun büyük bir kısmını oluşturan tedavi seanslarına dönmüş gibi hissetti. Diğer çocuklar yapay göle giderken, çakıl ocağında futbol oynarken veya bir bahçede bulunan ağaç evde kalırken bu adam vücuduna kablolar takarak onu bilgisayara bağlamış ve sonu gelmeyen sorularla ruhunun derinliklerini deşmişti.

"İçinizde beni görme isteğini uyandıran şey neydi?"

Leon ayağa kalktı. "Bunu size göstermek isterim."

Leon uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Altında duran antika video kaydedicisini eliyle çalıştırması gerekiyordu. Kaydediciyi henüz bir saat önce ardiyeden yukarı taşımıştı, üstünkörü tozunu almış, temizlemiş ve ekrana bağlamıştı. Odunu andıran canavarın hâlâ çalışıyor oluşu Leon'u hayrete düşürmüştü. VHS bantlarının makaraları, kötü yağlanmış dişli çark gibi, her bir dönme hareketiyle çatırdıyordu.

"Eski bantlarımızı hâlâ saklıyor musunuz?" diye sordu Volwarth şaşırarak, ilk görüntüleri görünce. Son oturumlarında bunları Leon'a, başarılı tedavi sürecini kutlamak adına hediye etmişti.

"Hayret edilecek bir şey."

Öncesinde ayağa kalkan Volwarth şimdi doğrudan Leon'un yanında duruyor ve ekrana bakıyordu. Hışırtılı ve hafif sararmış kayıtlar, yakın çekim, Leon'un on bir yaşındaki şişko suratım gösteriyordu. O zamanlar biraz tombuldu; henüz bugünkü kadar zayıf değildi. Pijamalarıyla, çocuk odasındaki yatağın kenarında, bir mum kadar dik bir şekilde oturuyordu. Nevresimlerin üzerinde bir futbol kulübünün arması görünüyordu ve arka plandaki giysi dolabının üzerinde Michael Jackson'ın bir posteri vardı. Leon nasıl ki yatağını, odasını veya yanlarına verildiği insanları kendi seçmediyse, nevresimleri ile posteri de yine kendi seçmemişti. O sırada birlikte kaldığı kişiler, Leon'la geçinmeyi deneyen ikinci aileydi. Fakat Leon'un sorunlarının derinliklerine inmeye çalışan ilk aileydiler.

"Bu gece seninle neler yapacağımızı biliyorsun, değil mi Leon?" diye sordu bant kaydındaki Vohvarth. Sesi bile bugün hâlâ o zamankiyle aynıydı. Psikiyatrist ekranda görünmüyordu, küçük Leon'un gergin şekilde baktığı kameranın arkasındaydı. Gözlerinin kenarı kızarmıştı, üç gündür yalnızca birkaç dakikalığına uyuyabildiğinden deli gibi uykulu görünüyordu; buna rağmen başını sallıyordu.

"Bugüne kadar senin yaşındaki bir çocukla hiç gerçekleştirmediğimiz bir deney bu. Tamamen zararsız, başına bir şey gelmeyecek. Tek bir şeyi bilmeni istiyorum: İsteğinin dışında hiçbir şey olmayacak. Bunu yapmak istemiyorsan bana söylemende hiçbir sakınca yok."

"Hayır, sorun yok. İnsanın canını acıtmıyor ne de olsa, değil mı?

"Hayır," diyen Doktor Vohvarth iyi niyetle gülümsüyordu. "Belki uzandığın anda bir baskı olur ama her yeri güzelce minderlerle döşedik."

Bu sözlerle birlikte psikiyatrisi ekranda belirdi. Bir anlığına sırtı görüntüyü kapladı, ardından Vohvarth'ın çocuğun kafasına bir şey sabitlemek için hazırlık yaptığı görüldü. Yana doğru yeniden bir adım attığında, Leon'un alnında metal bir halka parlıyordu. Halkanın kenarına, uzaktan bir madenci fenerini andıran, yumruk büyüklüğünde bir nesne sabitlenmişti.

"Kafanın üzerindeki bu şey, telsiz kontrollü bir uyku kamerası," diye açıkladı Vohvarth sakin bir sesle.

"Rüyamda yaptığım her şeyi kayıt mı ediyor?"

"Evet. Bu kamera harekete karşı duyarlı, bu da ayağa kalktığın anda çalışmaya başlayacağı anlamına geliyor. Beyin sıvını, kas ve göz hareketlerini ölçmek için gerekli olan baş elektrotlarını şimdilik kullanmayacağız. Kablo olmadığından özgürce hareket edebilirsin. Senden sadece benim için tek bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Nedir?"

"Bu, enstitüdeki tek kameramız ve oldukça da pahalı bir alet. Yani lütfen bununla duş almaya çalışma."

Leon gülümsüyordu, ancak gözlerinde hâlâ hüzün vardı. "Uyurken neler yaptığımı bilmiyorum ki. Sonrasında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"İşte bu yüzden bu uyku kamerasını bu gece takacaksın."

"Peki ya yeniden kötü bir şey yaparsam?"

Vohvarth alnını kırıştırdı. "*Yeniden* de ne demek oluyor? Bunun hakkında detaylı bir şekilde konuşmuştuk ya Leon. Sen bir uyurgezersin. Ülkemizde böyle binlerce insan var, bu kötü bir şey değil."

"Molller o zaman neden gitmemi istiyorlar?"

İşte tam o anda, bu sözcükleri kullandıktan yıllar sonra, Leon istem dışı gözlerini kırpıştırdı. Midesinde rahatsız edici baloncuklar oluştu. *Moll.*

Üstesinden gelemediği birçok anı bu isimle bağlantılıydı. Leon bugün, ilk koruyucu ailesinin hiçbir suçu olmadığını biliyordu. Leon kayıtların yapıldığı o dönemde, kendini evcil olmadığı için barınağa geri götürülmek istenen bir hayvan gibi hissetse de Moll ailesinin kendisinden neden kurtulmak istediğini anlıyordu.

"Bayan Moll benim bir katil olduğumu söyledi. Yüzüme bakarak bağırdı bana."

"Çünkü koruyucu annen korkmuştu. Sen de onun ne gördüğünü biliyorsun. Aynı şey seni de çok korkuturdu, öyle değil mi Leon?"

"Sanırım öyle."

"Gördün mü bak, bu çok doğal bir tepki. Uykunda gezdiğinde başkaları seni bir hayalet gibi görürler. Fakat bu, insanın tehlikeli olduğu anlamına gelmez."

"Peki, elimde neden bir bıçak vardı o zaman?"

Çocuk odasında durduğum an. Oğlunun yatağının başucunda...

O zamanlar dokuz yaşındaki Adrian'a gerçekten bir şey yapmak isteyip istemediği hâlâ bilinmiyordu. Leon'u odaya sürükleyen nedenler oldukça gizemliydi, ne olursa olsun bir kat aşağı inmeliydi ve Molllerin evindeki özel tasarım, serbest şekilde asılı duran merdivenin korkulukları olmadığından, bu merdivenleri uyanıkken bile

çıkmak ayrı bir çaba gerektiriyordu. En büyük gizemi ise Adrian'ın annesinin uyurgezer Leon'un dindeyken yakaladığı ekmek bıçağı oluşturuyordu. İki eliyle kavradığı bıçağı, uyuyan çocuğun göğsüne doğru bir hançer gibi doğrultmuştu. Bıçak Molllerin mutfağından alınmamıştı, Leon da bıçağı nereden ele geçirdiğini açıklayamamıştı. Bu soruyu cevaplayamıyor oluşu, Bayan Moll'ün ahşap basamaklardan gelen gıcırdama sesini duymayıp, kontrol etmek üzere odaya gelmemesi durumunda olabilecekleri düşünmek kadar büyük bir korku yaratıyordu. Çünkü Adrian uyuyan ziyaretçinin ve yaklaşan tehlikenin farkına bile varmamıştı.

"İnan bana Leon, sen kötü bir çocuk değilsin," dedi ekrandaki Vohvarth. Videonun düşük görüntü kalitesine rağmen Leon, çocuk halinin gözlerinden doktorun itirazlarına o zamanlar inanmadığını görebiliyordu. Bu duruma şaşmamalıydı.

Bu olayın ertesi sabahı Moll ailesi çocuk esirgeme kurumuna, Leon'a evlerinde daha fazla tahammül edemeyeceklerine dair bilgi vermişlerdi. Birkaç günü yurtta geçirdikten sonra, Leon'un hikâyesinden korkmayacak kadar çaresiz ve iyi niyetli, çocuk sahibi olamayan Nader adlı bir çiftin evinde yeni bir yuva edinmişti. Leon'un bugün yeniden ortaya çıkardığı video analizi gibi oldukça masraflı incelemeleri karşılayacak durumları yoktu normalde fakat buna rağmen doğru olanı yapmış ve yeni evlatlarına Doktor Vohvarth aracılığıyla alınabilecek en iyi psikolojik desteği vermeye çalışmışlardı.

"Başının üzerindeki kamera sayesinde herkese bunun masum bir açıklaması olduğunu kanıtlayacağız," dedi ekrandaki genç Doktor Vohvarth.

"Bu durum için de geçerli mi?" On bir yaşındaki Leon öne eğildi ve yatağının altından, kameraya tuttuğu plastik bir poşet çıkardı.

Çocuk poşetin içinden tanımlanamaz öbeği çıkarıp kameraya gösterdiği sırada Volwarth, "Olamaz," dedi.

"Bu da ne böyle?"

Leon, ekrandaki halinin doktora verdiği cevabı beklemeden video oynatıcısını durdurdu ve Doktor Vohvarth'ın yeniden kanepeye oturmasını rica etti.

"Sanki her şey dün olmuş gibi," dedi psikiyatrist ve deri kanepeye kendini bıraktığı sırada dalgın bir ifadeyle gülümsedi.

Görünüşe göre geçmişten kalan görüntüler, Leon'un aksine, psikiyatristin içinde daha hoş hatıralar uyandırmıştı.

"O zamanlar içimde inanılmaz büyük bir korku oluşturmuştunuz Leon. O konuşmamızın gerçekleştiği an bana gerçekten de ölü bir hayvan göstereceğinizi düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Leon ve altına bir ayakkabı kutusunu sakladığı sehpaya uzandı. Kutuyu alıp açtı ve misafirine içindekini gösterdi. "Şanslıydık, neyse ki bir hayvan değildi."

"*Bunu* da mı sakladınız?" diye sordu Vohvarth.

Leon başını iki yana salladı. "Bunlar aynı spor ayakkabılar değil. Bunları bu sabah mikrodalgada buldum."

"Bugün mü?"

Vohvarth, konu ilgisini çekmişçesine öne eğildi.

"Evet, onları bu sabah buldum. Eşim beni terk ettikten bir gün sonra."

Psikiyatrist kulak memesindeki küpeye uzanıp onunla oynamaya başladı.

"Evli misiniz?" diye sordu kısa bir an düşündükten sonra.

Leon, konuyu aniden değiştirmiş olmasına şaşırmıştı. "Evet. Neden?"

"Alyans takmıyorsunuz," diye açıkladı Volwarth.

"Efendim?"

Leon sol elinin yüzük parmağını kontrol etti (Natalie yüzüklerini kalplerinin yer aldığı tarafa takmalarını önermişti) ve sersemleyerek yüzüğün derisinde bıraktığı izden başka bir şey hissedemediğini fark etti.

Aslında bunun neredeyse imkânsız olduğunu bildiği halde, "Banyoda unutmuş olmalıyım," diye mırıldandı. Yüzük o kadar dardı ki yağ veya krem kullanarak bile yerinden oynatılamıyordu. Leon onu birkaç gün içinde kuyumcuya götürmeye karar vermişti.

Volwarth ona yeniden uzun, inceleyici bir bakış attı. "Çocuk sahibi olmak istiyor musunuz?"

"Evet, kesinlikle. Natalie taşındığımız gün doğum kontrol hapı kullanmayı kesti, yani yaklaşık bir sene önce."

"Ama buna rağmen sizi terk etti, öyle mi?"

"Görünüşe göre öyle."

Leon, anlattıkça fark edilir bir şekilde daha fazla merak uyandıran, garip görünen olayların -doktor elini çırpana kadar- kısa bir özetini geçti: "Ne derseniz deyin, eşinize uyurken bir şey yaptığınızı düşünmüyorum."

"Ama böyle bir olasılık var."

Volwarth onu yatıştırmak istercesine bir el hareketi yaptı ve dilini şaklattı. "Teorik olarak mümkün, evet. Parasomnia hastalarını araştırıp tedavi etmeye başladığımdan beri neredeyse her türlü şeyle karşılaştım: derin uykudayken evini temizleyen insanlar, partnerleriyle mantıklı iletişim kuran, hatta soruları cevaplayan uyurgezerler... Geceleri çamaşır yıkayan, hatta karmaşık aletleri

kullanabilen hastalarım vardı. Vakalardan birinde, bir pazarlama yöneticisi bütün konferansların bilgilerini bilgisayara aktarmış ve e-posta aracılığıyla tüm çalışanlarına göndermişti. Bir diğeri uyurken arabasına binip yirmi üç kilometre yol katederek komşu köye gitmeyi başarmıştı..."

".. .gittiği yerde mutfak bıçağıyla kayınvalidesini öldürebilmek için," diye tamamladı Leon doktorun cümlesini.

Volvvarth acıyarak dudaklarını büzdü. "Ne yazık ki evet. Kenneth Parks'ın yaşadığı olay tüm ayrıntılarıyla basma yansıdı; bir korku filmi yönetmeninin uydurduğu hikâyelerden biri değildi bu."

"Demek uykusunda şiddete başvuran insanlar var," diyerek Leon ısrarcı oldu.

"Evet. Ancak bu durumun uyurgezerlerde görülme ihtimali binde birden bile düşük."

"Peki, bu karşılaşılma ihtimali bir hayli düşük olan insanlardan biri olmadığıma nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Volvvarth, Leon sanki zekice bir soru yönelten bir üniversite öğrencisiymiş gibi profesyonel bir şekilde başını salladı.

"Tecrübelerime dayanarak. Bir de çalışma sonuçlarım bu düşüncemi onaylıyor. Bildiğiniz gibi uyurgezerlik, tıbbın en az araştırılmış fenomenlerinden bir tanesi. Fakat benim kliniğim son yıllarda çığır açacak birkaç keşifte bulundu. Her şey uyurgezer' kavramının yanlış tanımlanmasıyla başlıyor. Gece aktiviteleri çoğunlukla derin uyku sırasında gerçekleşse de bahsi geçen uyurgezerler aslında uyumuyor; uyku ile uyanıklık arasında, henüz doğru dürüst araştırılmamış bir bilinç durumunda bulunuyorlar. Ben bunu üçüncü evre olarak adlandırıyorum."

Leon gergin bir şekilde Âdem elmasının üzerindeki deriyi çekiştiriyordu. Volvvarth'ın kendisine anlatmakta olduğu şey, bazı

zamanlarda kendisini esir alan ve uyanmak için düpedüz savaş vermek zorunda kaldığı uyku tutsaklığını anımsatıyordu.

"Bütün bir aileyi hastanede inceleme altına aldığımız uzun süreli gözlemlerde, uyurgezerlerin şiddet eylemlerini esas olarak aile üyelerine karşı gerçekleştirdiklerini gözlemledik."

"Al işte!" Leon ellerini çırptı. "Şimdi kendi ağzınızla diyorsunuz ki..."

"Ama..." Vohvarth işaret parmağını kaldırdı. "Ama öncesinde her zaman bir belirti oluyor. Natalie daha önce hiç uyuduğunuz sırada kendisine kaba davrandığınıza dair bir şikâyette bulundu mu?"

"Hayır."

"Geceleri onu hiç boğazladığınız veya ona yumruk attığınız oldu mu?"

"Bilmiyorum."

"İnanın bana, olsa bilirdiniz. Elbette gece aktifliği sırasındaki eylemlerinizi ertesi sabah hatırlamıyorsunuz ancak böyle bir şey olmuş olsa eşiniz sizinle bu konu hakkında mutlaka konuşurdu. Uyurgezerler tek bir gecede hayat arkadaşlarının tırnaklarını kökünden söküp bütün dişlerini yumruklayarak kırmazlar. Tüm bunlar yavaş yavaş başlar."

"Ama ben gördüm," diye itiraz etti Leon.

"Tam olarak ne gördünüz?"

"Morarmış gözlerini," diye cevap verdi Leon gergin şekilde. "Size Natalie'nin yaralanma şeklinden bahsettim ya."

"Bana aynı şekilde, bundan kısa bir süre önce korkunç bir hamamböceği kâbusundan uyandığınızı da anlattınız."

"Nasıl bir sonuca varmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu Leon emin olamayarak.

Psikiyatrisi kanepede öne doğru kaykıldı. "Karanlıktı. Morlukla karıştırdığınız şey yüzüne bulaşmış bir göz farı olamaz mı?"

"Sanmıyorum, hayır. Üstelik bu, Natalie'nin başparmağının koparılmış tırnağını da açıklamıyor."

Veya parçalanmış kesici dişini.

"Ayrıca topallıyordu da."

"Eşiniz evden çıkarken ağır bir valiz taşıyordu. Az evvel valizimi taksiye taşırken ben de topallıyordum."

"Peki, bu durumu nasıl açıklıyorsunuz?"

Leon elinde, mahkeme salonuna sunulan bir kanıt gibi, bükülmüş ayakkabıları sallıyordu. Koruyucu ailesinin yanma taşındıktan birkaç gün sonra uyurken onların fırınına yerleştirdiği ayakkabılar da tıpkı bu şekilde görünüyorlardı.

Doktorun yüzünü alaycı bir gülümseme kapladı. Volwarth, pencerenin yanındaki büfede duran boş şişeye baktı.

"Bu şarabı tek başınıza mı içtiniz?"

"Evet, ama..."

"Bütün bir şişeyi mi?"

Leon derin bir iç çekti ve şişeyi henüz atmamış olmasına sinirlendi. "Eşim gecikti. Bu sırada şişeyi açtım; görünüşe göre ölçüyü biraz kaçırmışım."

"Ve o zamandan beri de pek bir şey hatırlayamıyorsunuz, değil mi? Soyunarak yatağa nasıl girdiğinizi hatırlamıyorsunuz. Natalie'nin eve geldiğini bile fark etmediniz. Belki de spor ayakkabılarınızla ne yaptığınızı bile hatırlamıyorsunuz?"

Leon başını iki yana salladı. "Kafayı bulduktan sonra ayakkabılarımı neden mikrodalga fırına koyayım ki?"

"Eşinizi neden dövesiniz ki?"

Doktor Vohvarth saatine bakarak, az evvel izledikleri kayıtta söylediği sözcükleri tekrarladı: "Eminim tüm bunların masum bir açıklaması vardır. Muhtemelen Natalie eve geç dönmüş, sarhoş

olduğunuz için size kızmış ve birkaç günlüğüne en yakın arkadaşının yanına yerleşmiştir."

"Arkadaşını çoktan aradım."

"Belki de bir otele gitmiştir. İlişkinizdeki problemler bir gecede oluşmamıştır, haksız mıyım?"

Leon bilinçsizce başını sallıyordu.

"Yaşanan düşük mü neden oldu bunlara?"

Soruyu duyan Leon yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu.

"Düşük olayını nereden öğrendiniz?" diye sordu sersemleyerek.

"Bir tahmindi sadece. Yaklaşık bir yıldır çocuk sahibi olmayı denediğinizi söylüyorsunuz. Fakat ben herhangi bir bebek kitabına veya bebek arabalarını içeren bir kataloğa rastlayamadım; bebek sahibi olmaya çalıştığınıza dair en ufak bir ipucu bile yok."

Leon düşünceli bir şekilde başını sallıyordu ve tuhaf bir şekilde kendini yakalanmış gibi hissetti.

Hayallerindeki eve yerleşme şansını yakaladıktan sonra, bunun gelecekleri için iyi bir işaret olduğunu düşünmüşlerdi. Düşükten sonra bazı durumlar değişmişti.

Doktor Vohvarth'ın bir sonraki sorusu, "Mesleki anlamda ne durumdasınız?" oldu.

"Natalie henüz çok yakın bir zamanda en iyi arkadaşıyla birlikte bir galeri açtı," diye cevap verdi Leon, konunun değiştiğine sevinerek.

"Ben sizi kastetmiştim."

"Aha, elbette. Aslında bende de her şey yolunda gidiyor."

"Peki ya aslında olmayan kısım?"

"Büyük bir proje için teklif verme aşamasının tam ortasındayız. Sven ve ben..."

"Sven Berger hem en yakın arkadaşım hem de mimarlık ofisimizin ortağı. Bu muazzam projeyi hayata geçirmeyi başaran kişi. Bir çocuk hastanesi. İlk tasarımlarımız büyük yankı uyandırdı ve yarışmayı kazanma şansımız oldukça yüksek. Yalnızca birkaç değişiklik yapmam ve perşembe günü modeli teslim etmem gerekiyor."

Volvvarth bir kez daha saatine baktı. "Önümüzdeki birkaç gün içerisinde yani. Sadece özel yaşamınızla ilgili değil, mesleki hayatınızla ilgili de stres altındasınız."

Volwarth ayağa kalktı.

"Evet, demek istediğim, hayır. Sorun o değil." Aynı şekilde ayağa kalkan Leon, psikiyatristin neyin altını çizmeye çalıştığını anlamıştı. Otomobil kazasından önce de uyku sorunu yaşıyordu fakat bu durum sonraki dönemde daha da kötüye gitmişti. Naderlere taşındıktan, yani kendisini önemseyen bir aile bulduktan sonra bu psikolojik baskıdan kurtulmaya başlamıştı. Bilinçaltı sakinliğe kavuşmuştu. Koruyucu ailesine karşı hissettiği sevgi arttıkça, geceleri korkularından kaçmak için bulduğu nedenler de gittikçe azalmıştı. En azından bu, Molllerin evinde Leon un yaşadığı şiddet içerikli patlamadan sonra böyle bir olayın tekrarlanmamasına neredeyse üzülen Volvvarth'in teorisiydi. Spor ayakkabılarıyla ilgili yaşananlar son tahrip edici olaydı ve bu olay canlı varlıklarla ilişkili olmadığından dolayı önemsizdi.

Psikiyatrisi oturma odasını terk ederken, "Söz konusu ben olunca nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Leon, bir yandan ona eşlik ederek. "Ne de olsa çocukken bile oldukça dikkat çekiyordum."

"Dikkat çekiciydiniz, evet. Fakat saldırgan değildiniz. Sayısız seans ve çokça kamera kaydına rağmen bir kez olsun şiddetli bir saldırı gerçekleştirdiğinizi belgeleyemedik."

"Belki de deneyi fazla erken sonlandırdığımız için kayıtlarda görülecek bir şey olmamıştır."

Vohvart başını salladı ve Leon'a tanıdık gelen bir ifadeyle elini onun omzuna koydu. "Görecek bir şey olmadığı için bir şey görmedik ve bunun böyle olacağını gece kamerasını kafanıza taktığım andan itibaren biliyordum."

"Ah, öyle mi? O zaman neden taktınız ki?"

"Çünkü o zamanlar uyurgezerliğinizi değil, ruhsal bozukluğunuzu onarmak istiyordum. Sizin durumunuzu bu kadar çekici kılan şey buydu: Siz uykunuzda kötü bir şey yapacağınız düşüncesine kendinizi kaptırmıştınız. Bundan öyle çok korkuyordunuz ki sonunda hiç uyumak istememeye başlamıştınız. Hipnofobi olarak da adlandırılan uyuma korkusunu, bantlar sayesinde yok etmek istiyordum. Sonunda, uyku sırasında bir masanın kenarına çarptığınızda veya bir sandığa takıldığınızda, en fazla kendiniz için bir tehlike oluşturduğunuzu kanıtlayan kayıtlardı bunlar. Bıçakla en fazla yapacağınız şey kendinizi yaralamak olurdu."

Leon'u, sözlerinin adamın ruhuna işlediğine dair bir işaret arar gibi inceliyordu. Ardından derin bir iç çekti. "Tüm bu söylediklerinizi bana duygusal bir dayanıklılık testinden geçiyormuşsunuz izlenimi veriyor. Ve içinde bulunduğunuz stres durumu azaldığında, tıpkı o zamanlar doğru insanlarla yaşamaya başladığınızda olduğu gibi, bugün de her şey yeniden yoluna girecek."

Leon bir şeyler söylemek istedi ancak Vohvarth buna fırsat tanımadı.

"Size bir öneride bulunacağım: Projenizi tamamlayıp modeli teslim edin, eşinizin sizden birkaç gün ayyı kalmasına izin verin ve ortalık biraz sakinleştikten sonra, eğer bu sizi rahatlatacaksa, benim laboratuvarıma gelin. İsterseniz tekrar bazı testler yapar ve durumunuzu inceleriz, olur mu?"

Deri pantolonunun arka cebinden bir not defteri çıkardı ve bir kalem alıp alamayacağını sordu. Leon ona dolmakalemini uzatmak istedi fakat onu en son koridordaki telefon masasının üzerinde gördüğünden emin olmasına rağmen bulamadı.

"Sorun değil." Volwarth ceketinden bir tükenmez kalem çıkardı, en üstteki kâğıdı yırtıp Leon'a vermeden önce üzerine zor okunan birkaç sözcük karaladı.

"Bu ne?"

"Hafif bir uyku ilacı. Bitkisel bazlı ve rüya görmeden uyumanızı sağlıyor. On gün sonra yeniden dönmüş olacağım, o zamana kadar reçetede yazan doz yeterli olacaktır."

"Nocturnalon," diye sesli okudu Leon.

Psikiyatrisi gittikten sonra kendini birdenbire o kadar yorgun hissetti ki sanki bütün kutuyu bir anda içmiş gibiydi.

i i ap hadi."

■ Seks her zamanki gibiydi. Çılgın, kontrolsüz ve yeniden mantıklı bir şekilde düşünebildiğinde onu utandıracak kadar yoğun. Ancak orgazma ulaşmaları, belirsiz sayıda çarpışma, ısırma ve zevk çığlıkları kadar uzaktı. Leon o anda Natalie'nin kulağına, onu tahrik ettiğini bildiği, açık saçık sözleri fısıldıyor ve bundan zevk alıyordu.

Pislik. Kaltak.

Normalde Natalie bu hakaretlerin hepsini tekrar ederdi. Sanki bu sözleri hak ettiğini onaylıyormuş gibi.

"Uslu durmadığım için."

Fakat bu sefer, beklenmedik bir meydan okumayla Leon'un kafasını karıştırdı.

"Hadi, yap şunu artık!"

• Leon kadının göğüslerini kavradı ve daha da sıkı bastırmaya başladı.

"Hayır, öyle değil."

Üzerindeyken uyguladığı hareketleri yavaşlattı.

"Nasıl?"

Elini kavrayarak yüzüne götürdü.

"Vur bana," diye soludu adamın altındayken.

Leon şaşkın bir şekilde durakladı.

"Yap. Lütfen."

Natalie adamın poposunu sıkıca kavrayarak onu yeniden içine bastırdı.

Vurmak mı?

"Anlayamıyorum, nasıl?.."

"Bunda anlamayacak ne var?" diyen bir sesin yükseldiğini duydu aniden. Sağına baktı ve yatağın kenarındaki koltukta oturan annesini görünce irkildi. "Azgın fahişe, daha sert olmanı istiyor. Buna ihtiyaç duyuyor." Şehvetle gülümsedi. "Baban gibi kırbacı hemen eline alman gerekmiyor. İlk olarak bir tokat yeterli gelecektir."

Leon, Natalie'nin içindeyken penisinin gevşediğini hissetti.

Burada neler oluyordu böyle?

"Yakında açıklığa kavuşacaktır. Birçok durumda böyle oluyor."

Sözcükler eşinin dudaklarından dökülüyordu ama Natalie'nin sesi daha yaşlı bir insanın çatlamış sesine dönüşmüş gibiydi. Leon'un, Doktor Vöhvarth'la vedalaştıktan sonra kayıp ihbarında bulunmak için karakolu aradığı sırada polis memuresine ait sesi tanıması biraz zaman aldı.

"Söz konusu yetişkinler olunca araştırmaya ancak on dört gün sonra başlıyoruz."

Leon'un annesi de söze girmişti, kadın polisin sesiyle konuşuyordu: "Bence biraz bekleyin, o kaltak yeniden ortaya çıktığında yüzüne bir tane patlatırsınız."

Hayır, diye bağırmak istedi Leon ancak tek bir ses bile çıkaramadı ağzından.

Natalie'den kurtulmaya çalıştı fakat gösterdiği çaba arttıkça gücü de bir o kadar düştü. Natalie, Leon'un elini tuttu ve parmaklarını kapatarak bir yumruğa dönüştürdü. Kurtulmak istiyor fakat başaramıyordu; eklemleri sanki bir daha açılmamak üzere kilitlenmiş gibiydi. Natalie'nin, annesinin teşvik edici sözleri eşli-

ğinde, bileğini kavradığını hissediyordu. Ardından gülümseyerek dudaklarını araladı. Ağzının içinde canlı bir şey hareket ediyordu.

Morphet!

Hamamböceğinin antenleri, bir yılanın dili gibi, dudaklarının arasında seğiriyordu. İşte tam o anda Natalie, Leon'un yumruğunu tutup kendi suratına çarptı. Leon, çürük bir kapıya tekme atınca çıkan sese benzeyen bir gıcırdamanın yükseldiğini duydu. Aynı anda boğuk bir yankılanma sesi yükseldi.

"Tam isabet," diye güldü Natalie ve kesici dişinden kopan bir parçayı tükürdü. Bu sırada Morphet ağzının içinden çıktı ve yanağının üzerinden doğruca gözüne doğru ilerlemeye başladı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Leon çaresizce, tüm bunların yeniden yaşanmasına engel olamıyordu. Leon karşı gelemeyerek, Natalie'nin yeniden, yumruğunu kendi suratına indirmesine izin vermek zorunda kaldı. Natalie bu kez Leon'un yumruğunu, hamamböceğinin dişlerini göz bebeğine geçirmek üzere yerleştiği, açık duran gözüne indiriyordu.

"Döv beni. Hak ettim."

Natalie yumruğu suratına yemeden önce kafasını öne iterek darbenin şiddetini artırdı. Leon'un yumruğu eşinin gözüyle buluştuğu anda bir balonun patlarken çıkardığına benzer bir ses yükseldi. Leon'un kafasında bir patlama sesi yankılandı, ardından irkilerek uyandı.

Leon önünü göremeyerek, gece komodininin üzerinde duran kablosuz telefonu bulmaya çalıştı. Bu sırada eskimiş telefonunun, normalde yatağa girmeden önce pilinin dolması için bıraktığı, koridordaki şarj yerinde olmadığına şaşırdı. Bilincinin bir kısmı hâlâ rüyasına takılı kalmıştı, kalan kısmıysa telefonun ekranında görünen tanıdık numarayı algılıyordu.

"Lanet olsun, sen nerelerdesin?" diye bağırdı Sven. "Sunumun bir kez daha üzerinden geçecektik ya!"

Arkadaşı tarif edilemez biçimde öfkeliydi, sözcüklerinin arasındaki kısa duraklama süreleri bunun bir kanıtıydı. Sven gençliğinde daha çok kekeliyordu ve Leon da onun bu yönüyle dalga geçmeyen, sınıflarındaki nadir insanlardandı. İş ilişkisinden öte bir yoğunluğa sahip arkadaşlıkları, henüz on dört yaşlarındaki en hassas dönemlerinde bile, çokça gelişmiş olan bir saygıya dayanıyordu. Leon, Sven'in konuşma engelini kabul ediyor ve Sven de, diğer birçok sınıf arkadaşının yaptığı gibi, onu tuhaf bir yetim olarak görmüyordu. Sven, güçlenen özgüven duygusuyla kekeleme sorununun üstesinden gelme başarısını bugün hâlâ Leon'un dostluğuna borçlu olduğuna inanıyordu. Konuşma engeli artık sadece aşırı heyecanlı olduğu durumlarda ortaya çıkıyor ve bir tek yabancıların dikkatini çekiyordu. Ancak Leon'a göre Sven başarısını, bugün hâlâ devam ettirdiği, mükemmel konuşma terapistinin egzersizlerine borçluydu.

"Ben, ben... Ah kahretsin." Leon gece komodininin üzerinde duran çalar saate baktı ancak bu eski şeyin pili bitmiş olmalıydı çünkü saat gecenin dördünü gösteriyordu ve Sven onu asla gecenin bir vaktinde aramazdı.

"Lanet olsun."

"Evet, gerçekten lanet olsun. Bir saattir ofiste seni bekliyorum. Nerede kaldın?"

"Kusura bakma, uyuyakalmışım."

"Uyuya mı kaldın?" diye sordu Sven şaşkın bir ifadeyle. "Değişiklik önerilerinin üzerinden geçecektik. Şimdi saat öğleden sonra dört, hatta geçiyor bile!"

"Neee?"

Bu imkânsızdı. Leon dün gece, çalışmasını sürdürmeye engel olan ağır baş ağrısı nedeniyle Vohvarth'ın reçeteye yazdığı uyku

haplarım yutmadan, erkenden yatmıştı. Hatta ilaçları almak için evden dışarı bile çıkmamıştı ve bu kadar uzun süredir uyuyor olması imkânsızdı. Ağrıları dinmişti ancak kendini hâlâ uyuşuk ve şaşkın hissediyordu.

"Sanırım bir hastalığa yakalandım," diye mırıldandı ahizeye doğru.

"Sakın hastalanayım deme Leon. Hedefe ulaşmamıza az kaldı, sakın kendini bırakma."

"Hayır, merak etme. Modeli bitireceğim."

"Dostum, Natalie'yle yaşadığın olay seni tamamen raydan çıkarmış gibi."

"Natalie mi?"

Leon irkilerek yatağın içinde doğruldu.

Bunu da nereden biliyor?

"Evet. Yoksa döndü mü?"

"Hayır," dedi Leon rahatsız olmuşçasına.

Yorganı attı ve şaşkın bir şekilde üzerinde baksır şortundan başka bir şey olmadığını fark etti. Hatırladığı kadarıyla tamamen uyuklar vaziyette, üzerinde kıyafetleriyle yatağa devrilmişti.

Yoksa yine mi içtim ben? Lanet olsun, başka neleri hatırlayamıyorum?

Rüyasındakine benzer bir zil sesi Leon'un irkilmesine ve ayağa kalkmasına neden oldu.

"Bir saniye, kapı çalıyor."

Ağır adımlarla koridorda yalın ayak yürümeye başladı. Kapıyı açmadan önce kapı deliğinden baktı. Bedeni hafifledi.

Çok şükür.

Beyni en azından bu noktada Leon'u yarı yolda bırakmamıştı. Dün uzunca bir süre, aradığını bulana kadar internette araştırma

yapmıştı ve elektronik ürünler satan mağaza söz verdiği gibi paketi hemen ertesi gün teslim etmeye gelmişti.

"Bir saniye," diye seslendi Leon kapalı kapının ardından. Hemen sonra gardıroptaki paltolardan birini kaptı ve kargocuya kapıyı açtı.

Leon'la hemen hemen aynı yaşta olan adamın üzerindeki diz ve dirsek kısımları yıpranmış üniformanın kahverengi tonu kısa saçlarıyla uyum içindeydi. Firma logosunun üzerindeki isimliği *(United Deliveries - İşimizi seviyoruz)* adamın adının Jonas K. olduğunu gösteriyordu fakat Jonas K., temsil ettiği firmanın sloganıyla özdeşleşmiyor gibiydi. İlgisizce sakız çiğniyor ve devasa kulaklığıyla müzik dinliyordu.

Leon ürünü teslim aldığına dair görevlinin uzattığı kâğıdı biçimsizce imzalarken Sven'e gün içinde yeni oluşturacağı taslaklarla mimarlık ofisine uğrayacağına söz verdi.

"Asansörleri yer tasarrufu sağlayacak şekilde avlunun etrafına dizdim. Ayrıca klinik yöneticilerinin çok sevecekleri bir eklenti de var."

Postacı beklenmedik bir anda dönerek, "Kusura bakmayın, bir sorunum var," dediğinde, Leon kapıyı kapatmak üzereydi.

"Buyurun?"

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Ne?"

"Tuvaletinizi. Evinizde bir tane bulunuyordur herhalde, öyle değil mi?"

Leon gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve bu sorunun kendisini o an aşırı derecede zorladığını fark etti. Reddetmek kadar isteksizce izin de verilebilecek, mantıklı bir ricaydı. Tahammül sınırlarını zorlayan sakız çiğnemesine son verdiğinden beri çok daha zeki görünen adamı daha büyük bir dikkatle inceledi. Yüksek bir alnı, uyanık gözleri, normal ölçülere göre biraz daha büyük burnu

ve kulaklığı çıkardıktan sonra dikkat çeken ama genel görünüşünü pek de etkilemeyen kesik bir sol kulak memesi vardı.

Leon, davetsiz misafirine yol vermek için yana doğru bir adım atarken postacı da, "Teşekkürler, çok iyi niyetlisiniz. İshal olmuşum da," dedi.

"Ne dediniz?"

Leon yanlış duyduğunu sandı fakat postacının yüz ifadesi değişmemişti. Bir süre sonra titreyen alt dudağı postacıyı ele verdi. "Kahretsin, aynada kendinize bir bakmalısınız," dedi bir kahkaha atarak. "Sanki biraz evvel altınıza etmiş gibi görünüyorsunuz."

Leon yüz ifadesini tekrar kontrol altına almaya çalışırken, postacı kendi garip esprisine çılgınlar gibi gülüyordu.

Etrafımdaki herkes mi delirdi?

"Darılmak yok, ihtiyar, ama bu iğrenç işe tahammül edebilmek için insanın bir şekilde moralini yüksek tutması gerekiyor." Şakacı adam kıkırdayarak yeniden kulaklığını taktı ve arkasını döndü.

"Az evvel gelen de kimdi öyle?" diye sordu Sven, Leon kapıyı sert bir şekilde kapattıktan sonra.

"Sadece kafayı sıyırmış biri. Nerede kalmıştım ben?"

Kapının deliğinden baktı ancak postacı ortadan kaybolmuştu.

"Sunuma ilave ettiğin şu özel eklentide."

."Doğru. Hastanenin en önemli kanatlarını birbirine bağlayan bir yer altı sistemi. Alışık olunduğu gibi sadece yayalar için değil, ana yollardan giriş yapan servis taşıtlarına da uygun."

"Bu sayede radyoloji sorununu ve hasta nakil işlemlerini çözmüş oluyoruz," diye sevindi Sven.

Tanı merkezini ilk tasarımlarında fazlasıyla uzak konumlandırdıklarından, oldukça eleştiri toplamışlardı. Geniş alan üzerine kurulu hastanenin kaçınılmaz şekilde beraberinde getirdiği bir sorundu bu.

"Ve temel konseptimizi kullanmaya devam edebiliriz."

"Evet. Ancak aşırı derecede artan ek maliyetleri de kabul etmelerini ümit etmeliyiz."

Leon paketi çalışma odasına taşıyabilmek için telefonu köprücük kemiği ile çenesinin arasına sıkıştırdı ve kapalı kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açmak zorunda kaldı.

"Dediğim gibi, tüm bunlar çok hoşuma gidiyor. Ama her birini daha detaylı bir şekilde konuşmalıyız. Partiye giderken bana eşlik edeceksin, değil mi?"

Tam olarak dinlemeden ve sesine herhangi bir özel ton vermeden, "Evet, elbette," diye cevap verdi Leon. Sven'in kendisini onaylamasıyla artan neşesi, çalışma odasına girdiği an yok oldu.

Bakışlarını doğrudan boş duran çalışma masasına sabitleyerek, "Ama lütfen bana biraz daha zaman ver," dedi sessizce.

Burada neler oluyor böyle?

Leon'un bir önceki haftayı üzerinde gece gündüz çalışarak geçirdiği, istenen ölçülere uygun model artık kendisine ayrılmış yerde değildi.

((K I atalie? Lütfen beni geri ara, olur mu? Meraktan delirmek I ^1 üzereyim."

Leon kulağında telefonla kapıları ardı ardına açmaya başladı: yatak odası, salon, mutfak, yemek salonu ve oturma odası. Hızlıca atılan bir bakış yeterliydi. Eski tarzda yapılmış, geniş bir evin içinde bile devasa bir valiz boyutundaki bir objenin gizlenebileceği çok az yer vardı ve Leon evin her köşesine baktıysa da onu bulamadı. Yaptığı model kayıptı.

Leon buna hiçbir anlam veremiyordu. Karton tasarım, çalışma masasının üzerindeydi; bir tek oraya koymuş ve başka hiçbir yere kaldırmamıştı. Zaten taşıması kolay bir şey de değildi. Bu hantal şeyi yalnız başına ofise götürmek zorunda olma düşüncesinden bile çekinmişti. Şayet uyurken elinde modelle gezmeye çıkmış olsaydı bile, odanın kapısını kapatacak boşta bir eli olmayacaktı.

Ama kapı zaten yarı aralıktı, diye düşündü ve Natalie'nin telesekreteriyle gerçekleştirdiği tek taraflı konuşmayı sonlandırdı. Tıpkı bir önceki denemelerinde olduğu gibi, telesekreter Natalie'nin telefonu onuncu kez çaldıktan sonra devreye girmişti.

Leon banyoya gidip duş perdesini kenara çekti ancak tıpkı avluya bakan balkonda veya gardırobun üzerinde rastlayamadığı gibi modele burada da rastlayamadı. Dış kapının önüne bile bakmıştı. Geçen zamanla birlikte aklından öylesine şüphe etmeye başlamıştı

ki her yeri ikinci kez kontrol etmek üzere harekete geçti ve işe Natalie için en kutsal olan odadan başladı: karanlık oda.

Penceresiz, fayans döşeli oda, T şeklindeki koridorun en sonunda yer alıyordu ve aslında misafir tuvaleti olarak düşünülmüştü; bugün ise içerisinde havalandırma sistemi de dâhil olmak üzere küçük bir laboratuvar tezgâhı, birçok sabit lavabo ve küvetin yanında da kilitlenebilir bir kimyasal dolabı bulunuyordu. Natalie ışık geçirmez bir tiyatro perdesi kullanarak kapının ardına, taşındıklarından bu yana Leon un en fazla üç kere girmiş olduğu ayrı bir bölme yapmıştı. Karanlık oda Natalie'nin bölgesiydi; Leon'un girmek için gerekli vizeye sahip olmadığı yabancı bir ülkeydi.

Leon ilk denetleme ziyareti sırasında bile kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmiş ve odaya, sanki yanlış bir şey yapıyormuş hissiyle ayak basmıştı.

Leon, bölmenin yanındaki aydınlatma düğmesine bastı ve oda, kırmızıdan daha aydınlık bir ışığın altında parladı.

Leon'un, geleneksel tavan lambasını yanlışlıkla açmamak için bir yerlerde saklı duran aydınlatma anahtarını arayacak ne isteği ne de bunu gerekli kılacak bir durum vardı ortada.

Natalie'nin çamaşır ipi üzerine astığı rahatsız edici siyah-beyaz bir fotoğraf dışında dikkat çekici hiçbir şey yoktu odada.

Hamile bir kadının bedeninin üzerine Natalie'nin yüzünün yerleştirildiği bir fotoğraftı bu. Montaj olduğu apaçık ortadaydı; boyun ve göğüs kısmındaki geçiş kusursuz olduğundan oldukça başarılı bir iş çıkarılmıştı.

Natalie bu çekimi, Anouka'nın şu an tek başına hazırladığı sergi için yapmış olmalıydı.

Yıldız Çocuklar.

Leon etrafı, ilk ziyaretinden biraz daha dikkatli bir şekilde inceledi ve film banyosunda yer alan hamilelere ait, üzerinde hafifçe oynanmış figürlere rastladı.

Bir adım daha yaklaştı.

Havalandırmanın nasıl çalıştırıldığını bilmediğinden film banyosu ilacının kokusu canını sıksa da buna tahammül etmek zorundaydı. Leon'un gözleri yaşardı ve kırmızı ışığın altında kan banyosunda uçuşuyormuş gibi görünen marazi resim, gözlerini kırpıştırmasıyla birlikte daha da bulanıklaştı.

Bu imkânsız.

Leon uzaklaşmak istedi ancak fotoğrafın pornografik vahşeti neredeyse bir mıknatısın çekim gücüne sahipti. Leon öne doğru eğildi, midesinde lunaparktaki hız treninin aniden boşluğa düşen vagonundaymış gibi bir his meydana geldi.

Gerçek olamaz.

Gözleri kapalı olan Natalie, tepesi kırık bir şişeyi şiddetle içinde bebek taşıdığı karnına saplıyordu. Ancak buna rağmen onu şoka uğratan gördüğü bu fotoğraf değildi; esas şok film küvetinde yüzen nesneydi: plastik bir inci kolye. Ve bu kolyenin kime ait olduğuna dair herhangi bir şüphesi yoktu. Gördüğü şey, karısının hızla evden kaçar gibi uzaklaştığı sırada anahtarlığının kenarından sarkan ve üzerinde Natalie'nin isminin yazılı olduğu pembe doğum bandıydı.

Nasıl tanıştıklarına dair sorulan soruları, Leon ile Natalie genelde sessiz bir gülümsemeyle yanıtlıyorlardı. Bazı zamanlarda gerçeği anlatıyor ve soruyu soran kişinin şaka yaptıklarını sanarak kahkahalarla gülmesine şahit oluyorlardı. Ancak gerçekten de ilk kez bir genelevde tanışmışlardı; hatta şehrin en kötü ününe sahip olan *La Fola*'da karşılaşmışlardı.

Başta her ikisi de yollarının oraya nasıl düştüğünü anlatırken, birbirlerine pek inanmamışlardı. Leon bir arkadaşının bekârlığa veda partisine gelmişken, Natalie güzel sanatlar bölümünden mezun olmak için hazırladığı ve "Çıplak Toplum" adını verdiği bitirme projesi için ilham arıyordu.

Çalan müziğin sesi bir gece kulübündeki kadar yüksekti, Leon bu yüzden kadının dudaklarından dökülen sözcükleri okuyabilmek için Natalie'ye iyice sokulmak zorunda kalmıştı. Dudakları kesici dişlerinin zarif izlerini taşıyordu ve kenarları hafif yırtılmıştı fakat bu, Leon'un anlattığı birçok şeyin karşılığında içtenlikle gülümsemesine engel olmuyordu. Hatta ilginç olmayan hikâyelere bile gülüyordu.

Arkadaşlarından kurtulmayı başaran Leon saatler sonra, "Fotoğraflardan nefret ediyorum," diye itiraf etti. Natalie ile Leon, bulvar üzerindeki fazlasıyla pahalı butiklerin vitrinlerine tek bir bakış bile atmadan amaçsızca yürüyorlardı. "En çok da kendi fotoğraflarımdan. Fotojenik değilim."

Bunu kanıtlayabilmek için Natalie'ye kimliğini gösterdi.

"Fotoğrafçı seni sevmemiş," dedi Natalie. Leon bunun üzerine gülmeye başlasa da Natalie nin şaka yapmadığını biliyordu.

Natalie el çantasını açtı ve bir Polariod fotoğraf makinesi çıkardı.

Leon henüz karşı gelemeden adamın fotoğrafını çekmişti bile. Çıkan kâğıdı bir yelpaze gibi sallarken ona kendi teorisini açıkladı: "Fotoğraflar birer ölçektir." Fotoğrafı Leon'a uzattı. "Bir fotoğrafçının objesine karşı duyduğu aşk ne kadar büyükse, fotoğraf da o kadar iyi olur."

Leon dili tutulmuşçasına elinde tuttuğu fotoğrafa bakıyordu.

"Eee, beğendin mi kendini?"

"Gerçekten çok daha iyi," diye itiraf etti biraz çekinerek.

Birkaç saniye sonra da öpüştüler.

Şimdi çalışma odasında, üçüncü yıldönümlerinden sadece birkaç hafta önce, kapıdan teslim aldığı paketi açan Leon, *bu kadar mükemmel başlayan bir şey, nasıl olur da bu kadar berbat bir şekilde bitebilir,* diye düşünüyordu.

İlk bakışta siparişi doğru şekilde teslim edilmişti: elastik bir saç bandı, iki hareket sensörü, cırt cırtlı bant, kablo, piller ve bir USB bellek.

Ve elbette telsiz kontrollü kamera!

Gelen ürün internetteki katalogdan seçtiği modelle yüzde yüz örtüşmüyordu ancak sipariş verdiği firmanın teslimini gerçekleştirdiği ürünlerde Leon'un ilk kez karşılaştığı bir durum değildi bu. Gerçi bu seferki durumun Leon'un aleyhine olduğu da söylenemezdi çünkü bu kamera, sipariş ettiği aletten daha yüksek bir çözünürlüğe sahipti.

Eşyaların her birini tuvalet masasının üzerinde duran ve çoktan çalıştırdığı dizüstü bilgisayarının bulunduğu yatak odasına taşıdı-

İnternette hipnofobi konusunun tartışıldığı bir forum bulmuştu; burası âdeta gerçek bir hâzineydi. Görünüşe göre Leon, kendini uyurken kaydetmek isteyen tek kişi değildi.

Leon, kameranın merceğini cırt cırtlı bantla saç bandına sabitlediği sırada gittikçe daha fazla uykusunun geldiğini hissediyordu.

Lanet olsun, zaten aşırı uzun bir süre uyudum. Bana ne oldu böyle?

Bilgisayar kameranın yazılımını kurarken, uyuma ihtiyacı da ekrandaki yükleme çubuğunun hızıyla aynı oranda artıyordu.

Sonunda sıra işlev testi yapmaya geldiğinde Leon, uykusuna rağmen, hareketsizce uzanmakta şaşılacak derecede zorlandı. İçindeki huzursuzluk gittikçe büyüyordu. Daha bir dakika bile geçmemişti ki hareket sensörünün bilgisayarındaki USB girişine bir radyo sinyali gönderip göndermediğini ve kayıt fonksiyonunu aktifleştirip aktifleştirmediğini kontrol etmek için yeniden doğruldu.

Bingo!

USB belleğinin yeşil LED lambası kalbinin ritminde atıyor ve Leonün kayıt durumunu gösteriyordu. Saç bandını yeniden çıkarıp yanındaki yastığın üzerine koyduğunda, ışık yeşilden kırmızıya döndü. Kamera dinlenme moduna geçtiği an kayıt işlemleri sonlandı.

Leon ayağa kalkarak tuvalet masasına yürüdü.

Bilgisayara bağlı fareyi gergin bir hareketle oynattı ve ekran koruyucunun kalkmasını sağladı. Video oynatıcısının penceresini açtı. Bu kısa kayıt sadece bir megabayt büyüklüğündeydi ve fareye tıklamasıyla birlikte hemen oynamaya başladı.

Leon, baş hareketlerinin yakaladığı görüntülere baktı ve bir anda, insanın bir kulaklık aracılığıyla ilk kez kendi sesini duyduğunda olduğu gibi, irite edici bir hisse kapıldı. Çarşaflarını gördü, kafa hareketiyle gardıroptan monitöre doğru kayan titrek kaydı izledi ve kendini kendi evinde bir yabancı gibi hissetti.

Leon, daha sonra doğacak güneşin kendisini uyandırmaması için panjurları indirdi ve perdeleri kapadı. Kameranın kızılötesi kayıt özelliği vardı ve yıllar önce Doktor Vohvarth'ın kendisine taktığı koca alete kıyasla düşük ışıkta çok daha iyi yakalıyordu görüntüleri.

Leon, üstünde kot pantolon ve kalın bir kazak olmasına rağmen yorgunluktan üşüyordu. Uyumak için gerekli rahatlığa erişebilmek için banyoya girmeyi düşündü. Fakat köpüklü banyonun bile aklından geçen düşünce karmaşasını baskılayamayacağından endişe ediyordu. Bu yüzden bir kadeh şarap içti ve ayaklarına kalın, kaymaz tabanlı bir çift çorap giydi. Ardından kameranın takılı olduğu saç bandını kafasına yerleştirip yatağına uzandı ve gözlerinin kapanmasını bekledi.

Leon her zaman evhamlı biriydi. Natalie şiddetli bir kavgadan sonra bile arkasını dönüp uyuyabiliyorken, o saatlerce uyanık kalıyor, tavana bakıyor ve olayların temeline inmeye çalışıyordu.

Leon, bedeninin uyku, zihninin ise cevap bulmak için çırpındığı benzer, neredeyse şizofrenik bir gerilim durumunu yaşadığı anı hâlâ çok iyi anımsayabiliyordu. Natalie'nin anne ve babasıyla ilk kez tanıştığı akşam gerçekleşen şanssız bir akşam yemeği sonrasında olmuştu bu.

Leon, duvarları bir iş dergisinin fotoğraf duvarını andıran pahalı bir İtalyan restoranına yanında ailesinin hiçbir üyesi olmadan gelmişti: Duvarların her bir santimetresi ünlü ziyaretçilerin fotoğraflarıyla kaplıydı: siyasetçiler, şarkıcılar, oyuncular, sanatçılar. Her birinin yüzünde geniş bir gülümseme vardı; sanki ünlülerle fotoğraf çektirerek kibrini tatmin etmeye çalışan zeki bir iş adamıyla değil de en iyi arkadaşlarıyla poz veriyorlarmış gibi restoran sahibiyle kol kolaydılar.

Leon kendini en başından beri rahatsız hissediyordu. Huzursuzluğunun sebebi zengin atmosfer değil, kendi anne ve babasını inkâr eden bir korkak oluşuydu. Klaus Nader, Natalie'nin babası Hector'un aksine, garsonluk maaşıyla kendi ölçülerine göre dikilmiş Saville Row marka bir takım elbise alamıyordu. Şarabı tadına göre değil, fiyatına göre seçiyordu. Gülerek, fiyatların Türk lirası biriminde yazılmadığı bir menü istemesi daha muhtemeldi.

Ayrıca ne hakkında sohbet edebilirlerdi ki? Herhalde kötü hava koşullarından kaçmak için kış aylarını Florida'da mı yoksa Mauritius'ta mı geçirmenin daha iyi olacağı hakkında tartışamazlardı. Maria Nader, ocak ayında demiryolu taşıtlarının katenerlerinin donmamasına seviniyordu ve Emirates'in birinci sınıf kategorisindeki 4C koltuğundan daha iyi bir seçenek bulunmadığına kafa yormak yerine, gazete eklerindeki promosyonların ertesi gün hâlâ geçerli olup olmayacağı üzerine düşünüyordu. Leon'un, on altıncı yaş gününden kısa bir zaman önce kendisini evlatlık edinen koruyucu ailesi yalnızca bir kez birinci sınıf kategoride seyahat etmişti. Bu da trenle gerçekleştirdikleri bir seyahat sırasında yanlış vagona bindikleri için gerçekleşebilmişti.

Aslında yemeğe gittikleri o akşam Leon'un endişe ettiği kadar gergin başlamamıştı. Gerçi Hector ve Silvia Lene lüks huzurevlerinin reklam broşürlerinden çıkmış gibiydiler: Canlı, takı düşkünü, yanık tenli ve enerjiyle dolup taşan bir çift gibi görünüyorlardı, buna rağmen hayatlarının sonbaharında kalmış gibiydiler. Hector varlık durumu, ikinci evi veya klasik otomobil biriktirme tutkusundan bahsetmiyor, hatta şaşılacak derecede esprili ve zeki anekdotlarla ortamı rahatlatıyordu. Dahası yüksek fiyatlardan şikâyet ediyor, küçük yemek porsiyonlarını görünce gözlerini deviriyordu ve Leon da anne ve babasının gelmeme sebebini ucuz bir bahaneyle açıkladığı için kendinden daha çok utanıyordu. Tahminlerinin aksine anne ve babasının bu çiftle gayet iyi anlaşabileceği ortadaydı, muhtemelen kendisini karşılıksız seven birinin olmadığına inanan masadaki tek züppe kendisiydi. Naderler Leon'un mimarlığa karşı beslediği ilgiyi paylaşmasalar ve üniversiteye gitmemiş olsalar da onun üniversite parasını karşılayabilmek için arabalarından, seyahat etmekten veya benzer aktivitelerde bulunmaktan feragat etmişlerdi. Leon, o akşam ne kadar kötü ve nankörce davrandığını düşündükçe midesi bulanıyordu. Leon bunu, ailesinin hesabı ödemek zorunda kalmaması

için (gururları, oğullarının onlara engel olmasına müsaade etmezdi) yaptığı konusunda kendini her ne kadar ikna etmeye çalışsa da gerçekte geldiği yerden utandığını ve anneciği ile babacığının bu akşamı neden kaçırdıklarını açıklayan ucuz bir bahanenin arkasına sığındığını biliyordu.

Hatasını telafi etme kararı aldığı ve en kısa zamanda bir iade-i ziyaret için onları davet etmeye niyetlendiği sırada, bu aileyle bir daha asla buluşmayacağını anladı. Bu insanları asla anne ve babasıyla bir araya getirmeyecekti. Kendi de görüşmeyecekti. Hiçbir zaman.

Her şey tuvaletteyken oldu. Hector içeri girip hemen yanındaki pisuvara gelerek neşe içinde bir şarkı mırıldanmaya başladı. Hector ona dönüp birtakım sözcükler sarf ederken, Leon da bir hedef noktası olarak pisuvarın içine konumlandırılan sinek çıkartmasını tutturmaya çalışıyordu. "O pis şeylerden hoşlanıyor."

"Efendim?"

Hector ona göz kırpıp fermuarını açtı. "Biliyorum, bunu babası olarak söylememeliydim. Ama erkekler kendi aralarında açıkça konuşabilirler. Cinsel konuları konuşmayacak kadar tutucu değilsin, değil mi?"

"Hayır, elbette değilim," dedi Leon, kendini gülümsemeye zorlayarak. Sa'dece kısa bir anlığına Hector'a doğru bakmış ve gözleri istemsizce müstakbel kayınpederinin, yarı erekte ya da ortalamanın üstünde bir büyüklüğe sahip penisinin üzerindeki eline takılı kalmıştı. Pisuvara değen çişinin sesi, organının boyutuna uygun şekilde çok daha yoğun ve yüksekti.

"İyi. Çok iyi. Çünkü kızımı tutucu bir ibneyle evlendirmek istemem. Onun düzgün bir damızlık aygıra ihtiyacı var."

"Efendim?"

"Annesine çekmiş. Belki Silvia'ya bakınca artık pek anlaşılmıyordun Ancak makyajının altında, kırk yıl önce bekâretini bozduğum, azgınlığını hâlâ göstermekten zevk alan bir fahişe yatıyor."

Leon, sahte gülümsemesinin altında boğulacağını düşündü. Hector'un az sonra, "kandırdım" diyerek kaba pençelerini omzuna geçirmesini umut ediyordu. Ancak Natalie'nin babası şaka yapmıyordu.

"Anasına bak, kızını al. Natalie, bu bir sır değil, küçükken bile oldukça azgın biriydi. Ayrıca inanılmaz sinsiydi de. Erkek arkadaşları bizde kaldığında kapıyı her zaman açık bırakırdı. Bunların sayısı hiç de azımsanacak gibi değildi."

Hector güldü ve elini salladı. "Ben bunları görmek istemiyordum, Leon. Ancak Natalie doğrudan bunun üzerine oynuyordu. Bu yüzden onun nelerden hoşlandığını biliyorum. Kelepçe. Tasma. Tıpkı azgın bir köpeğinki kadar sıkı olmalı ama."

Fermuarını kapadı ve yüzündeki dehşeti fark edince Leon'a sorgu dolu bir bakış attı.

"Hey, bu aramızda kalacak, tamam mı? Biz artık bir aileyiz, değil mi?"

Leon sadece, "Elbette," diyebildi ve yemeğin geri kalan kısmında neredeyse tek bir söz bile etmedi. Yemeğin ilk dakikalarında babasının, Hector kadar kibar, iyi okumuş ve kültürlü olmadığını düşünmüş olmasından gittikçe daha çok utanıyordu. Vedalaşırken kızına sarılıp kısa bir anlığına elini Natalie'nin poposuna koyduğunda Leon, ona fikrini baştan söylemediği için kendisine kızıyordu. Ayrıca erkekler tuvaletinde gerçekleşen konuşmadan Natalie'ye asla bahsedemeyeceği için kendinden nefret ediyordu çünkü bu tarz bir davranış, sadece babasına karşı hissettiği sevgiyi değil, aynı zamanda Leon'a karşı duyduğu sevgiyi de zehirlerdi.

Bunu da riske atamam. Seni kaybetmeyi göze alamam, diye düşündü Leon, yıllar sonra bugün.

Ve bu düşünceyle birlikte o korkunç yemeğe ait hatıralar silinmeye başladı.

Gözlerini açtı ve rüya sona erdi.

Leon yatağında doğrulduğunda, bir süre nerede olduğunu bilemedi. Normalde akvaryumun ışığının yanmasıyla birlikte uyanırdı. Bugünse uyandığında etrafını çevreleyen karanlık ona nerede olduğunu unutturacak cinstendi.

Önce yine uyku felci yaşadığını düşündü ve zifiri karanlıkta boş yere bir ışık kaynağı bulabilmeye çalıştığı bir rüyada olduğunu sandı. Leon elini nereye uzatırsa uzatsın eli boşluğa denk geliyordu.

Yatakta yalnız olduğunu fark ettiği anda, *Natalie, neredesin?* dedi.

Ve *çarşaflar neden bu kadar garip hissettiriyor*?

Parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi ve uyurken bedeninin üzerinde bıraktığı o alışıldık sıcaklığa rastlayamadı. Natalie'nin, uyandıktan saatler sonra bile hâlâ burnunda tütebilen, saman ve yeşil çay karışımından oluşan o alışıldık kokusu neredeydi?

Şu anda sadece kendi bayat nefesini duyumsuyordu ve çarşaf alışılmışın dışında fazlasıyla düzdü. Donuktu.

Ve *boştu*.

Aynen. *Boş*. Doğru kelime buydu.

Leon parmaklarını çarşafa geçirdi, yorganı kavrayan elini yumruğa dönüştürdü; mahmur gözleri yatak odasının koyu ışığına alışmaya başladığında neden yalnız uyandığını hatırlamaya başladı.

Ve yanıp sönen küçük kırmızı ışığın neden orada olduğunu anımsadı.

Aniden doğrualarak gözlerini ovuşturdu.

Bilgisayar. Kayıt.

Leon elini alnına götürdü fakat kamera kaybolmuştu.

Gerçekten sadece bir rüya mıydı? Ama USB bellek neden o zaman sinyal veriyordu?

Sol tarafa attı kendini ve okuma lambasının aydınlatma düğmesini bulana kadar gece komodininin üzerini yokladı. Lambayı açınca bir çığlık attı.

Natalie'nin yanında olsa utanacağı cinsten kısa, istem dışı bir tepkiydi verdiği, ancak hayatında daha önce hiç bu kadar çok korktuğunu hatırlamıyordu.

On bir yaşında elinde bıçakla, çocuk odasındaki yatağın başında durmuş ve Adrian'ın annesinin attığı çığlıklar aracılığıyla uyandırıldığında bile bu kadar korkmamıştı. Doktor Volwarth'ın muayenehanesinde ilk kez kendini uykuda gezerken incelediği sırada bile böyle hissetmemişti.

Seanslarının hiçbiri, şu an kendi ellerini incelediği sıradaki kadar rahatsız edici olmamıştı: Açık yeşil, bir çift lateks eldivenin içindeydiler.

Bu da ne?..

Leon, az evvel bu ellerle bir suç işlediğinin farkına varmış bir deli gibi, okuma lambasının ışığı altında parmaklarını inceliyordu.

Çarşaf Leon'a bu yüzden boş gibi gelmişti!

Bu yüzden ellerim, sanki bedenime ait değilmiş gibi hissediyorum!

Leon, cerrah eldivenlerini tiksinerek parmaklarından çıkardı ve yatağın yanma attı. Lastiği bileklerini kesmişti ve parmaklarının uçları, fazlasıyla uzun bir süre banyo küvetinde oturmuş gibi büzüşmüştü.

Yatak örtüsünü kaldırıp yataktan çıktı. Uyumadan önceki halinden daha fazla üşüyordu; sadece bir saniyeliğine uyumuş gibi hissediyordu ancak gece komodininin üzerinde duran saat Leon'a

daha büyük bir ders veriyordu: Uyumasının üzerinden on dört saat geçmişti.

Bu zaman zarfında neler oldu?

Leon dizüstü bilgisayarına doğru yol alırken saç bandına takılı kamerayı fark etti. Dolabın yanında, yerde duruyordu ve kamerayı alıp yeniden oturma isteğine karşı direndi.

Burası bir suç mahalli, buradaki hiçbir şeye dokunamazsın.

Sadece bak, sakın dokunma!

Leon gelişigüzel yere atılmış birkaç kıyafeti yerden kaldırarak tuvalet masasının önünde duran ağır metal sandalyeye oturdu. Dizüstü bilgisayarın kapağını kaldırdı ve ekranın ışığı Leon'un yüzünü aydınlattı. Gözlerini kırpıştırarak video oynatıcısını çalıştırdı. Klavyenin üzerindeki parmakları fena halde kuruydu ve hâlâ eldivenin talk pudrasıyla kaplıydılar.

Sağ göz kapağı titremeye başladı, Leon'un kontrol edemediği bir refleksti bu. Farenin imlecini oynat düğmesinin üzerine getirdi ve saniyeler süren bir kararsızlıktan sonra oynat tuşuna bastı.

Bir kutu belirdi ve Leon'un dün oluşturduğu şifreyi girmesini emretti. Leon dört rakam girdi ve kayıt oynamaya başladı. Başta sadece bir gölge gördü, bu da Leon'un rahatlamasını sağladı. Kendini uyumadan önceki halinden daha yorgun hissetse de bedeni rüya ve derin uyku aşamasında, hareket sensörlü kameranın kayda başlamasına neden olacak şekilde yatakta yuvarlanmıştı. Gece kamerasının tipik gri-yeşil renkte parlayan ve hafif pütürlü görüntüsünden, yorganı ayaklarıyla yatağın ucuna doğru tekmelediğini, sonra yeniden üzerine çektiğini ve yastığı bir can yeleği gibi kucaklayıp dakikalar sonra tekrar kendinden uzaklaştırdığını gördü.

Kamera yalnızca hareket ettiği sırada kayda geçtiğinden, uykusunun ilk iki saatlik bölümü toplamda sadece on dakikalık bir kayıt süresine sahipti. Leon videonun sonuna kadar -bu süre yüz yirmi yedi dakikaydı- aynı şekilde sıkıcı olmasını diliyordu.

Her şey çok masum başlıyordu. Leon bu tarz görüntülerle karşılaşacağını tahmin ediyordu ama bunlar yine de ona şok edici geliyordu.

Sonra birdenbire açı değişti. Leon uykusunda doğrulmuş olmalıydı ve şimdi etrafına bakıyordu. Başındaki kamera yavaşça, Leon odayı ilk kez inceliyormuş ve içindeki her bir ayrıntıyı hafızasına kazımak istiyormuş gibi, soldan sağa doğru hareket etmeye başladı. Görüntü öncesinde hareketli ve titrekken, şimdi kamera sanki bir tripodun üzerindeymişçesine sabit ve düzgündü.

Bir robot gibi, diye düşündü Leon ve bu kadar düzenli, mekanik hareketlerin uyurgezerler için tipik olduğunu hatırladı. Birçok uyurgezer görünmez bir iple hareket ettirilen kuklalar gibi etrafta dolaşırdı ve Leon görünüşlerinin zombilere veya ölülere benzediğinden emindi. Bu tip insanların eylemleri de başkaları tarafından yönlendiriliyor gibiydi.

Leon kapının yanındaki duvara asılı olan aynanın yanından geçerken, üzerine kameranın gölgesinin düşmesiyle bulanıklaşan kendi görüntüsünden korktu. Başındaki cihazla, beyin aktivitelerini araştırmak için hayvan laboratuvarlarında kafatasları açılan maymunların çekilmiş korkunç fotoğraflarını andırıyordu. Tek fark, Leon'un bu zavallı yaratıklar gibi mengeneye sıkıştırılmayıp, bilinçsizce de olsa, özgürce hareket ediyor oluşuydu.

Ekran kısa bir anlığına karardı, iki adım sonra yatağın Natalie'ye ait tarafındaydı. Bunu gece komodininin üzerinde asılı duran yeraltı sığınaklarına ait fotoğrafı görünce anladı.

Leon arkasını döndü ve fotoğrafa baktı. Fotoğraf hâlâ tam olarak videoda göründüğü yerde duruyordu.

Ama çekmece açıktı!

Yeniden ekrana döndüğünde sağ eli kameranın görüş açısına girdi. Nefesini tutarak, Natalie'nin çekmecesini açıp bir çift lateks eldiven çıkarmasını izledi.

Böyle bir şeyi niçin çekmecesinde saklıyordu ki?

Leon öne eğilerek iki eliyle birden ekranı kavradı. Biri evin kapısını çalsaydı, zili duymazdı. Leon'u o anda ekranda olup bitenlere karşı gösterdiği ilgiden uzaklaştırabilmek için kulağının dibinde bir havai fişek patlatmak gerekirdi. Beyninin bu görüntüleri bilerek yavaşlatıp yavaşlatmadığını merak etti yoksa eldivenleri gerçekten de kayıtta göründüğü kadar yavaş mı giymişti? Bilemiyordu.

Leon ses düzeyini ayarlamaya çalıştı. Ama hemen sonra dün gece heyecandan mikrofon yazılımını aktif hale getirmeyi unuttuğunu hatırladı. Bu sebeple lateksin çıkardığı sesleri ancak hafızasında canlandırabiliyordu. Görüntülerde hiç ses yoktu. Adımlarının sesi, nefes alıp vermesi veya odanın içinde sürüklenirken çıkması gereken hışırtıdan eser yoktu.

Nereye gidiyorum?

Leon gözlerini kıpırdamadan ekrana dikmeye devam etti, ayağındaki çoraplarına baktı ve ayakkabısının tabanına yapışmış yapraklarla kaplı toprağı parmaklarıyla temizlediğini görünce irkildi.

Nereye gitmişim?

Leon yavaşça, ancak hedefe odaklanmış bir şekilde, bir önceki sabah Natalie'nin ağlayarak eşyalarını topladığı dolaba doğru yürüdüğünü gördü.

Tahmininin aksine, onu açmak yerine bir süreliğine hareketsizce önünde dikilmeyi tercih etti. O kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki kamera bir süre dondu. Görüntü yeniden titreşmeye başladı, kısa bir anlığına odanın tavanı göründü ve Leon'un bir sonraki adımı, tuvalet masası ile dolap arasındaki boşluğa doğru ilerlemek oldu.

Ayıkken asla sahip olamayacağına inandığı bir güçle eski dolabı kenara çekmesini izledi.

Ama neden?

Leon kaydı durdurdu ve soluna baktı. Natalie çok beğendiği için evin önceki sahiplerinden aldıkları tek mobilya buydu ve o anda etrafa tehlike sinyalleri yayan, tehditkâr bir kaya parçasını andırıyordu.

Sandalyeden kalkarken dizleri titriyordu.

Bu ağır kayayı gece tek başına ittiğine inanamıyordu. Leon dizlerinin üzerine çöküp parkenin üzerindeki çizikleri yokladı. Ne hafif ne de yeniydiler. Tam aksine bu derin izler, ray gibi ahşaba kazınmışlardı. Sanki dolap uzun bir süredir sıkça bir yandan diğer yana itiliyormuş gibiydi.

Leon ayağa kalktı.

Tıpkı videodaki gibi iki elini de dolaba dayayıp derin bir nefes aldı ve tüm gücüyle dolabı itmeye başladı. Önce bir milim bile kıpırdamayan dolap ikinci denemede şaşılacak bir kolaylıkla hareket etti.

İlk deneme sırasında elleri kayan Leon un parmağına kıymık battı ve eldivenleri çıkardığına pişman oldu.

Ama dolap fazla direnmedi, gıcırdayarak yerinden oynadı ve parkeden çıkan çatırtılara karşı geldi. Leon birkaç saniye içinde dolabı bir buçuk metre kadar yana kaydırmayı başarmıştı.

Peki ya şimdi?

Nefes nefese kalan Leon bir adım geri çekildi ve eliyle ağzını kapadı.

Bu imkânsız.

Leon gözlerine inanamayarak az evvel ortaya çıkardığı şeye baktı.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Ama hiç şüphe yoktu.

Az evvel dolabın durduğu yerde, bugüne kadar hiç görmediği bir kapı vardı.

Karşıdaki kapıyı görüyor musun?

Onun çağrısını ancak bir hayalet duyabilir.

Aniden melodi geri döndü. Öz babasının, kendi uydurduğu iyi geceler masallarını süslemek için, yine kendi uydurduğu çok sayıdaki kısa ve basit şarkılardan biri, kavanozun dibinde sıkışıp kalmış bir sinek gibi Leon'un kafasının içinde vızıldıyordu.

Gizli bir yer var kapının arkasında.

Sakın gitme oraya. Kaç, çok uzaklara.

Leon bugüne kadar hiçbir büyük bankanın kasa dairesine girmemiş olsa da şu an elini uzattığı kapının tıpkı oradakilere benzediğini düşündü. İçinde önemli belgeler, nakit para veya altın külçelerinin bulunduğu kasanın güvenli kapısını andırıyordu.

Bu uyarıyı almazsan dikkate, çok geçmeden,

Kaybedeceksin kendini kapının ardında.

Metal kapı yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğindeydi; bu durumda kendiyle neredeyse aynı boyda sayılırdı ve etrafını saran çerçeve için fazlasıyla büyük ve ağır görünüyordu. Üzerinde kapı kolu yerine, kapıyı açmak için saat yönünde döndürülmesi gereken iki döner kilit vardı.

Bugüne kadar asla dönmemiş hiç kimse geri,

Eşikten gece geçtiğinden beri.

Leon çaresizce avucunun içini gizemli kapının kanadına bastırdı. Aslında beyninde bir mırıldanma sesini işitmeyi, gözlerinin önünde silik, gölgeli resimlerin dans etmesini, renkleri daha yoğun ayırt edebilmeyi veya en azından rahatsız edici bir koku almayı bekliyordu - psikolojik durumundaki kötüleşmeyi açıklayacak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Ancak görünüşe göre hâlâ hayal ile gerçek arasında gidip geliyordu. Ağzında kötü bir tat bile yoktu. Gördüğü ve hissettiği her şey şüphesiz gerçekti: kapının soğuk kanadı, kilit mekanizmasının sık kullanılmaktan yıpranmış rakamları... *Yatak odamdaki şu lanet olası kapı!*

Dolabın arkasında yer alan kapı.

Gerçekten orada. Bu bir rüya değil.

Yoksa rüya mı?

Leon, kendini uyurken izlemekten korkarak arkasına döndü ve yatağa baktı fakat çarşaf buruşuk, yataksa boştu. Ardından ayaklarına, uyurgezerliği sırasında yere düşürdüğü kameraya baktı; bu görüntü Leon'a videoyu hatırlattı. Hızlıca iki adım atarak dizüstü bilgisayarına ulaştı ve kaydı yeniden oynattı. Bir yabancıyı izliyormuş duygusu gittikçe artıyordu; kendini biraz utangaç, biraz da sonrasında ne olacağını korku dolu hislerle merak eden bir röntgenci gibi hissediyordu. Leon ekrandan, az evvel ortaya çıkan kapının önünde, belirli bir süre yere çivilenmiş gibi durduğunu gördü. Ekrandaki görüntüsü bir süre nefes almaktan başka bir şey yapmadığı için sonunda videoyu hızla ileri almaya karar verdi. Kayıt hızla ilerlerken bedeni rüzgârda sallanan bir bayrak direğini andırıyordu. Leon ancak video kaydının sonraki on dakikalık bölümünde pozisyonunu değiştirdi ve o andan itibaren her şey aniden çok hızlı gelişti. Her şey öylesine aniden değişmişti ki videoyu doğru anda durduramadı, bu yüzden olanları yeniden görebilmek için kaydı geri sarmak zorunda kaldı.

Bu inanılmaz, diye düşündü. Kaydı yeniden oynattığında bile, dizüstü bilgisayarının ekranında görünen olaylar, marazi ve şizofrenik cazibesinden hiçbir şey kaybetmiyordu.

İlk anda sanki yeniden yatağa gitmek istiyormuş gibi görünüyordu çünkü ekrandaki Leon arkasını dönmüştü. Fakat sonra kısa bir anlığına odanın tavanına baktı ve ardından o kadar ani bir dönüş yaptı ki görüntü bulanıklaştı.

Kameranın görüntü düzeltme özelliği yeniden çalıştığında Leon, iki döner kilidin birini açtı. Becerikli el hareketleriyle İkincisini farklı yönlere çevirdi; tüm bunları yapması bir iki saniyesini almıştı. Ardından ağır kapı kendiliğinden açılır gibi oldu; gerçi yalnızca birkaç santim aralanmıştı ama Leon'un iki elini birden aralığa sokup kapıyı çekerek açmasına yetecek kadar bir boşluk oluşmuştu.

Hiçbir detayı kaçırmamak için gözlerini dizüstü bilgisayarına dikerek, *arkasında ne var acaba,* diye geçirdi aklından.

O andan itibaren ne yazık ki görülebilecek çok az şey vardı. Leon'un içindeki tüm duygular, aslında var olmaması gereken kapının arkasında ne olduğunu keşfetmek için haykırıyor gibiydi. Uyurken eşikten geçtiği anı izlerken şimdiye kadar hiç duyumsamadığı bir korku hissetti.

Nereye? Arkasında ne saklı?

Leon uykusu sırasında kapıdan geçerken başını yeterince eğmediğinden kameranın kapının çerçevesine takılmasını engelleyemedi. Başındaki cihaz çözülerek yere düştü ve sadece birkaç saniyeliğine, karanlıkta kaybolan Leon'un sırtı göründü.

Ardından kayıt hareketsizlik nedeniyle durdu. Leon buna rağmen gözlerini bilgisayarından alamadı.

Ekran koruyucu devreye girip monitör yaşlı gözlerinin önünde kararana kadar hipnotize olmuşçasına bilgisayarının ekranına bakmaya devam etti.

Ancak o andan sonra silkelenip yavaşça duvardaki kapıya yürüdü.

"Peki, tamam, olaya bir de rasyonel açıdan yaklaşalım," dedi kendi kendine ve titremelerine engel olmak için parmaklarını iç içe geçirdi. "Şu an uyumuyorsan ve aklını yitirmediysen, kapının gerçek olması lazım. Ve eğer gerçekse..."

...yeniden açılıyor olması gerekiyor.

Bu son düşünceyi sesli şekilde dile getirecek gücü yoktu.

Saklı kapılar ardında gizli bir hayat yaşadığı gerçeğini öğrenmekten daha çok korku yaratan şeyin ne olduğunu anlaması fazla zaman almadı: Uyanıkken, uyurken gerçekleştirdiği eylemleri tekrarlama imkânının olmadığını anladı.

Videoda, bir saniye bile tereddüt etmeden, hedefe odaklanmışçasına döner kilitleri açmayı başarmıştı. Görünüşe göre uyurken doğru kombinasyonun ne olduğunu biliyordu.

Ancak *sadece* uyurken.

Şu anda ise kilidi açmak için ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

44 1 kinci bir giriş mi?"

■ Çatlak sesli adam, telefondaki konuşmalarının başında sadece sabırsız gibiydi; şimdiyse Benedict Baur, kulakla duyulur şekilde sinirliydi. "Bu fikre nereden kapıldınız Bay Nader?"

Leon apartman yöneticisini aramadan önce pembe bir yalan bulmuştu. "Yatak odamızı yenilemeyi düşünüyoruz ve dolabın arkasındaki duvar kâğıdının altında mantıklı bir açıklama bulamadığım izler var."

Hemen bir üst katta oturan Tareski günlük piyano çalışmasına başlamıştı. Eczacı müziğe olan tutkusunu çok geç yaşta keşfetmişti ve her gün en az bir saat gam çalışmalarıyla vakit geçiriyordu.

Leon, "Yanlış bir yere delik açmak veya çivi çakmak istemiyorum," diye yalan söylemeye devam etti. "Duvar kâğıdının arkasında gizli bir şey olabilir mi?"

"Neden bahsettiğinize dair hiçbir fikrim yok. Taşınırken size daire planını vermiştim."

"Evet, biliyorum," diyerek Leon onu onayladı. O anda gerçekten çalışma masasının üzerinde açık duran, kat planının ve kira sözleşmesinin de içinde bulunduğu dosyanın başında oturuyordu. Dosyayı ele geçirmek için büyük bir savaş vermek zorunda kalmıştı; apartman yöneticisi muhtemelen sözleşmedeki kira bedelini belirleyen metrekare bildirimini kontrol etmesine engel olmak için belgeleri kendisine vermek istememişti.

"Bendeki planlarda başka bir bağlantı görünmüyor..

"Size demiştim."

"Ama belki de..."

"Tamamlanmamışlar mıdır? Bizi baştan savma bir iş yapmakla mı suçlamaya çalışıyorsunuz?"

"Hayır, elbette değil..."

"Öyleyse?"

Leon gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Ama yatak odamdaki dolabın arkasında lanet olası bir kapı var ve ben bunun orada ne işi olduğunu bilmiyorum.

Hemen üst kattan gelen biçimsiz piyano sesi gittikçe yükseliyordu. Leon odanın tavanına baktı.

"Ben gerçekten sorun yaratmak istemiyorum Bay Baur..."

"İyi, o zaman telefon görüşmemizi burada sonlandırmamızı öneriyorum, aksi takdirde keçileri kaçıracağım."

"Evet, elbette. Son bir sorum daha var: Bizden önceki kiracıların sizi bilgilendirmeden yapısal anlamda bir şeyleri değiştirmiş olması mümkün olamaz mı?"

"Rebecca Stahl mi?" Bina yöneticisi sinirli bir şekilde güldü. "Hiç sanmıyorum."

"Bu kadar emin olmanızı sağlayan şey nedir?"

"Sizden önceki kiracı kadın kördü. Neredeyse asansörü bile doğru şekilde çalıştırmayı başaramıyordu, dolayısıyla yatak odasına ikinci bir giriş açmış olması da imkânsız."

"Ah, anlıyorum," dedi Leon, hissettiği kadar yorgun bir şekilde. Eğer Leon o anda oturuyor olmasaydı, oturabileceği bir sandalye arıyor olurdu.

Baur kendisine açık açık bir sorunu olup olmadığını sormaya çalışırken Leon, "Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," dedi ve görüşmeyi sonlandırmak istedi.

"Gün geçtikçe davranışlarınız daha da garipleşiyor Bay Nader. Dürüst olmak gerekirse bu apartman tuhaf kiracılarla birlikte yaşama stresine katlanmak zorunda olmayacağımız kadar popüler."

"Tuhaf derken neyi kastediyorsunuz?"

"Taşındığınız günden bu yana başımızı belaya sokmanın dışında bir şey yapmıyorsunuz. Öncellikle size kat planını vermemi istediniz."

"Ben bir mimarım. Böyle şeyler ilgimi çekiyor."

"Sonra da beni ev sahibiyle konuşmak istediğinizi yazdığınız e-postalarla bombardımana tuttunuz."

"Aynı sebepten dolayı. Üniversiteden beri ne yazık ki çok erken yaşta ölen Profesör Boyten'in çalışmalarına hayranlık duyuyorum ve oğluyla gerçek bir dâhi olan babası hakkında konuşmayı çok isterdim..."

"Ama o sizinle konuşmak istemezdi. Siegfried von Boyten hiçbir zaman kiracılarıyla iletişim kurmak istemedi," dedi Baur ve ardından eklemek istediği, "*özellikle de sizin gibi biriyle*" söylemini sesli bir şekilde dile getirmek yerine hissettirmeyi tercih etti.

Leon arka planda bir tren istasyonu anonsu işitti.

"Bay Nader, davranış biçiminizi değiştirmediğiniz takdirde sözleşmemizi sonlandırmak zorunda kalacağım."

"Davranış biçimimi mi? Bu da ne demek oluyor? Apartman yöneticisini aramak da mı yasaklandı?"

"Hayır. Ama apartman koridorunda çıplak şekilde dolanmak ve komşuları korkutmak yasak."

"Efendim?" diye sordu Leon hayrete düşmüşçesine, hemen ardından neyi kastettiğini anladı.

"Ah, tamam, anlıyorum..." diye başladı cümlesine, başka ne ekleyebileceğini bilemeden. *Çünkü beni terk etmemesi için, dayak yemiş eşimin peşinden koşuyordum.*

Baur veda ederken ahizeye, "Bahane bulmaya çalışmayın. Onun yerine koridordaki tüm o bisiklet, ayakkabı veya diğer eşyaları iki gün içinde boşaltın," diye bağırdı.

"Nedenmiş?"

"İki gün sonra apartmanı onarma çalışmaları başlayacak. Belki de kat planları yerine biraz da bizim duyurularımızı incelemelisiniz."

Son cümlesiyle birlikte telefonu kapadı.

Aynı anda üst kattaki piyano sesi de kesildi.

Leon bir süreliğine yatak odasına yeniden dönmeye cesaret edemedi. Bu sırada hangisinin daha kötü olabileceğini bilemiyordu: Tekrar duvardaki kilitli metal kapının önünde durmak mı yoksa dolabı, sanki hiç yerinden oynatılmamış gibi yine aynı yerinde bulmak mı?

Bu anı mutfağa giderek uzattı. Leon bir süredir ne bir şey yemiş ne de içmişti ancak o kadar gergindi ki kalorifer borularındaki hava gibi durmadan guruldayan midesine rağmen kendini ne susamış ne de aç hissediyordu. Midesini yatıştırmak için çay demlemek istedi ancak su ısıtıcısını bulamadı ve Natalie'nin neden özellikle eski, aşırı paslı ısıtıcıyı yanma alma zahmetine girdiğini düşündü.

Musluktan su içtikten sonra sidik torbası kendisine baskı yapınca tuvalete giderek kendini rahatlattı. Ellerini yıkarken aynadaki yansımasını gördü ve korkuyla irkildi. Gözleri konjonktivit olmuş gibiydi. Çatlayan birçok sayıdaki damar kızararak ortaya çıkmış ve gözündeki beyaz yerleri ele geçirmişti, bu durum yüzüne düşen siyah gölgelerle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Soğuk suyu açtı ve lavaboda biriken suyun bir kısmını yüzüne çarptı. Bu, aradığı rahatlama hissini vermeyince kafasını doğrudan musluğun altına dayadı.

Başta gözlerini kapalı tuttu, yeniden açtığındaysa kafasını musluğa çarpacak şekilde irkildi. *Kahretsin, bu da ne demek oluyor şimdi?*

Soğuk su küçük bir tutam saçı kafa derisinden ayırmıştı ancak Leon'u huzursuz eden şey bu değildi. Ruhsal stres altındayken saçları az da olsa dökülüyordu ama bu durum geçiciydi. Fakat bu bir tutam saçla birlikte başka bir şey daha kopmuş ve suyu çamur benzeri kahverengi bir renge dönüştürmüştü.

Leon dehşete kapılarak iki eliyle birden saçlarına dokundu ve avuç içlerine bulaşan şeyi inceledi.

Bu nasıl olur?

Henüz dün duş almıştı ve saçları şimdi yerde yuvarlanmış bir köpeğin tüyleri kadar pisti. Aynı zamanda görüntüye uygun şekilde pis de kokuyorlardı.

Ben nereye gittim?

Leon kirli ellerine baktı ve az evvel çoraplarında dikkatini çeken toprağı hatırladı.

Silkinerek hızla yeniden yatak odasına geri döndü. Esrarengiz kapı hâlâ oradaydı, dolap kenara itilmişti ve şimdi, tavan lambasını açtıktan sonra, gece gerçekleştirdiği seyahat sırasında parkenin üzerinde bıraktığı kir lekelerini de ayırt edebildi.

Dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve bir gece önceki videoyu yeniden başlattı. İlk incelemede, aslında görmüş olmasına rağmen üzerinde şu ana kadar düşünmediği iki özelliğin farkına vardı. İlki, henüz uyku halindeyken dolabı kenara itmeden önce gerçekleşiyordu. İkincisi, tam da gizemli kapıyı açmadan önce.

Neden sürekli yukarı bakıyorum?

Leon kaydı izlerken durduğu bölüme, aşağı yukarı kasa kapısından yaklaşık yarım metre uzaklıktaki alana geri döndü. Ardından başını arkaya yatırdı.

Leon odanın tavanındaki beyaz badanalı boyanın üzerinde bulunan, bir firkete kadar ince çatlak haricinde sıra dışı bir şey fark edemedi. Bu çatlağı ilk kez görüyordu ancak bu yaştaki bir ev

için bu tarz kusurların şaşırtıcı olduğu söylenemezdi. Haşlanmış bir yumurtanın kabuğunun üzerindeki çatlağı andıran bu çizgi taşındıkları gün tavandan söküp attıkları çirkin avizenin asılı durduğu çengele kadar uzanıyordu.

Çengel hâlâ duruyordu çünkü Natalie, odayı biraz daha güzel dekore etmek için oraya bir oda bitkisi veya farklı dekoratif eşyalar asmayı planlamıştı. Hemen yanında süt şişesinden yapılan ve altında bir ampül bulunan midye şeklinde bir abajur yer alıyordu. Natalie uzun süredir var olan abajuru ışığı daha sıcak yansıtacak bir abajurla değiştirmek istiyordu. Tavan lambasının görüntüsü Leon'u şu anda, belli bir nedeni olmaksızın, rahatsız ediyordu. Leon gözüne batan şeyin ne olduğunu ancak yatağın ucundaki lambanın doğrudan altında durduğunda anlayabildi.

Başta gördüğü şeyin bir toz birikintisi olduğunu sandı ancak cam abajurun iç kısmındaki şey insan gözüyle fark edilemeyecek bir delikten içeri girmiş ve yeniden dışarı çıkacak yolu bulamamış cansız bir böcek olmalıydı.

Üzerinden bir dakika bile geçmeden Leon, küçük ardiye odasından portatif bir merdiven alarak yatak odasına geldi. Merdiveni doğrudan lambanın altına yerleştirdi. Çalışma odasındaki alet kutusunu getirebilmek için odayı ikinci kez terk etmek zorunda kaldı, ardından elinde tornavidayla basamakları tırmandı.

Yakından baktığında bile midye şeklindeki cam abajurun içinde gizlenen şeyin ne olduğunu anlayamadı. Bulunduğu yerden, merdivenin en üst basamağındayken, abajur çok daha büyük ve çok daha ağır görünüyordu.

Abajur tepesine düşmesin diye dikkatlice, lambanın tavanda asılı durmasını sağlayan dört kalın vidayı söktü, bu sırada vidanın çapraz yuvalarının kenarlarının belirgin bir şekilde yıprandığını fark etti. İçlerinden bir tanesi gevşekti, sonuncusuysa sanki hiç gevşemek istemiyor gibiydi. Vida ancak büyük bir çaba sonucunda

pes etti ve dönmeye başladı. Ama Leon büyük bir hata yaptı; tornavida elinden kaydı ve onu yakalamaya çalışırken de merdivenin üzerinde sendeledi. Aleti kurtarmak için abajuru bıraktı, bunun sonucunda lamba ağırlığı taşıyabilecek kapasiteye sahip olmayan yalnızca son vidaya asılı kaldı.

Cam abajur yana doğru açıldı, vidayı demirlendiği yerden çıkardı ve yere düşerek kırıldı.

Lanet olsun.

Leon söylenerek merdivenden aşağı indi ve abajurla birlikte tavandan düşen cam parçacıklarına bakmak için parkenin üzerinde diz çöktü.

Tam olarak neyi aradığını bilmediğinden bir şeyler bulabileceğine dair bir inancı da yoktu.

Bir yerini kesmesin diye cam parçacıklarının tamamını teker teker ve olabildiğince dikkatli bir şekilde toplamak zorunda kaldı. Abajurun sadece büyük parçalar halinde kırılmış olması büyük bir şanstı; aralarından iki tanesi yatağın altına girmişti, bu yüzden onları orada bırakmaya karar verdi. Diğer tek parça halindeki camları meyve kâseleri gibi iç içe dizdi, birazdan da gidip naylon bir poşet ile elektrik süpürgesini getirecekti. Ancak bunu yapamadı çünkü en küçük parçayı eğilip eline aldığında kenarlarının çok keskin olduğunu fark etti.

Lanet olsun, bu da ne?..

Cam kırığını çevirdi ve camın alt kısmına yapışık olan, kenarları törpülenmiş ve bir lens gibi bombeli nesneyi incelemeye başladı.

Bu ne?

Leon'un aklından Morphet geçti. Gördüğü şeyin rengi her ne kadar farklı olsa da yüzey yapısı ve sağlamlığı devasa hamamböceğinin gövdesinden çok da farklı görünmüyordu.

Yakından bakıldığında bunun şüphesiz insani bir varlığa ait olduğu belliydi. Keratin plakanın alt kısımları kurumuş kanla kaplıydı.

"Bir tırnak mı?" diye fısıldadı Leon, yanıldığını ümit ederek. Bu nesne çamur rengine boyanmış ve bulunduğu yerden neredeyse bir bütün olarak çıkarılmıştı; bir zamanlar kimin başparmağına ait olduğuna dair de herhangi bir şüphe taşımıyordu.

Vohvarth bir zamanlar bilinçaltını derin bir denizle karşılaştırmıştı. İnsan ne kadar derine inerse kendi yükü altında ezilme tehlikesi de o kadar fazlaydı ve ne kadar hızlı yukarı çıkarsa kafasının patlama riski de bir o kadar artıyordu.

Leon kopan tırnağı inceledi ve uzun bir dalış eyleminin henüz başında olduğunu tahmin etti. Başını yalnızca suyun yüzeyine tutmuş ve şimdiden hayal edilemez keşiflerde bulunmuştu, içlerinde en rahatsız edici olanıysa dolabının arkasındaki duvarda yer alan kapıydı.

Kısa bir zaman öncesine kadar eşinin başparmağındaki ete bağlı olan tırnağın ojeli, manikürlü yüzeyini yana çevirdi. Boynuzsu tabakanın altındaki kan kaplı kabuğu görünce Natalie'nin ne büyük bir acı çekmiş olabileceğini düşünürken kısaca gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Tırnağı bir kez daha çevirdi ve o anda, ikinci kez baktıktan sonra, ince noktaların farkına vardı. Tırnak birçok yerden kabuk bağlamıştı ancak en alttaki tabakanın çıplak gözle neredeyse görülemeyecek şekilde biraz daha fazla düzensiz olduğu kanısına vardı.

Leon alet çantasını açıp içinden halojen bir el feneri çıkardı. Fenerin ışığı altında çıplak gözle olandan çok daha fazlasını göremediği için ucunda küçük bir büyüteç olan İsviçre çakısını da çıkardı. Büyüteç görüntüyü yeterli seviyede büyütemese bile yüze-

yin altındaki delikleri teşhis etmesine yetiyordu. Biri, filografide* kullanılan bir nesneyle, muhtemelen bir iğneyle, kuruyan kanın içine art arda sıralanan birtakım rakamlar oymuş gibiydi.

"Bir, iki, sıfır," diye fısıldadı Leon. Başından kaynar sular döküldü, kalbi küt küt atıyordu, boyun ve baldır kasları, yıldırım hızında gerçekleştireceği bir kaçışa hazırlanıyormuş gibi geriliyorlardı. Bedenindeki bu tepkilere, ilk sıranın hafif çaprazındaki ikinci sırada yer alan ve zor okunan rakamlar neden olmuştu. Bunlar bir araya geldiğinde Leon'un doğum tarihini oluşturuyordu: on iki ile nisan ayını temsil eden sıfır ve dört rakamı.

Nabzı hızla atarken yavaşça duvardaki kapıya döndü.

Bu mümkün olablir mi acaba?..

Şüphesini doğrulamak için ayağa kalktı. Birkaç dakika öncesiyle karşılaştırdığında odanın içinin bir anda daha çok ısınmış olduğunu hissetti. Oysa Natalie tüm penecereler açık ve odanın ısısı on altı dereceyken uyumayı severdi, bu yüzden tüm kaloriferler kapalıydı. Leon geceleri tamamen sessizliğe ihtiyaç duyuyor ve çevrede pek gürültü olmamasına rağmen pencere ve kapıların kapalı kalması konusunda ısrarcı oluyordu. Orta yolu bulmak için kaloriferleri kısmak konusunda anlaşmaya varmışlardı.

Leon, tırnağı avucunun içinde tutarak kasa benzeri kapının önünde dururken içini kaplayan ani hüzün ve korku dolu gerginliğini bastırdı.

Natalie'ye odaklanmamaya çalıştı ancak avucunu sıktıkça eşiyle muhtemelen bir daha asla yatak odasının sıcaklığı hakkında kavga edemeyeceklerinin daha çok farkına varmaya başladı.

İlişki bir savaştır, demişti annesi bir seferinde ve bunu söylerken oldukça yapıcıydı. *Evliliği kavga değil, kayıtsızlık zehirler.*

* Ortadoğu'da doğmuş ve Avrupa'dan Uzakdoğu'ya kadar yayılmış, ancak yapımının zor olduğu düşüncesiyle yok olmaya yüz tutmuş bir el sanatıdır, (ç. n.)

Leon kapıdaki döner kilitlerden birini hareket ettirdiği sırada, "O zamanlar nasıl da yanılmışsın anne," diye fısıldayarak kendiyle gerçekleştirdiği konuşmasını sürdürdü. Çünkü görünüşe göre Natalie'yle ayrılmalarına sebep olan kayıtsızlık değil, şiddetli bir savaştı.

Yaşam ve ölüm arasında bir savaş mıydı bu yoksa?

Leon dişli çarkın üzerindeki ok bir rakamını gösterene kadar kilidi saat yönünde çevirmeye devam etti. Hemen hissetti. Kilit mekanizması, döner kilidi hareket ettirdiği yere karşılık tepki veriyordu. Birden sonra ikinin de devreye girdiği tıklama sesi teorisini doğruladı. Sonunda istediği noktaya vardığında, ikinci döner kilidi de sırayla doğduğu ayı temsil eden sıfır ve dört rakamına çevirdi, işte o anda video kaydında izlerken olan şeyin aynısı oldu: Çıkırt!

Kasa benzeri kapı açıldı.

Leon'un ilk tepkisi oldukça akıldışıydı. Bu inanılmaz olaya şahit olan başka birinin olup olmadığını görmek için yatak odasını inceledi. Hâlâ yalnız olduğuna emin olduktan sonra ellerini uzatarak aralanan boşluğu soktu ve tam o an parmaklarının ezilmesinden endişe etti.

Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum.

Kapı, Leon'un tahmin ettiğinden çok daha kolay açıldı çünkü menteşeleri iyi yağlanmıştı. Henüz kapıyı tam olarak açmamasına rağmen sıcaklık bir anda düştü ve bu kez Leon'a oyun oynayan şey kendi çılgın ruh hali değildi. Duvarın arkasındaki karanlık boşluktan yatak odasına serin bir hava sızıyordu.

Karanlık boşluk toz ve boya kokuyor ve babasının her Noel, Carrera pistini kurduğu ardiye odasının kokusunu andırıyordu. Aynı zamanda az evvel saçlarını yıkayarak arındırdığı kir kokusunu da anımsatıyordu. Leon gözlerini kırpıştırdı ve başını yana eğdi;

yaklaştıkça zemini yokmuş gibi görünen odanın yalnızca siyah astarlı duvarlarını görebildi.

Sanki kapı bir kara deliğe açılmıştı.

Yeniden el fenerine uzandı ve karanlığın içine ışık tutarken kapıyla arasındaki mesafeyi korumaya çalıştı. Bu da akıllıca bir karardı.

Çünkü eşiğin arkasında gerçekten de zemin yoktu, *onun yerine yırtıcı bir hayvanın ağzına benzediğini* düşündüğü bir uçurum vardı. Bu doğaüstü varlığın gırtlağına kadar uzanan dişlerini bile gördüğünü düşündü; oysa gördüğü şey, duvara monte edilmiş ve karanlığın içine doğru uzayan portatif bir merdivenin izleriydi.

Leon düşünmeden hareket ederek dengesini kaybetme korkusuyla dizlerinin üzerine çöktü ve el fenerini kuyunun içine tuttu. Fenerin yaydığı ışık gittikçe inceldi, inceldi ancak zemine kadar ulaşmayı başaramadı. Duvar kabaca ve düzensizce örülmüştü; oradan ve buradan, sona doğru gittikçe inceliyormuş gibi görünen kemerlerin arasından siyaha boyalı tuğlalar öne çıkıyordu.

Ve *ben gece buradan aşağı indim, öyle mi?*

Leon, videoda gördüğü özgüvenli halini hatırladı. Kendisine uyanıkken başka bir bedenin içinde olduğunu düşündüren şizofrenik inançları gittikçe artıyordu.

Titreyen dizlerini doğrultarak ayağa kalktı ve bir sonraki hamlesinin kararını vermeden önce bir kez daha sakince gerçekleri gözden geçirmesi gerektiği kanısına vardı.

Tüm bunları açıklığa kavuşturacak mantıklı bir neden olmalı.

Natalie'nin yaralarını. Spor ayakkabıları. Tırnağı. *Kapıyı.*

Doktor Vohvarth, Leon'a her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Şiddet eğilimi olmadığını anlatmıştı. Fakat Doktor Vohvarth ne videoyu ne de yatak odasından başka bir dünyaya açılıyormuş hissi veren kapıyı görmüştü.

İçinden soğuk bodrum katı havasının gelmeye devam ettiği bir kuyu.

Leon un hayatı boyunca çok sık duyduğu ve geçen her saniyeyle birlikte ses düzeyinin daha da arttığı bir gürültü, bu serinliğe eşlik ediyordu.

Bu imkânsız, diye düşündü ve tekrar kapının eşiğine yaklaştı. Fenerin ışığını yeniden boşluğa doğru tuttu; aslında bunu yapmasına gerek yoktu çünkü bu klasik melodi, kendine has bir ışık kaynağına sahipti: çınlamanın ritmiyle uyum içinde yanıp sönen bir ekran.

"Natalie," diye seslendi Leon ve elini dudaklarının üzerine bastırdı.

Eşinin yalnızca birkaç gün önce evi terk ederken yanında götürdüğü cep telefonu kuyunun dibinde duruyordu, çalan zil sesiyse bir türlü son bulmuyordu.

Sonunda gerçekten oldu. Yere düştü.

Leon, şantiyeleri ziyaret ettiği sırada giydiği işçi tulumunu üzerine geçirecek kadar akıllı davranmıştı. Metal basamakları kavrayan parmakları, kaymaz iş eldivenlerinin içindeydi ve çelikle güçlendirilmiş yarım çizmelerinin kalın lastik tabanları sayesinde ayakları da kaymıyordu.

El fenerini aşağıyı aydınlatacak şekilde işçi tulumunun kemerine bağlamıştı fakat buna rağmen merdivenden inerken aşağıya bakmamaya çalışıyordu.

Kapının eşiğinden geçtiği sırada zil sesi susan cep telefonuna ulaşmak için dikkatli bir şekilde adım adım, basamak basamak ilerliyordu. Şu ana kadar neredeyse yarısına kadar indiği deliği *kuyu* olarak adlandırıyordu.

Her bir adımda serinlik daha da artsa da alnından terler akıyordu. Başta bunu görmezden gelmeye çalıştı fakat durum gittikçe kötüleşince aşağı inme eylemine ara verdi ve elinin tersiyle üstün körü gözlerinin üzerini sildi.

Ne olduysa yolun son üçte birlik bölümünde oldu. Leon zamanla hareketlerini rutine oturtmuştu. Basamakların arasındaki mesafeyi içselleştirmişti ve ayağı duvarda yer alan bir sonraki basamağa ulaşmadan, sol elini, hemen altındaki basamağı tutabilmek için ne zaman serbest bırakabileceğini biliyordu. Bu sayede hareketlerini sağ eli ve sol bacağıyla tekrarlayabiliyordu. Leon son metreleri ge-

rektiğinde gözü kapalı bir şekilde gidebileceğinden emindi ancak bu yanılgı kaderini değiştirdi.

Birçok şey aynı anda gerçekleşti: Leon, tam da ayağı boşluğa düştüğü sırada, yukarıdaki evinin dış kapısından geldiğine inandığı hafif bir kapı vurma sesi işitti. Basamakların arasındaki mesafe, küçük bir farkla da olsa, ilk kez değişmişti. Leon artık hiçbir yerden destek alamıyordu. Tam o anda hemen aşağısındaki cep telefonu yeniden çalmaya başladı.

Natalie'nin kısa bir süre önce seçtiği klasik zil sesi bu kez daha yüksek bir ses tonuyla çalmaya başlamıştı.

Leon o kadar çok korktu ki sağ elini gereğinden fazla erken bıraktı ve bunun sonucunda da bir sonraki alt basamağın üzerine düştü. Bu basamak da ya özellikle kötü bir işçiliğe sahipti ya eskimişti ya da herhangi bir sebepten dolayı duvara sıkıca sabitlenmemişti. Leon üzerinde durduğu saniye itibarıyla basamağın kendi vücut ağırlığına karşı direnemeyeceğini anladı fakat iş işten geçmişti.

Son anda, ellerinden en azından birini, yeniden metal çubukların etrafına sarmayı ve bu sayede düşüş şiddetini biraz olsun hafifletmeyi başardı. Ancak tutunduğu yerde sallanıyordu ve büyük bir şansızlıkla kalçasını çıkık duran tuğlalardan birine çarptı ve el feneri kemerinden kurtulup aşağı düştü. Cep telefonunun yüksek zil sesi nedeniyle, kırılan cam parçacıklarının sesini duyamadı fakat ışık hemen söndüğünden camın kırıldığı apaçık ortadaydı.

"Lanet olsun," diye bağırdı Leon karanlığın içine. Bir tek yerde hafifçe parlayan cep telefonunun yanıp sönen ekranı bir ateşböceği misali hafif bir ışık veriyordu.

Leon, o noktaya gelene kadar harcadığı vaktin neredeyse aynısını yolun geriye kalan kısmı için harcadı çünkü ikinci bir hataya daha imza atmak istemiyordu. Sonunda ayaklarını sağlam bir zemine basmayı başardı fakat o anda evin kapısından gelen ses gibi telefo-

nun sesi de çoktan durmuştu. Leon'un yerde duran, kuru ve kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış telefonu bulması biraz zaman aldı.

Bu sırada hapşırmasına neden olacak kadar çok toz kalktı ve bu hapşırık sesi küçük bir patlamayı andırdı. Ses, duvarlara çarparak boğuk bir yankılanmaya neden oldu. Bu gürültünün arasından yükselen cep telefonunun zil sesini duyunca irkilen Leon'un tepkisi şaşırtıcı değildi. Hafif bir öksürme bile kuyunun derinliğinde kırbaç sesini andırıyordu.

Nereye düştüm ben böyle?

Leon cep telefonunun kapağını açtı ve derin bir nefes aldı. Ekrandaki fotoğrafı görünce içinde, elinde gerçekten de Natalie'nin cep telefonunu tuttuğuna dair hiçbir şüphe kalmadı. Natalie'ye ait bir portre fotoğrafıydı gördüğü. İnsanların kafalarını geriye yaslayarak suratlarına geniş bir gülümseme yerleştirdiği ve kamera, kişinin kafasını kesmesin veya sadece üst gövdesini resmetmesin diye elini doğru açıda tutmaya çalıştığı sayısız Polaroid fotoğraftan biriydi bu.

Önce film banyosundaki doğum bilekliği. Şimdi kuyudaki cep telefonu. Natalie, ne oldu sana?

Leon, on altı cevapsız çağrı ve birçok sesli mesaj olduğunu gösteren bildirimi sildi. Birçoğu kendisinden gelmişti. Diğer gelen aramalar, sonuncusu da dâhil olmak üzere gizli numaralara aitti.

Ekranın ışığı, bir cep telefonu için şaşırtıcı derecede güçlüydü fakat elbette bu esrarengiz ortam hakkında bir fikir sahibi olmasına yetecek kadar kuvvetli değildi. Leon burada, aşağıdayken kendisine engel olan tutukluğuna rağmen sistematik bir şekilde ilerlemeye çalıştı. Kuyunun yuvarlak zemininin bir saat olduğunu hayal etti ve duvarın hemen önündeki tozlu noktaya -on iki olarak adlandırdığı kısma- bir işaret koydu. Buradan yola çıkarak duvarın dibinden yürümeye devam etti; çeyrek bir daire çizdikten sonra, yaklaşık

saat dokuz civarında, başka bir basamağa rastladı. İlk bakışta hiçbir mantığı yokmuş gibi görünüyordu çünkü Leon bu basamağı takip eden başka bir basamak göremiyordu. Demek ikinci bir tırmanma noktası yoktu.

Leon cep telefonunu göğüs cebine yerleştirdi ve basamağı tutup sallamaya başladı. Basamak fazla direnmedi ve ilk anda onu duvardan çekebileceğini sandı fakat elinde tuttuğu ağırlık aniden arttı.

Bu kapı, yatak odasındakinden farklı olarak metalden değil, kontrplaktan yapılmaydı ve buna uygun olarak da daha rahat hareket ettirilebiliyordu. Leon ancak şimdi, cep telefonu yeniden aydınlandıktan sonra, bu kapının bir köpek kulübesinin kapısından daha büyük olmadığını fark etti.

Kolunu uzatabildiği kadar öne uzattı ve yeni keşfedilen aralığın arkasında gizlenen tüneli aydınlattı. Dar geçidi görünce, arkasında aynı şekilde dar bir tünelin yer aldığını tahmin etti fakat telefonu yukarı çevirdiğinde ışığın herhangi bir nesneye vurmadığını tespit etti. Bu da dar kapıdan geçmeyi başardığı takdirde bu gizli odanın içinde yeniden dik durabileceği anlamına geliyordu.

Ama bunu gerçekten istiyor muyum?

Leon başını kaldırarak yatak odasından kuyunun derinliklerine düşen ışığa baktı ve kendini şimdiden dış dünyadan yalnızca çok zayıf sinyaller alabilen, sarsılmış biri gibi hissetti.

Ayağa kalktı ve dengesini kaybettiği basamak haricinde, duvara sıkıca sabitlenmiş tüm basamakları tekrar kontrol etti. Aşağıda kaybolmadığı takdirde geri dönüşü bir sorun yaratmayacaktı.

Görünüşe göre yolu uyurken bile biliyorum.

Mantıklı iç sesi, yeniden yukarı tırmanması ve yardım çağırmasını söylüyordu. Ama ya burada, doğrudan kendisinin de dâhil olduğu korkunç bir eylem gerçekleştiyse?

Ya benim suçlu olduğum bir durum varsa ortada?

Leon, artık görmezden gelmeye çalışmadığı bu hissi iyi biliyordu. Grip olmadan önce başta görmezden gelinebilen fakat sonrasında bastırılamayan ve bir zaman sonra tüm bedeni sıkıca kavrayan belirtileri andırıyordu bu: Korkuyordu. Burada, derinliğin içinde duran ve her zaman yakınında olmasına rağmen hayatı boyunca daha önce hiç karşılaşmadığı somut bir kişiye karşı korku duyuyordu. İkinci ve uyuyan benliğine karşı.

Sonuç olarak onu apartman yöneticisine, Sven'e, Doktor Vohvarth'a veya polise bilgi vermekten kendisini alıkoyan şey, korkaklığının sesiydi.

Leon destek çağırmadan önce burada neyle karşılaşacağını bilmek istiyordu. Dar geçitten, önce başını sokarak karanlığın içine süzüldüğü sırada kendini en kötü senaryoya hazırlamıştı bile.

Leon'un burun deliklerinden sızarak bir anlığına duraksamasına neden olan şey, yeni yıkanmış çamaşırların belli belirsiz kokuşuydu.

Bir an için dolabın arkasındaki kapıdan geçerek iki dünya arasına sıkışıp kaldığı dünyayı terk etmiş ve çocukluğuna geri dönmüştü.

Öz babası Roman ona ilk kez On İki Gece Hayaletlerini anlattığı sırada henüz on yaşındaydı ve soyadı da Wieler'di. Sarah Wieler, daha sonra kocasına bu yüzden çokça sitemde bulunmuştu. Bu gibi ürkütücü hikâyelerin Leon'un yaşındaki çocuklara uygun olmadığı ve oğullarının uyku sorununu daha da artıracağı fikrindeydi. Haklı da çıkmıştı. Leon o gece gardırobunda gizlenen korkunç hayaletler ile onların musallat olduğu ailelerin başına gelen kötü şeylerle ilgili kâbuslar gördü.

Roman, "Annenin Neol ile yeni yıl arasında neden çamaşır yıkamadığını biliyor musun?" diyerek korku masalını anlatmaya başlamıştı ve Leon da sanki cevabın kendisini sarsacağından korkarak içgüdüsel bir şekilde babasının elini tutmuştu sıkıca.

O günü ne zaman düşünse, tıpkı şimdi karanlığın içinde elleri ve ayaklarının üzerinde ilerlerken yaptığı gibi, o pazar gezmesinin her bir detayı en ince ayrıntısına kadar zihninde beliriyordu: yüzüne vuran soğuk rüzgâr, çizmelerinin altındaki kar, babası ile kendisinin iç içe geçmiş eldivenli parmakları, komşuların pencerelerinde asılı duran ışıklı Noel süslemeleri...

"Daha önce muhtemelen On İki Gece Hayaletleri hakkında bir şey duymamışsındır, öyle değil mi? Bütün bir yılı gizlenerek geçiriyorlar. Ortaya çıkmaya cesaret ettikleri tek bir zaman dilimi var. Bu zaman dilimi de yaklaşıyor. On İki Gece; işte Noel ve yeni yıl arasındaki zamana böyle deniyor."

"Bu hayaletler ne yapıyorlar ki?" diye sordu Leon.

Babası, çok zekice bir soru sormuş gibi, başını salladı.

"Koruyucu meleklerin tam zıddılar. İçinde yaşadıkları eve uğursuzluk getirirler. Şu günlerde de yeni aile arayışındalar."

"Bize de geliyorlar mı?"

"Sadece çamaşır makinesini kullandığımız zamanlarda. Bunu çok az kişi biliyor: Ama bu kötü ruhların hayatta kalmak için ıslak çamaşırlara ihtiyacı var. Nemli çarşafların, çorapların veya pantolonların arasına giriyorlar ve çamaşırlar kuruduğunda bir yıl boyunca onların içinde hapsoluyorlar."

Leon bugün hâlâ, bu batıl inancın dünyanın hangi ülkesine ait olduğunu bilmiyordu. Buna rağmen söz konusu gezinin gerçekleştiği günün akşamı kıyafetlerini çamaşır odasının yakınına bile koymamaya özen göstermişti.

Nemli kıyafetleri evden derhal çıkarması için yalvardığı ve bu yüzden kendisiyle dalga geçen ablasının bluzlarının yılbaşı gününde çamaşır ipinde asılı olduklarını görünce şaşkınlığı daha da artmıştı.

O günden sonra on yaşındaki bir çocuğun ne kadar akıldışı da olsa sarsılmaz inancıyla yatak odasının kötü ruhlar tarafından işgal edildiği inancıyla yaşadı. Anne ve babasının onu yatıştırma girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı.

Annesinin ışığı kapatmadan önce, kötü ruhlardan birinin gizlenip gizlenmediğini anlamak için yatağın altını veya dolabın içini kontrol etmeyi bırakması biraz zaman almıştı. Leon ancak mayısın altısını yedisine bağlayan gece tamamen sakinleşmiş ve

ilk kez o zaman On İki Geceyi hiç düşünmemişti. Tarihi çok net hatırlamasının nedeni bu durumun kazanın bir gece öncesinde gerçekleşmiş olmasıydı.

Kader miydi?

Leon'un sert zemin üzerinde yatan gergin bedeni titreyerek hatıralarla dolu bu felç edici etkiden silkelenerek kurtuldu. Kazadan bu yana, yılın o günlerinde hiç çamaşır yıkamamıştı. Bu yüzden kuyudayken, yumuşatıcı ve deterjanın kokusuyla yüzleşmek zorunda kalması oldukça rahatsız edici bir duyguydu. Bu durumdan sorumlu kişi her kimse On İki Gece efsanesinden haberdar değildi belli ki.

Veya bu efsaneyi görmezden geliyordu.

Leon ışığı sönen telefonun ekran koruyucusunu devreden çıkararak telefon ekranının tekrar etrafa ışık yaymasını sağladı ve daha fazla sürünmek zorunda olmadığının farkına vardı. Çamaşırların hafif kokusu da yok olmuştu, belki de Leon kokuyu artık duyumsamıyordu çünkü algıları tamamen çevreyi keşfetmeye odaklanmıştı.

Hemen önünde uzayan geçit, bir maden tüneli kazmak için kullanılan makineyle açılmış gibi görünüyordu. Simsiyah, düz olmayan duvarlar, düzensiz aralıklarla iç içe geçiyordu. Tavanın yüksekliği de farklılıklar gösteriyordu, herhangi bir çıkıntıya çarpmamak için elini havaya kaldırması gerekiyordu.

Ayağının altındaki zemin biraz tuhaftı. Yürürken, tıpkı orman yolunda olduğu gibi, yükselip alçalıyordu ve diz çöktüğünde zemindeki toprağı hafifçe kazıyabildiğim fark etti. Yol hafif eğimliydi, bu sebeple kimsenin ayak basmak istemeyeceği bir yeraltı dünyasına yaklaşmanın yarattığı rahatsız edici his de artıyordu.

Attığı her adımda gerginliği büyüyordu ve bu gerginlik artık öyle bir noktaya gelmişti ki tüm vücudunu hafif bir titreşimin sardığını hissediyordu. Leon klostrofobik değildi ancak şu anda dar alanlardan uzak duran insanların ruh hallerini çok daha iyi

anlayabiliyordu. Cep telefonunun ışığı sönüp kendini bir an için tamamen zifiri karanlıkta bulunca yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu. Ardından kalbinin göğüs kafesinden fırlayacağını sandı; damarlarından akan kanın uğuldama sesini duyabiliyor ve ağzının kuruduğunu hissedebiliyordu.

Geçidin sonuna ulaşıp bir yol ayrımının önünde durunca Leon ürkekçe, "Natalie?" diye bağırdı. Eşine seslenerek ilerleme kaydetme beklentisi, muhtemelen aşağıdaki tünel sistemini tek başına keşfetmeye çalışmak kadar düşük bir başarı oranına sahipti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Geri mi dönmeliydi? Yukarı mı çıkmalıydı? Vohvarth'ı mı aramalıydı? Yoksa apartman yöneticisine mi haber vermeliydi?

Başta düşündüğünün aksine bu şekilde hareket etmenin kötü bir fikir olmadığı sonucuna vardı. Şimdi en azından mantıklı bir gerekçesi vardı, bu şekilde kat planında gösterilmeyen ve dairesine geçişi sağlayan ikinci bir girişin olduğunu kanıtlayabilirdi.

Ama bunu kim inşa etti? Neden inşa etti? Peki, Natalie'nin cep telefonunun burada ne işi var?

Leon sağ tarafa, dönemecin daha kısa olan tarafına tuttu ışığı. Yol, birkaç adımdan sonra üzerinde bir uyarı levhasının asılı durduğu duvarın dibinde son buluyordu: İnsanları yüksek gerilim hattına karşı uyaran şimşek sembolünün hemen üzerinde eski tarz bir yazıyla "DİKKAT" yazıyordu.

Leon ilk olarak Doktor Volvvarth'la iletişime geçmeye karar verdi. Onunla birlikte halüsinasyon görmediğini kanıtlayabilecek bir şahidi olacaktı. O anda psikiyatristin çoktan Tokyo'ya giden bir uçakta olduğunu hatırladı.

Buna rağmen yolunu kaybetmekten korktuğu için geri dönmek istiyordu. Kim bilir daha kaç tane yol ayrımı vardı? Sonunda bir labirente girmişti. Ne de olsa bu evin mimarı, aynı zamanda mü-

kemmel peyzaj sanatçısı olarak da bilinen Albert von Boyten'di; sanatsal labirent çalışmaları dünya çapında fazlasıyla dikkat çekmişti. Yoksa bu evi de insan büyüklüğündeki çalılıklar yerine taşlarla yapılmış bir labirente mi dönüştürmüştü?

Leon geri dönmeden önce son bir kez daha eşine seslenmek istedi ancak bir anda kaybolduğunun farkına vardığından bunu yapmasına zaman kalmadı. Şu ana kadar yanılsama olduğunu sandığı titreşim gerçekti. İçinde değil, bedeninin dışında varlığını sürdürüyordu ve bunu sadece hissetmiyor, aynı zamanda *duyabiliyordu* da.

Leon boynunu eğdi ve sesin kaynağına, yol ayrımının diğer tarafına, daha uzun olan koridora doğru bir adım yaklaştı. Cep telefonunun ekranı hafif bir yeşillikte parlıyordu, bu yüzden bir şeyleri görebilmek gittikçe daha da zorlaşıyordu. Eğer Leon yanılmıyorsa, tünelin bu bölümündeki duvarlar pürüzsüz ve düzdü.

Sanki bedenine elektrik veriliyormuş gibi dikkatli bir şekilde her iki yanını da eliyle yokladı: Sol tarafında düzgün bir yüzeyin olduğunu hissetti. Sağ tarafındaki duvar daha pürüzlü bir materyalden yapılmıştı.

Her bir adımında arka plandaki sesler daha da güçlü bir şekilde duyuluyordu. Leon duvardan gelen titreşimlerin duyulamayan, derin bir bas sesinden kaynaklandığını düşündü.

Peki, bu lanet olası şey... nedir?

Birkaç metre ilerlemişti ki bir kapı koluna çarptı.

Leon cep telefonuyla duvarı aydınlattı ve gerçekten de yanılmadığını fark etti. Geçidin sağ tarafında, çok normal göründüğü için insanda daha da rahatsız edici bir his uyandıran bir kapı yer alıyordu.

Şaşılacak derecede sıcak olan kapı kolunu indirirken kapının gıcırdayacağını veya çatırdayacağını düşündü fakat kapı neredeyse

hiç ses çıkarmadan açıldı. Tam o anda Leon'un etrafını saran gürültüler de son buldu ve titreşimler azaldı.

Görünüşe göre kapı sıkça kullanılıyordu, menteşeleri iyi yağlanmıştı.

İçine girdiği oda, Natalie'nin karanlık odasından daha büyük değildi ve ona, her kiracıya verilen ve sığabilmeleri için bisikletleri dikey şekilde yerleştirmek zorunda kaldıkları, kilerdeki kontrplak panoları hatırlatıyordu.

Leon'un aklına gelen ilk şey, sokaklarda yatan bir evsizin gece konakladığı bir yere rastlamış olduğuydu. Telefonun ekran ışığı, paramparça olmuş bir yatağı, ağzı yarım açık duran bir koliyi ve içindekileri pek de ayırt edemediği birçok naylon poşeti aydınlatıyordu. Leon'un burnuna çarpan kokuya göre poşetlerin içi küflenmiş gıda ve başkaca çöplerle doluydu.

Leon'un ayağı yerde duran bir çarşafa takıldı. Çarşafı çekmek için eğildiğinde kolinin içinin, aralarından bir tanesini hemen tanıdığı, eşyalarla dolu olduğunu gördü.

Mümkün değil...

Az evvel mutfağında aradığı su ısıtıcısına uzandı. Leon ısıtıcının ilk çentiğe kadar suyla dolu olduğunu görünce hayrete düştü. Isıtıcı henüz kısa bir zaman önce kullanılmış gibiydi.

Fakat bu hiç akıl alır gibi değil.

Leon bir prizi bulmak üzere etrafına baktı. Kapının yanındaki duvarda çoklu girişi olan bir prizi keşfetti. Prize, aynı şekilde tanıdık gelen, küçük bir masa lambası takılıydı. Ayağı ve abajuru olmayan ucuz bir lambaydı; bükülebilen sapının ucunda yalnızca bir ampul takılıydı. Eğer Leon yanılmıyorsa Natalie bu lambayı eski evinde gece lambası olarak kullanıyordu ve birlikte taşındıkları bu eve yerleştikleri günden beri de koliden çıkarmamıştı.

Leon lambanın düğmesine bastı. Ampul etrafa hafif bir ışık yaydı ve Leon'un gittikçe daha da fazla aklından şüphe etmesine neden olan bir manzarayı gözler önüne serdi.

Kapının sağ tarafında paslanmış bir bahçe sandalyesi duruyordu. Oturağı bir elektronik mağazasının kataloguyla kaplanmıştı ve altında da puro benzeri bir çıkıntı vardı.

Leon baş ve işaret parmaklarını cımbız şekline getirerek sandalyenin üzerindeki broşürü çekti ve çalışma odasında model taslağını hazırlarken kullandığı bir yığın beyaz kâğıdı serbest bıraktı. En üstteki kâğıdın üzerinde, yığının tam ortasında, *dolmakalem* duruyordu. Bu, Vohvarth'ın kendisine reçete yazabilmesi için Leon'un en son telefon masasının üzerinde bıraktığından emin olduğu ama bir türlü bulamadığı, üvey babasının kendisine mezuniyet hediyesi olarak verdiği dolmakalemdi. Leon, bir pusulanın iğnesi gibi, hayretler içinde altın ucu kendisine dönük duran dolmakaleme baktı. Dolmakalemi eline aldı, böylece büyük bir titizlikle not edilmiş ve o ana kadar kalemin altında gizlenen birçok rakam ortaya çıktı.

Leon söz konusu olan şeyin bir telefon numarası olduğunu tahmin etti ve bu numarayı, daha sonra arayabilmek için Natalie nin cep telefonuna kaydetti. Birkaç rakamı daha yeni girmişti ki numarayı hemen tanıdı. Numara rehbere kayıtlıydı. Leon, kendisini bu dolabın içine sürükleyen koşullar gibi, bu duruma da bir açıklık getiremiyordu.

Doktor Volwarth mı?

Psikologunun numarası eşinin telefonunda ne arıyordu?

Çaresizce, titizlikle doldurulmuş adres sekmelerini inceledi. Natalie'ye sıkça çocukluğu sırasında yaşadığı uyku sorunundan bahsetmiş ve mutlaka o zamanlar kendisini tedavi eden doktorun ismini de söylemişti, ancak bu yine de Doktor Vohvarth'ın muayenehane adresinin, e-posta adresinin ve hatta acil durumlar

için gerekli cep telefonu numarasının eşinde olmasının sebebini açıklamıyordu.

Yoksa ikisi iletişim halindeler mi?

Normal şartlar altında mantıklı, masum bir açıklama bulmaya çalışırdı. Fakat burada, aşağıdayken, koşullar ne normal ne de mantıklıydı.

Özellikle de masum değillerdi.

Kuyuyu, prize takılı lambanın ışığı altında, bir kez daha dikkatli bir şekilde inceledi. Şaşırdı. Nefesini tuttu, kendini sakinleşmeye zorladı. Yeniden yere baktı.

Az evvel üzerinden tökezleyerek geçtiği ve çarşaf olarak değerlendirdiği şey... *çok daha kötü bir şeydi.*

Eğildi ve yerdeki parçayı aldı, sanki yeni yıkanmış gibi yumuşacıktı ancak hemen ardından düzgün kumaşın çıkıntı yaptığı yerlerdeki çiçek desenlerinin üzerinde yer alan pas rengi lekeleri gördü.

Leon gözlerini kapadı. Dolabın önünde diz çökerek büyük bir telaş içinde eşyalarını valizine dolduran Natalie'nin görüntüsü gözlerinin önünde yeniden belirdi. Natalie'nin evden kaçışı, asfaltın üzerinde iz bırakan bir lastik gibi hafızasına kazınmıştı. Bu manzaranın her bir detayını tekrar tekrar kafasında canlandırabileceğinden emindi, Natalie'nin üzerindeki kıyafet gibi önemsiz detayları bile anımsayabilecekti. En sevdiği bluzunu giymişti: fırfırlı kolları olan, çiçek desenli bluzunu.

Natalie? Neredesin?

Leon yüzünü kumaşın içine gömmek istedi, eşinin kokusunu -henüz başka kokular tarafından yok edilmediyse *(kiler, kan, korku)*- içine çekmek istiyordu. Fakat o anda ışık söndü.

İnce bir çınlama sesi yükseldi, tahminlerine göre prize takılı lambanın ampulü patlamıştı ve beklenmedik şekilde çöken karan-

lıkla birlikte duyulan ses, Leon'un korkudan cep telefonunu yere düşürmesine neden oldu.

Leon telaş içinde şu an itibarıyla tek aydınlatma kaynağı olacak cep telefonunu bulmak üzere tozlu zemini yokladı. Yeraltı dünyasından bir daha asla çıkamama korkusu, karanlığın içinde bir şeyin Leon'a dokunmasıyla doruk noktasına ulaştı.

Leon kendi attığı çığlığın sesinden korkarak yerinden sıçradı. Sanki birisi onu tutmak istiyormuş gibi bir his yaratan esintiyi yok etmek için pantolonuna vurdu. Bu sırada kaybettiğini sandığı cep telefonunu sımsıkı tutuyordu.

İçten içe bir suratın kanlı gözleriyle karşılaşacağına kendini hazırlayarak yüzüncü defa ekranı aktif hale getirdiğinde cep telefonu şarjın yüzde yirminin altına indiğinin sinyalini vermek için ötüyordu. Leon, suratından sadece birkaç santim uzakta duran ve kendisini ısırmaya, çiğnemeye, hatta yutmaya hazır ardına kadar açık bir ağızla karşılaşmayı bekliyordu.

Fakat tek görebildiği şey açık duran bir kapıydı.

Buradan çıkmam lazım!

Leon doğruldu ve odadan çıktı. Düşünmeden, kendisini basamaklardan oluşan merdivenlere götürecek çatallı yol yerine, yanlış yöne doğru koşmaya başladı.

Birkaç metre sonra taş çıkıntılarının birine çarparak tökezledi ve etrafına bakmak için durdu ancak koridorun nüfuz edilemez karanlığının dışında görülecek hiçbir şey yoktu. Leon'un düşünceleri kalbinin atış hızı kadar süratliydi. Odayı tekrar boydan boya geçmek zorunda kalmadan yukarı en hızlı şekilde nasıl çıkabileceğini düşündü. Ancak şimdi kana bulanmış bluzu da yanma aldığını fark etti. Kumaşı tutan parmakları kasılmıştı. Bluzu, işçi tulumunun göğüs cebine sokarak kendisiyle sürdürdüğü savaşa son verip geldiği

yoldan geri dönmeye karar verdi. Eğer aşağıda gerçekten pusuya yatmış ve kendisini bekleyen bir şey varsa, her yerde olabilirdi ve onun üzerine atlamak için Leon'un sadece kuyuda bulunmasını beklemek zorunda da değildi.

O anda, hemen yanında, bir hışırtı sesi yükseldi.

Bu sadece bir hayvan. Belki de bir fare. Belki de Morphet'tir, diyerek kendini boş yere sakinleştirmeye çalıştı. Kaçma içgüdüsü, mantığından daha baskındı.

Leon geriye doğru bir adım atıp döndü ve öne doğru koşmaya başladı. Duvara çarptı ve yönünü tamamen kaybetti. Zamanla kazıma sesine dönüşen ve ne pahasına olursa olsun geride bırakmak istediği hışırtı tek dayanağıydı. Telefonun ışığıyla yalnızca hatlarını seçebildiği koridordaki yol uzadıkça sesler de yükseliyordu. O anda omzuna ani bir sancı saplandı, bu nedenle yürümeye ara vermek zorunda kaldı. Omzunu çarptığı engeli inceledi ve duvarda bulunan metal bir basamağa rastladı. Oraya doğru uzanınca basamağın, kenarına vurulan bir diyapazon gibi titrediğini hissetti. Ardından yeniden arkasından yükselen bir hışırtının sesini duydu; bu sefer biraz daha yüksek, biraz daha yakındı. Leon ancak o anda kendisini kovalayan iki farklı sesin olduğunu anladı. Farklı yönlerden geliyorlardı. Hışırtı yavaşça üzerine gelmeye başlarken metalik kazıma sesi doğrudan başının üstündeydi; aralarında biraz mesafe var gibiydi. Leon'a göre bu sesler ne daha az canlıydı ne de kendini daha az tehlikede hissettiriyordu.

Duvarda, başının hizasında ikinci bir basamağa rastladığında bir saniye bile tereddüt etmedi.

Yukarı tırmanmaya başladı ve bu kez Leon'u bilinmezliğe sürükleyen şey bu tırmanışıydı.

Leon, basamakları bir bir çıkarak gürültünün geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı, geride bıraktığı her bir basamakla birlikte doğru kararı verip vermediğinin tereddüdünü yaşıyordu. Yalnızca kükreme, kazıma ve tokmak sesi değildi yükselen; titreşimlerin hızı da gittikçe artıyordu.

Arkasında olan şeye karşı duyduğu irrasyonel korku ve labirentin karanlığından uzaklaşabilme umudu yoluna devam etmesini sağlıyordu.

Yukarı uzanan yol, burada kalmaktan daha umut verici gibi görünüyordu.

Kolları ağrıyordu ve bedeni her bir çekme hareketiyle daha da ağırlaşıyorlardı, buna rağmen kendini hızını korumaya zorluyor, hatta kuyunun tavanına bir an önce ulaşmak için her saniye hızını daha da artırıyordu.

Korkudan son basamağı neredeyse kaçıracaktı. Yeniden karanlığın içine düşmeyi düşünmek dahi istemiyordu. Eğer bu kuyu da dolabının arkasındaki kuyu kadar derinse, bu yükseklikten düştüğü takdirde muhtemelen omurgasını ya da boynunu kırabilirdi. Muhtemelen ikisi birden kırılırdı.

Üzerine düştüğü engel biraz daha dayanıklı olsaydı, kafasını çarptığı anda hissettiği ağrı daha acı olurdu.

Leon yavaşça, sabit pozisyonunu kaybetmeksizin, sol elini yukarı uzattı ancak kuyunun üzerindeki kapağı andıran plaka çok ağırdı.

Bu yüzden Leon kamburunu çıkardı ve kapağı omuzlarının baskısıyla açabilmek için daha da yükseğe tırmandı.

Kapağı santim santim kaldırmaya çalıştı ve sırtında bir kömür çuvalı taşıyormuş hissine kapıldı. Leon odaya doğru tırmanırken esasen yüksek bir takırtı sesiyle yana doğru açılan bir tuzağın kapısını aralıyordu.

Görünüşte fazla bir fark yoktu. Şu an her neredeyse, çevreye hâlâ zifiri karanlık hâkimdi. Odanın diğer ucunda yalnızca loş bir ışık yayan iki LED lambası asılıydı ve Leon'a, dizüstü bilgisayarına takılı olan USB belleğin kontrol lambalarını anımsatıyorlardı.

Leon etrafa kulak verdi ve kendini iyi hissettirecek derecede serin olan zemine yüzüstü uzandı.

Ardından, aşağıdaki labirentteyken sadece çok hafif duyumsadığı kokuyu aldı. Aniden, tıpkı nerede olduğunu anladığı gibi, tuzağa uzanan kapıyı açtığı andan itibaren kısa bir anlığına duraksayan ancak hemen ardından yeniden yükselen sesin ve zeminin sallanmasına neden olan titreşimlerin ne olduğunu da anladı.

Leon, tutunarak ayağa kalktığı karşı duvara kadar, soğuk döşemede elleri ve ayaklarının üzerinde emekledi. Karşı duvara ulaşınca işçi tulumundan Natalie'nin cep telefonunu çıkardı ve odayı aydınlatınca şüphelerinin doğruluğunu kanıtlamış oldu: Gayet normal bir banyonun tam ortasında duruyordu.

Sağ tarafında bir lavabo, hemen yanındaysa içinde, üzeri çamaşırlarla dolu bir çamaşır askısının yer aldığı bir banyo küveti vardı. Küvet ve lavabo arasındaki boşlukta, küçük bir çamaşır makinesi sıkma işlemini gerçekleştiriyordu.

Banyonun hemen önündeki koridorun ışığı yandığında Leon kendine, istemeden girdiği bu dairenin kime ait olabileceğini soruyordu.

"T" atlım, nerede saklanıyorsun bakalım?"

• Ivana Helsing üzerinde sabahlığıyla kapının eşiğinde duruyor ve her iki kolunu kemikli kalçalarının yanından sarkıtarak bir şeyler arayan gözlerle banyonun içini inceliyordu.

"Buraya mı saklandın yoksa?"

Leon vakitlice tuzağa ulaşan kapıyı kapatıp yolluğu üzerine çekmeyi başardığından, Ivana zemindeki deliği fark etmemişti *(henüz fark etmemişti).* Çamaşır makinesinin borularından yükselen gürültü her ne kadar Leon'un çıkardığı sesi bastırmış olsa da, komşusu yine de bu sesleri duymuş olmalıydı. Gizlendiği yer o kadar uygunsuzdu ki Leon her an yakalanabileceğini düşünüyordu. Ivana'nın banyoya ayak bastığı an itibarıyla Leon da banyo küvetine zıplamıştı; şimdi de titrek dizlerle çamaşır askısı ile duvar arasında kalan bir yerde duruyordu. Hemen görülmesini engellemek için telaşla duş perdesini çekmişti. Bu değişiklikler bile yaşlı kadının henüz dikkatini çekmemişti. Görünüşe göre, kedisinin kayboluşuyla daha çok ilgileniyordu.

"Alba, nereye saklandın yine?" Leon, duş perdesinin kenarından, lavabonun üzerindeki aynaya bakabiliyordu ve bu sayede Ivana nın, sabahlığının cebinden çıkardığı küçük metal kutuyu görebildi.

"Gel buraya, hadi tatlım," diye sesleniyordu Ivana ve elindeki kuru mamayı sallıyordu. "Lezzetli bir mama seni bekliyor."

Çamaşır makinesinin yanında durdu.

"Alba? Beni duyuyor musun?"

Yeniden elindeki kutuyu salladı fakat hayvan bir türlü ortaya çıkmıyordu, bu sebeple metal kutuyu sabahlığının geniş cebine geri soktu.

Leon, Ivana nın aynaya yaklaşarak gözlüğünü çıkardığını gördü. Ardından komşusu gözlerini, sanki içine toz kaçmış gibi kırpıştırdı. Gerçekten de gözyaşlarına karşı savaş veriyordu.

"Tıpkı senin gibi Richard," diye fısıldadı belli belirsiz. "Her seferinde beni yalnız bırakıyor."

Leon'un duyuları yırtılacak kadar gergindi. Rahat olmayan bir pozisyonda duruyordu, bir elini duvara yaslamıştı, diğeriyse çamaşır askısının devrilmemesi için havadaydı. Çok hafif nefes alıyor ve ses çıkarmamaya çalışıyordu ancak tam da bunu düşünürken *(umarım hapşırmak zorunda kalmam'.)* burnu kaşınmaya başladı.

Bu sırada Ivana aynada yüzünü inceliyordu. Bozuk para büyüklüğündeki gözaltı torbalarına masaj yapıyor, başını sallıyor ve çene kemiğindeki kırışık tenini arkaya doğru geriyordu. Sonrasında beyazlaşmış ancak buna rağmen yoğun olan saç diplerini kontrol etti, bu işlemi gerçekleştirirken halinden hiç hoşnut görünmüyordu.

"Herkes beni terk ediyor," diye fısıldadı Ivana ve lavabonun musluğunu açtı. "Hep böyle yapıyorlar."

Leon sırt kaslarının gerildiğini hissediyordu. Bu pozisyonda daha fazla duramayacaktı fakat istem dışı bir hareket yaptığı takdirde durumu nasıl açıklayabilirdi ki?

Bir tek Ivana'nın acele etmesini umut edebilirdi. Fakat Ivana, Leon a bu iyiliği yapmak istemiyormuş gibi görünüyordu çünkü aniden kıyafetlerini üzerinden çıkarmaya başladı; üzerinde, daha fazla çıkarabileceği bir şey de kalmamıştı.

Önce sarkık ve hafif kambur duran omuzlarındaki sabahlığı çıkardı. Leon, kadının üzerinde sutyen veya başka bir şey olma-

dığından, aynadan göğüslerini görebiliyordu. Göğüslerinin üzeri benlerle kaplıydı ve havası yarı sönmüş bir çift balon gibi kaburgalarından aşağı sarkıyorlardı.

Leon, komşusunu böylesi bir halde görmekten dolayı utanç duyuyordu. Buna rağmen bakışlarını başka yere çeviremiyordu. Ivana Helsing üzerindeki ten rengi külotu çıkarmak için varislerle kaplı bacaklarını havaya kaldırdığında Leon yine gözlerini başka bir yöne çeviremedi.

Leon daha önce hiç bu yaştaki bir kadını çıplak görmemişti (Ivana'nın yetmişli yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu) ancak dikkatini çeken şey kadının çıplaklığı değil, sırtındaki dövmeydi: İki mavi yılan, bir DNA sarmalı gibi, omurgasının etrafında dolanıyordu; yılanların başları, Ivana'nın çıkık kürek kemiklerinin üzerinde birbirlerine dönük bir şekilde duruyordu. Sivri dilleri kadının ensesinde öpüşürcesine düğümleniyordu.

Leon'un burnunun içi gittikçe daha fazla kaşınmaya başlarken Ivana önce yüzünü, sonra boynunu ve son olarak da göğüslerini bir yıkama beziyle silmeye başladı. Temiz çamaşırların kokusu bir an için Leon'a On İki Gece Hayaletleri efsanesini hatırlattı ve bu da içinde bulunduğu tuhaf durumun çok daha gerçekdışı bir hale bürünmesine yol açtı. Ivana aniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ardından ıslak bezi öfkeyle aynaya doğru fırlattı.

"Seni pislik herif," dedi yüksek sesle. Ardından yeniden sabahlığına uzandı ve ışığı kapamadan banyodan çıktı.

Ivana'yla birlikte Leon'un hapşırma isteği de yok oldu. Biraz bekledi ve salondaki televizyonun açıldığını duyunca saklandığı yerden çıkmaya cesaret etti.

Evin içi tam olarak Leon'un eviyle aynı yapıdaydı: Banyonun arkasındaki koridorun solu salona açılıyordu. Sağ tarafta, sadece birkaç adım uzaklıkta, apartmana açılan kapı yer alıyordu. Ancak

bir sorun vardı; bir üst katta yer alan Leon'un evinin aksine, bu evde yıllardır hiç tadilat yapılmamıştı. Bu durumdan sadece sararmış duvar kâğıtları ve kısmen gevşek kaplamalar değil, Leon'un her bir hareketiyle gürültülü bir şekilde gıcırdayan, girişteki zemin de nasibini almıştı.

Leon, az evvel çamaşır makinesinin yaptığı gibi televizyonun da aynı oranda dikkat dağıtıcı bir etkisi olduğunu umut ediyordu. Ivana'nın telefonu çalmasaydı, muhtemelen fark edilmeden evden çıkabilirdi de.

Eski tarz telefon kadranına sahip yeşil cihaz, Leon'un hemen yanında bulunan ahşap komodinin üzerindeki dantel örtünün üstünde duruyordu.

Leon yardım ararcasına etrafına baktı ve çıkıştan önceki son odaya, kendi evinde çalışma odası olarak kullandığı alana gizlenmeden önce, biraz fazla uzun süren bir kararsızlık yaşadı. Odanın kapısı yoktu ve küçük bir kolinin dışında içerisi tamamen boş gibiydi.

Odanın içinde, saklanabileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü. Telefonun sesi kısılırken, Leon'un arkasından Ivana Helsing'in şaşkın sesi yükseldi.

i i n ay Nader?"

Leon arkasını döndü ve karşısında, gergin bir şekilde sabahlığının kuşağıyla oynayan, hafif ürkek bir kadınla karşılaştı. Kadının gözlüğü hafif buğulanmıştı, gri saç dipleri tam kuramamıştı. Ayaklarında, büyük başparmaklarının eklemlerinin özgürlüğe kavuşmak için çırpındığı, dar ve puantiyeli terlikler vardı.

Leon buradan kaçmasının tek bir yolu olduğunu düşündü ve saldırıya geçti.

"Burada ne arıyorsunuz Bayan Helsing?"

"Ben mi?" diye sordu kadın şaşkın bir şekilde. Ardından kafası karışmışçasına gülümsedi.

"Evet, evimde ne arıyorsunuz?"

"*Sizin* evinizde mi?" Gülümsemesi ile acı çeken yüzü bir tezat teşkil ediyordu.

Leon, kadının içinde verdiği savaşı hisseder gibiydi. Bir yandan kadın onu iyi niyetli, dikkat çekmeyen bir komşu olarak tanıyordu. Diğer yandan, yoktan var olmuş gibi bir anda nasıl ortaya çıktığını ve neden saçma sapan şeyler söylediğini öğrenmekten çekiniyor gibiydi. Özellikle de bu kılıkla! Ne de olsa karşısında üzerinde tozlu bir işçi tulumu olan, kan ter içinde kalmış, yüzüne yapışmış saçları ve kirli elleriyle duran bir adam vardı.

Leon'un düşünceleri bir yarış içindeymişçesine kafasında dolanıyordu. Basitçe doğruyu söylemek *(dolabımın arkasında, içinden*

geçerek bir kuyuya indiğim ve yolumu kaybederek sizin banyonuza çıktığım bir kapı keşfettim) kesinlikle durumu değiştirmeye yetmeyecekti.

Elbette bunu kanıtlayabilir ve kadına mahzeni gösterebilirdi fakat labirentin içinde (duvarların arkasındaki dünyaya kendince bu ismi vermişti) neler olup bittiğini öğrenmeden, bildiklerini hiçbir yabancıyla paylaşmak istemiyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Helsing?" diyerek Leon maskaralığına devam etti ve boş odaya bakarak hayrete düşmüş gibi yaptı. "Bir saniye, ben..."

Etrafını, bir anda sahneye fırlatılmış bir oyuncu gibi inceliyordu. Ardından elini dudaklarının üzerine koydu. "Olamaz, ben, ben... Yani şu an çok utanıyorum. Korkarım, ben..."

"Siz ne?"

"Yolumu kaybettim."

"Nasıl?"

"Evet, aşağıya inip posta kutusuna bakmak istedim ve merdivenlerden yukarı çıkarken düşüncelere daldım. Kapınız açık duruyordu ve muhtemelen üçüncü kata çoktan ulaştığımı düşünmüş olmalıyım çünkü ben de dairemin kapısını kısa bir anlığına aralık bırakmıştım. Bayan Helsing, ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Cümlesi tamamlanmadan havada asılı kaldı ve yaşlı kadının yüzünde, bu tüyler ürpertici pembe yalana inandığını gösteren bir işaret bulmaya çalıştı.

"Kapım açık mı duruyordu?" diye sordu Ivana, yüzündeki şüphe biraz olsun azalmamıştı.

"Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ancak şu aralar önümüzdeki günlerde tamamlanması gereken büyük bir projenin üzerinde çalışıyorum ve bazı sorunlarla karşı karşıya olduğumdan aklım tamamen başımdan gitmiş durumda..."

Leon, söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu bildiğinden terlemeye başladı.

Ivana Helsing inanmaz bir ifadeyle başını iki yana salladı ve dış kapıya bakmak için yana doğru bir adım atarak Leon'un yanından geçti. Kapının arkasında takılı olan zinciri görünce gözlerindeki ifade karardı.

Kahretsin.

"İnanamıyorum..." dedi kısık bir sesle.

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor ama..."

"Bunun yeniden başıma gelmiş olmasına inanamıyorum."

"Yeniden mi?" Bu kez şaşıran Leon oldu.

Ivana iç çekti ve gözlüğünü çıkarmadan gözlerini ovuşturmaya başladı. "Doktorumla unutkanlığım hakkında konuştum. Kötü bir şey olmadığını söyledi. Alzheimer, demans veya herhangi başka bir hastalık değilmiş. Yalnızca yaşın ilerlemesine bağlı fiziksel bir olaymış." Yeniden başını salladı. "Ama bu beni korkutuyor Leon. En basit şeyleri bile unutuyorum. Örneğin su içmeyi. Çok daha fazla su içmem gerekiyor. Geceleri bazen televizyonu açık unutuyorum. Alba da her seferinde kapıdan kaçıyor. Onunla tesadüfen karşılaşmadınız, değil mi?"

"Hayır," dedi Leon. "Ama merak etmeyin. Unutkanlığın yaşla bir ilgisi olmayabilir," diyerek durumu hafifletmeye çalıştı. "Sonuç olarak yabancı birinin evde duran hangimiz?"

Kadın yüksek sesle güldü ve attığı kahkahayla birlikte gerginliğinin birazı uçup gitti.

"Gerçekten çok özür dilerim. Bayan Helsing, söz veriyorum böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

Leon dış kapıya yönelirken yaşlı kadın arkasından, "Lütfen, biraz daha bekleyin," diye seslendi.

"Evet?"

"Az evvel kendime çay demlemiştim." Çekingen bir el hareketiyle arkasındaki salon kapısını işaret etti. "Hazır gelmişken bana biraz eşlik etmek istemez misiniz?"

Leon'un kirli ellerinden rahatsız olmadan adamın elini tuttu. "Kalın, lütfen."

"Gerçekten çok naziksiniz," diyerek Leon kendini korumaya çalıştı. "Ancak söylediğim gibi mimarlar arası düzenlenen yarışmanın tam ortasındayım ve benim..."

Kadının elini uzaklaştırmaya çalışırken bakışları salonda bulunan, açık duran bir şöminenin etrafına dizilmiş oturma grubuna takıldı. Taş ocağın üzerinde, yağlı boyadan yapılma devasa bir tablo asılıydı.

Leon duraksadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Ivana, yeniden gerilerek ve Leon'un sabitlenmiş bakışlarını takip edebilmek için arkasına döndü.

"Evet," dedi Leon boş bir ifadeyle, kadının elini bıraktı ve merakla salona doğru ilerlemeye başladı.

"Neyiniz var? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

"Efendim?" Leon gözlerini kırpıştırdı. "Ne, ah tamam. Hayır, her şey yolunda. Kendime sadece şunu soruyordum... Şu resim..."

Şömineyi işaret etti ve kendini aniden tekrar sersem gibi hissetti.

"Evet, ne olmuş ona?"

"Oradaki adam, şu portre, şey değil mi?.."

"Albert von Boyten, çok doğru."

"Bu evin mimarını tanıyor musunuz?" Leon kadına döndü.

"Evet," diye gülümsedi Ivana, bu kez yüzünde hafif muzır bir ifade vardı. Aniden gençlik maceraları yeniden alevlenmiş gibiydi.

"Uzunca bir süre onun sevgilisiydim."

Leon, üzerinde bir yığın eski kadın ve bulmaca dergisinin bulunduğu kanepeyi boşalttı. Dergileri ortadaki sehpanın üzerine koydu ve kadının tam karşısına oturdu.

Ivana koltuğunun arkalığına yaslanmadan, sırtı dik bir şekilde oturuyor ve sabahlığının, birbirine bastırdığı dizlerinin üzerine çıkmamasına özen gösteriyordu.

"Bu arada eşinizin başına gelenler için üzgünüm," dedi, Leon'a dumanı tüten çayı ikram ederken.

Leon kasıldı.

"Suçlusu bu ev, biliyor musunuz? Taşınmadan önce benimle konuşmuş olsaydınız, sizi uyarırdım."

"Neye karşı?"

Ivana demliği çaydanlığın üzerine koyup ellerini göğsünde kavuşturdu, başparmaklarını birbirine vuruyordu. Bu görüntü Leon'a, kadının sırtında bulunan ve dillerini birbirine değdiren yılanları anımsatıyordu.

"Gözleri var, biliyor musunuz? Evi kastediyorum. Siz de sık sık biri tarafından izleniyormuşsunuz gibi bir hisse kapılmıyor musunuz? Bazı geceler uyanıyorum ve biri yatağımda oturuyor hissine kapılıyorum. Sonra ışığı yakıyorum ve elbette kimse olmuyor. Ancak bu düşünceden bir türlü uzaklaşamıyorum. Hatta bazen dolabın içine bakıyorum; salak kafam ancak gerçekten kimsenin olmadığına ikna olduktan sonra yeniden uyuyabiliyorum."

Yaşlı insanların sıkça yaptığı gibi başını sallıyordu ve Leon bu hareketinin Parkinson hastalığının ilk belirtisi olmamasını ümit ediyordu.

"Ah, olamaz, şimdi benim gerçekten delirmiş olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Hayır, hiç de bile," diyerek Leon karşı çıktı ve birdenbire birkaç dakika önce banyoda bizzat casusluk yapanın kendisi olduğunu hatırladı. Ardından aklına çamaşır askısında asılı olan ıslak çarşaflar ve kendilerine etkileyici, yeni bir alan arayan kötü ruhlar geldi.

Leon çaydan bir yudum aldı ve düşüncelerini durdurabilmek için çayın tadına odaklanmaya çalıştı.

"Doktorum tüm bunların bir hayalden ibaret olduğunu ve Richard evden ayrıldığından beri içimde oluşan kaybetme korkusundan kaynaklandığını söylüyor."

"Richard mı?"

"Eşim. Bir gün valizini topladı ve tek bir veda kelimesi bile etmeden beni terk etti."

Ivana yeniden Leon'un dikkatini çekmiş olmanın tadını çıkardı, bunu yaparken de Natalie'nin evden kaçışını dile getirme zorunluluğunu bile hissetmedi.

"Neden gittiğini biliyor musunuz?"

"Bu ev yüzünden. Albert von Boyten, arkadaşları ve akrabalarının kira bedeli ödemeden yaşayabilecekleri, rengârenk bir villa inşa etmek istedi. Orta halli bir ressam olmama rağmen sırf bu sayede oturduğum bu daireye sahip olabildim. Ayda sattığım iki tablo ve hemşire olarak kazandığım yan gelirle civardaki evlerin kira bedellerini asla karşılayamazdım. Açık ilişkimiz son bulduktan ve beni artık ilham perisi olarak görmemeye karar vermesinden sonra bile bu evde kalmama izin verdi."

Leon şöminenin üzerindeki tabloyu işaret etti. "Bunu siz mi yaptınız?"

"Evet. En çılgın dönemlerimizdi. Albert'in görüştüğü bir sürü kadın vardı fakat ben bunu kafama takmıyordum. Renkli bir cinsel yaşamı olmayan tek bir sanatçı bile tanımıyorum. Aktif olarak değilse bile, zihnen bunu yapıyorlar. Albert'in düzenlediği partilerden birinde tanıştığım tiyatro yönetmeni Richard da ünlü mimarla olan ilişkimden rahatsızlık duymuyordu. Buraya taşındıktan sonra bir süre boyunca üçlü bir ilişki yaşadık."

Ivana, az evvel koridorda Boy ten'le olan ilişkisini itiraf ettiği sırada yaptığı gibi yine hınzırca gülümsedi.

"Görünüşe göre sevgilinizin yaratıcı insanlara karşı bir eğilimi varmış," dedi Leon.

"Ooo, evet. Vasiyetine bile bu apartmanda belli bir sayıda sanatçının yaşamasını istediğini yazmıştı."

Leon başını salladı. Natalie'yle bu evde oturmaya nasıl hak kazandıkları böylece açıklığa kavuşmuştu.

"Bu apartmanın yaratıcı bir vahaya dönüşmesini istiyordu. Sonunda bu isteği kendisine yalnızca şansızlık getirdi."

Ivana, yüzüne hafif büyük gelen gözlüğünü çıkardı ve plastik ucunu ısırmaya başladı. "Tıpkı tüm kiracılara getirdiği gibi."

Leon kaşlarım kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sizden önceki şu güzel kadın örneğin. Zavallı asansör boşluğuna düştü ve öldü. Bununla birlikte sonu gelmeyen, zincirleme trajik olaylar patlak vermeye başladı."

Leon apartman yöneticisinin telefondayken söylediği ve sonradan kulağa alaycı geldiğini düşündüğü sözlerini anımsayınca başını salladı.

"Sizden önceki kiracı kadın kördü. Neredeyse asansörü bile doğru şekilde çalıştırmayı başaramıyordu, dolayısıyla yatak odasına ikinci bir giriş açmış olması da imkânsız."

"Ben bir istatistikçi değilim fakat burada yaşadığım süre boyunca birçok kiracı doğal olmayan veya en azından fazlasıyla erken gelen bir ölümle yaşama gözlerini yumdular. Birkaçı intihar etti, birkaçı da bir psikiyatri kliniğine yatırıldı - tıpkı Albert gibi."

"Von Boyten mi?"

Başını salladı. "Biyografi yazarlarının hepsi de Albert von Boyten'in meditasyon yapmak üzere tuhaf kişiliğine uygun yabancı bir ülkeye gittiğini yazıyor. Fakat gittiği yeri kendi seçmedi ve birkaç yıl önce de akli dengesini kaybetmiş bir şekilde özel bir akıl hastanesinde öldü."

"Bu ev de oğluna miras mı kaldı?"

"Aynen öyle. Ancak bu durum ona da mutluluk getirmedi."

"Ne oldu?"

Ivana tereddüt etti. Sanki bu sırrı başkalarına anlatıp anlatamayacağı konusunda içinde bir savaş veriyor gibiydi.

"Bunu kimse tam olarak bilmiyor. Evin kapısı içeriden kilitliydi. Tüm eşyaları, nakit parası, kıyafetleri ve kimliği hâlâ içeride duruyordu. Kaybolan ve asla yeniden ortaya çıkmayan tek şey kendisiydi. Sanki kendi dairesi onu yutmuş gibiydi."

Apartman yöneticisinin Siegfried'le iletişime geçmek için çaba göstermiyor oluşuna şaşırmamak lazımdı. Zaten ulaşılabilecek bir durumda değildi.

Cevabını bildiğini sandığı halde Leon, "Siegfried hangi dairede oturuyordu?" diye sordu.

"Korku hikâyelerimle sizi gerçekten ürkütmek istemiyorum Leon. Ama onun dairesi üçüncü kattaydı. Dediğim gibi, kira sözleşmesini imzalamadan önce bana gelmiş olsaydınız sizi buraya taşınmaktan caydırmaya çalışırdım."

Ivana kafasını arkaya yatırdı ve odanın tavanını işaret etti. "Bunu duyuyor musunuz?"

Başını iki yana salladı, ancak hemen sonra, bu katta, kendi katından çok daha kısık bir sesle duyulan müziğin farkına vardı.

"Korkarım sırada şu Tareski var, akıl sağlığını yakında kaybedecek gibi geliyor bana. Durmadan aynı parçayı çalışıyor. Pek normal değil, haksız mıyım?"

Leon omuzlarını silkti. Son birkaç saattir yaşadıkları, normal olanı anormal olanla karşılaştırmasına engel oluyordu.

"Yoksa siz yalnızca birinci kattaki Falconileri mi düşünüyorsunuz?"

"Ne olmuş onlara?"

"Kapılarının önünden biri geçtiğinde, her ikisinin de kapılarını tamamen kapalı tutmaya büyük bir özen gösterdiklerinin farkında değil misiniz? Kapıyı çaldığınızdaysa, başlarını kapıdan ancak kimsenin içeri bakamayacağı şekilde dışarı uzatıyorlar. Geçenlerde bir hata yapıp onlara gelmiş bir paketi postacıdan teslim aldım, aşağı kata yalnız başıma indirmek zorunda kaldığım ağır bir paketti. Bana teşekkür ettiklerini mi sanıyorsunuz?" Ivana Helsing kaşığıyla sert bir biçimde çayını karıştırıyordu.

"Kapıyı bile açmadılar. Paketi öylece bırakmamı ve gitmemi söylediler."

"Bu çok garip."

"Evet, kesinlikle öyle. Neyi gizlediklerini bilmeyi çok isterdim. Bazen düşünüyorum da... Ah neyse..."

Elini boş ver anlamına gelecek şekilde salladı ve mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Konuşmaya değer bir şey değil, ben yaşlı bir dedikoducuyum, çok konuşuyorum. Bir fincan daha çay ister misiniz?"

Çaydanlığa uzandı.

"Hayır, çok teşekkür ederim." Leon saatine bakmak istedi ancak saatinin artık bileğinde olmadığını görünce çok şaşırdı. Onu çıkarmış mı yoksa kaybetmiş mi olabileceğini düşündüğü sırada göğüs cebine yerleştirdiği, Natalie'nin cep telefonu, tulumuna soktuğu kanlı bluzun arasından kısık sesle ötmeye başladı. Gittikçe şarjının daha da azaldığını anlatmaya çalışan uyarı sinyali Leon'a verilmiş bir kalk çağrısı gibiydi.

"Çay için çok teşekkürler Bayan Helsing ve evinizi bu şekilde bastığımdan dolayı sizden bir kez daha özür dilerim ancak korkarım artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Tabii ki, elbette," dedi Ivana, konuşmak için pek fazla kimseyi bulamadığını, hatta onu dinleyen çok az kişinin olduğunu anlatan melankolik bir sesle. "Lütfen sizi işinizden alıkoymama izin vermeyin."

Leon'a kapıya kadar eşlik etti ve kapıya ulaştıklarında bir kez daha şaşkın bir ifadeyle kilide takılı zincire baktı. Leon, zinciri taktığı sırada yanlış katta olduğunu nasıl anlamadığına dair bir sorguya çekileceğinden çok emindi. Ne de olsa kapının iç tarafında, kürklü bir kapitone kadın ceketi asılıydı ancak Ivana bunun yerine sessizce, "Bana bir iyilik yapın Leon," dedi.

"Buyurun?"

"İyi bir çocuğa benziyorsunuz. Benden daha iyisini yapın."

"Ne söylemek istediğinizi tam olarak anladığımdan emin değilim."

Kapının gözetleme deliğinden baktı ve ardından sessizce, "Bu ev bir mıknatıs gibi. Sizi tüm gücüyle içine çekiyor. Ve içinde ne

kadar uzun zaman geçirirseniz, ondan ayrılmak da bir o kadar zorlaşıyor," diye ekledi.

"Buna kendiniz bile inanmıyorsunuzdur," dedi Leon yapmacık bir gülümsemeyle.

"Sadece çok az sayıda kişi buradan ayrılma iradesini gösterebiliyor. Richard gibi. Eşiniz gibi."

"Siz Natalie ile benim hakkımda bir şey bilmiyorsunuz ki," dedi Leon, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı sesi.

Ivana kapıyı açtı ve hızlıca apartmanda birilerinin olup olmadığını kontrol etti. Ardından bir casus gibi, "Olabilir, ancak ağzımı kapamak zorunda kaldığım yaşı çoktan geçtim, bu yüzden size doğrudan bir öneride bulunuyorum: Benim yaptığım hatayı yapmayın. Onun geri gelmesini beklemeyin, onu taklit edin," diye fısıldadı.

"Taşınayım mı?"

Ivana ona anlamlı bir bakış attı. "Önce kâbuslar, sonra gerçekler gelir, Leon. Henüz fırsatınız varken gidin. Eğer gereğinden fazla kalırsanız ev sizi değiştirecek ve içinizdeki kötülük dışa vuracak."

Ivana, Leon'un elini tuttu. Kadın, Leon'un, kurumuş dudaklarının üzerindeki tüyleri göreceği kadar yakınında duruyordu. Esrarengiz bir kehanetle uğurlanan Leon, kadının sıcak ve kokmuş nefesini hissetti: "Önce kâbuslar, sonra gerçekler. Daha fazla beklemeyin, yoksa ona karşı direnemezsiniz."

Leon, kendi evine gitmek için merdivenleri çıkarken, aklını tamamen yitirmek istemediği takdirde bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Düşünmek için fazla bir zamanı yok gibiydi. İki kat arasındaki son basamağın yanından köşeyi döner dönmez kendi ismini işitti.

"Bay Nader?"

Leon yukarı baktı ve bir sonraki basamağı daha yavaş çıktı. Kapısının önünde duran adamın ürkütücü bir yanı vardı ancak Leon, bunun adamın güçlü yapısıyla mı, Gestapo tarzı paltosuyla mı yoksa oldukça iddialı ses tonuyla mı alakalı olduğunu söyleyemiyordu. Saçları dökülen erkeklerde sıkça olduğu gibi ziyaretçisinin de yaşını tahmin etmek zordu, otuzlardansa kırklı yaşlara daha yakın olduğu kesindi. Dolayısıyla zayıf ve ince telli saçları pek bir sorun teşkil etmiyor gibiydi çünkü kadınlar üzerindeki cazibesini dert etmeyeceği bir yaş aralığındaydı.

"Leon Nader, değil mi?"

Leon, "Evet, benim," diyerek başını salladı ve son basamağı da çıktı.

Karşısındaki yabancı derin bir iç çekip insanın sadece "sonunda" şeklinde yorumlayabileceği biçimde rahatlayarak yaka kartını çıkardı.

"Kroeger, Cinayet Büro Amiri," dedi ve tokalaşmak üzere elini uzattı. Koridorun loş ışığı sayesinde Leon, polisin ellerinin ne kadar

pis olduğunu görmesinden endişe duymak zorunda kalmadı, buna rağmen gerginlikten düpedüz güçsüz düşmüştü. Tüm bu açıklanamaz olaylardan sonra görmek isteyeceği son kişi polisti. Az önce Sven'i aramayı düşünmüştü. Kendisine destek olacak birine, bir arkadaşının yanında olmasına ihtiyacı vardı. İşi, en karanlık sırları, onları taşıyan kişinin aleyhine olacak şekilde ortaya çıkarmak olan birine değil.

"Bir sorun mu var?"

"İşten mi geliyorsunuz?" dedi polis, Leon'un sorusunu duymazdan gelerek.

"Evet, yani demek istediğim, hayır."

Leon alnındaki terli saçları kenara itti, ardından mavi tulumunu ve inşaat işçisi botlarını gösterdi.

"Tadilat yapıyorum," dedi, bu tuhaf görüntüsüne bir açıklık getirmiş olmayı umut ederek.

Polis, daha çok bir kamuflaj ceketiyle kıyaslanabilecek, yeşilin farklı tonlarının hâkim olduğu gözleriyle kendisine baktı. Leon adamla göz göze gelmekten kaçındı.

"Bir saat önce de buradaydım fakat kapıyı açmadınız. Ziliniz bozulmuş." Kroeger kanıtlamak için kapının yanındaki zile bastı ve evin içinde gerçekten de hiçbir şey duyulmadı.

"Kısa bir anlığına çevreye yakın bir yerde yemek yemeye gittim ve şansımı bir kez daha denemek istedim."

Leon, kuyunun içine inerken duyduğu sesleri hatırlayarak, "Az evvel kapıyı *siz mi* tıklattınız?" diye sordu ve anında üzerinde pek de düşünmeden sorduğu bu sorudan pişmanlık duydu.

"Madem duydunuz, kapıyı neden açmadınız?" Kroeger onu şüpheyle inceliyordu.

"İyi değildim. Tuvaletteydim."

Polis memuru bilinçsizce bir adım geri giderek elini paltosuna sildi. Görünüşe göre bulaşıcı bir hastalık kapmış birine elini uzatmış olmanın pişmanlığını yaşıyordu.

"Hasta olmanıza rağmen tadilat mı yapıyorsunuz?"

"Hayır, ben... Yani, aniden oldu. Birdenbire midem bulandı. Çalışmaya bu yüzden ara verdim işte."

Her ne kadar yüzü aksini iddia etse de, "Anlıyorum," dedi Kroeger.

Leon, "Benimle neden görüşmek istiyorsunuz?" diyerek avantajı ele geçirmeye çalıştı. Kendini yeniden hafif sersemlemiş hissediyordu, sanki bir şey içmişti ve dili her bir kelimeyle birlikte daha da ağırlaşıyor gibiydi.

"Size bir şey göstermek istiyorum," dedi polis.

Göstermek mi?

"Ama belki de önce şöyle yapsak..."

"Ne?" Leon, polis memurunun çenesiyle işaret ettiği dairenin kapısına baktı.

"Ah, tabii, elbette."

Kroeger'in neyi kastettiğini anladığı an itibarıyla bir sonraki sorunun da farkına vardı. "Korkarım ki sizi eve davet edemeyeceğim," dedi ve gözlerini polisin şüphe dolu bakışlarından uzaklaştırarak boş ceplerine dikti. "Anahtarı unuttum."

Dilim doğru dürüst dönmüyor mu?

Leon'un sesi aniden kendi kulağına yabancı gelmişti.

"Kapıda mı kaldınız?"

"Evet, yalnızca posta kutusuna bakmak istemiştim..

Evin içinden telefonun çalma sesi yükseldi.

"Tuvalete gidip tadilata ara vermek istediğiniz anda mı?"

Leon, "Evet," diyerek onayladı adamı.

Polis bu durumla eğleniyor gibiydi.

"O zaman bugün sizin gününüz değil, desenize?"

Bu şekilde de ifade edilebilirdi...

"Ah, ah, ah. Sanırım gerçekten kafanız biraz dağınık gibi. Sadece anahtarınızı unutmakla kalmamışsınız..."

Memur ayağıyla kapının eşiğine vurdu ve telefonun zil sesi yükseldi.

"...kapıyı da düzgün bir şekilde kapamayı unutmuşsunuz."

Evin kapısı, Leon'un boğazından da çıkmış olabilecek, tırmalayıcı bir sesle açıldı.

"Ama bu imkânsız," dedi bir sonraki çamı devirerek.

"Neden?"

Dün gece yatağa girmeden önce tüm kilitleri kontrol ettiğim ve o zamandan beri evi sadece dolabın arkasındaki kapıdan geçerek terk ettiğim için.

İçeri girerken koridordaki telesekreterden gelen kendi sesini duydu: "...Natalie ve Leon Nader'in evini aradınız. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bundan kısa bir süre sonra genç bir kadının aşırı nazik bir ses tonuyla konuştuğu duyuldu: "Merhaba, çok saygıdeğer Bay Nader, ben Bindner Mücevheratsan Geraldine Neuss. Bayram günlerinin tam ortasında vermiş olduğum rahatsızlıktan dolayı sizden defalarca özür dilerim ancak alyansınızın teslim alınmak üzere hazır olduğunu bildirmek istedik, artık eskisi kadar parmağınızı sıkmamasını umuyoruz."

İki kez art arda duyulan sinyal sesinden sonra bağlantı koptu. Leon sol elinin yüzük parmağına dokundu ve yüzüğün derisinde bıraktığı herhangi bir ize rastlayamadı. Tıpkı yüzüğü onarılması için aldığı yere götürdüğünün aklından çıkmış olması gibi yüzüğün izi de parmağından kaybolmuştu.

"İyi misiniz?" diye sordu memur ve Leon, deminden beri adama boş gözlerle baktığının farkına vardı. İçinde aniden tüm sırlarını birine itiraf etme isteği duydu, tünelin giriş sistemini Kroeger'e göstermesi halinde şüpheli durumuna düşebilirdi ancak bir polisle konuşmak çok da yanlış bir fikir olmayabilirdi. Belki de Natalie içeri girmiştir ve şimdi de yardıma ihtiyacı vardır? Eğer durum buysa, kendini yakmaktan korktuğu için bu kadar uzun süre tereddüt etmesi büyük bir düşüncesizlik olacaktı.

"Salona otursak ya," diyerek bir öneride bulundu Leon, adama yatak odasının kapısını açıp açmayacağına dair hâlâ kararsızlık içindeydi.

Ya ortada işlenen herhangi bir suç yoktuysa? Ya her şey kendiliğinden açıklığa kavuşur ve Natalie bir anda gülerek kapıdan içeri girerse?

Ah, öyle mi? Peki ya ne diyecekti? "Aşkım, kuyuda cep telefonuma rastladın mı? Başparmağımın tırnağını çekerken kaybetmiş olmalıyım."

Leon başını iki yana salladı çünkü dünyasını tekrar düze çıkarabilecek tek bir açıklama bulmayı bile başaramıyordu.

"Efendim?" diye sordu Kroeger, bir yandan da salonu inceliyordu.

"Bir şey demedim."

"Dediniz. Bir isim mırıldandınız, sanırım."

Lanet olsun, artık sesli düşündüğümün bile farkına varamıyorum.

"Yanlış duymuş olmalısınız."

"Hımmm." Komiser çok şey anlatırcasına başını salladı. "*Natalie* dediğinize dair her türlü iddiaya girebilirdim. Eşiniz evde mi?"

"Hayır."

"Onu nerede bulabilirim?"

Leon kısa bir anlığına duraksadı, ardından çoktan kayıtlara alındığına inandığı gerçeği anlatmaya karar verdi.

"Bilmiyorum. Birkaç gündür eve gelmedi ve ben de bu yüzden polisi aradım."

"Ama ben bir kayıp ilanından haberdar değilim."

"Polis memuru sıra dışı bir durum olmadığı takdirde yetişkinler için on dört gün beklemem gerektiğini söyledi."

Kroeger yeniden başını salladı. "Bu doğru. Yoksa zamanımızın tümünü çiftler arasında yaşanan krizlere odaklanmakla geçirmek zorunda kalırdık."

Şömineye yürüdü ve gümüş bir çerçeveyi eline aldı. "Güzel."

"Evet. Bu fotoğrafı Natalie çekti."

Tanıştığımız gün.

"Burada yalnızca sizin fotoğraflarınızı görüyorum," dedi polis şaşkın bir ifadeyle. "Eşinize ait bir fotoğraf yok."

"Meslek hastalığı. Natalie fotoğrafçı, bu yüzden kameranın arkasında durmayı tercih ediyor."

"Hımm."

Leon, polisin gittikçe büyüyen kuşkusunu âdeta hissediyor gibiydi ve her şeyi itiraf etmeye başlamadan önce adamın, ziyaretinin sebebini açıklamasını bekliyordu.

"Bana tam olarak ne göstermek istemiştiniz?"

"Bunu."

Kroeger, deri paltosunun cebinden bir cep telefonu çıkarıp ona uzattı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Leon, görür görmez telefonun kendisine ait olduğunu anlamıştı. Telefonunu kaybettiğinin farkına varmamış olmasına şaşırdı.

"Ona el koyduk."

El mi koydunuz?

"Ne zaman?"

Kroeger beklenmedik bir şekilde sorusuna soruyla karşılık verdi: "Gözlerinizde bir sorun yok, değil mi Bay Nader?"

"Efendim?"

"Sıkça gözlerinizi kırpıştırıyorsunuz. Ayrıca durmadan gözlerinizi benden kaçırıyorsunuz."

Leon, "Benim gizleyecek hiçbir şeyim yok," diye yalan söyledi ve cep telefonunu işaret ederek hızlıca konuyu değiştirdi: "Onu nereden buldunuz?"

"Bir şiddet suçuyla ilgili olduğu için size bu konu hakkında cevap veremem. Soruşturmayla ilgili bazı nedenlerden dolayı bunu yapamam," diye cevap verdi polis.

Şiddet suçu mu?

"İletişim bilgileriniz kayıtlı değildi, bu yüzden şebeke operatörüne ulaşıp kimliğinizi belirlemek zorunda kaldık, bu da biraz zaman aldı tabii."

Soruşturmayla ilgili bazı nedenlerden dolayı mı?

Leon yemek masasının kenarına tutundu. Baş dönmesi her geçen saniye daha da artıyordu.

"Çabalarınız için teşekkürler," diye fısıldadı ilgisizce. Telefon, yabancı bir cisim gibi Leon'un avucunun içinde duruyordu. Şarjı bitmek üzereydi, bataryanın sadece yüzde onu kalmış görünüyordu. Pin kodunu girdiği anda bir telefon sesi duyuldu ancak çalan telefon avucunun içindeki değil, işçi tulumunun göğsündeki telefondu.

"Başka bir cep telefonunuz daha mı var?" diye sordu Kroeger irite olmuşçasına.

"Ne? Eee, evet."

"Açmayacak mısınız?"

"Çok önemli değil," diyerek başını salladı.

Natalie'nin cep telefonunun yanında olmasını belki açıklayabilirdi ancak telefonla birlikte kana bulanmış bluzu da cebinden çıkardığı takdirde olay farklı bir boyut kazanırdı...

"Peki, öyleyse!" Kroeger bu sırada, artık şöminenin üzerindeki çerçevelere karşı duyduğu ilgiyi yitirmiş, Leon'un yanında dikiliyordu. Konuşmasına ara verip telefon susana kadar beklemeye devam etti, bu süre Leon'a hiç bitmeyecek bir işkence gibi gelmişti.

"Cinayet masası amirlerinin, ayak işlerini yapmaktan çok daha önemli görevlere sahip olduklarını tahmin ediyorsunuzdur mutlaka. Buraya elbette size cep telefonunuzu iade etmek için değil, telefonunuzdaki kayıtlı bilgileri incelerken rastladığımız tuhaf şeyler için geldim."

"Tuhaf şeyler mi?"

"Tam olarak söylemek gerekirse, fotoğraflar. Galeriyi açın."

Leon kendisine söyleneni yaptı ve açılan ilk fotoğrafla birlikte kalbine bir bıçak saplandı. Pek sık görüşmedikleri insanlar muhtemelen Natalie'yle kendisini bu fotoğrafta tanıyamazlardı çünkü her ikisi de kılık değiştirmişti. Leon koltuk değnekli, kambur, çift gerdanlı ve ayyaş burunlu yaşlı bir adama benziyordu. Natalie'yse bir dilencinin suretine bürünmüştü ve aynı şekilde birkaç sene yaşlanmış gibiydi. Kılıkları yanıltıcı derecede gerçekti, bir tek yüzlerine yerleşen geniş gülümseme, her ikisinin de maskesini düşürüyordu.

"Bu fotoğrafı Cadılar Bayramında çekmiştik, kostüm partilerinden birine gitmeden kısa süre önce," diye açıkladı Leon.

Natalie fotoğraf eğitiminin yanı sıra makyözlük eğitimi de almıştı ve o gece gerçekten de sanatını konuşturmuş ve müthiş bir başarıya imza atmıştı, sonuç ortadaydı. Hazırlandıkları o anı melankolik bir ruh haliyle hatırladı. Makyaj yapılırken gerçekleşen samimi dokunuşlar Leon'un özellikle hoşuna gitmişti; yanaklarına değen fırçanın zarif dokunuşu, onu okşarmış gibi gözlerine çekilen

far; eşinin koyu renk gözleri ve uzanabileceği kadar yakınında duran aralık dudakları.

Kroeger, "Güzel," şeklinde kısa bir açıklamada bulundu. "Ancak ilk yirmi fotoğrafı geçelim. Beni boş zamanlarınızda gerçekleştirdiğiniz etkinlikler değil, şunlar ilgilendiriyor." Komiser, sondaki fotoğraflardan birini açtıktan sonra cep telefonunu Leon'a geri verdi. Leon'un göz bebekleri büyüdü.

"Bu özel," dedi titrek bir sesle.

"Biliyorum. Ancak inanın bana, söz konusu sizin cinsel tercihleriniz olsaydı burada olmazdım."

Fotoğraf flaşsız çekildiği için ışık pek iyi değildi ve Natalie, çift kişilik yataklarının yastıklı başlık kısmına sırtını dayamış bir şekilde oturuyordu. Bacaklarıyla bağdaş kurmuş, kollarını da çarmıha gerilmiş gibi -aslında bir nevi de öyleydi çünkü elleri deri kelepçelere geçirilmiş ve zincirlerle karyolanın demirine sabitlenmişti- yana doğru açmıştı. Üzerinde, köprücük kemiğine denk gelen kısmı yırtılmış bir erkek gömleği vardı; bedenini örtmek yerine daha çok ortaya çıkarıyordu çünkü göğüslerinin üzerine gelen bölüm ya ıslatılmıştı ya da terden ıslanmıştı, en azından dikelmiş meme uçları kötü çekilmiş kayda rağmen apaçık görülüyordu.

Leon utanıyordu ve bu duygu, son birkaç saattir yaşadığı endişe, korku ve panikten farklı bir duyguydu. Sorun Kroeger'in onların özel hayatına girmeye çalışması ve eşinin en gizli cinsel fantezilerinden haberdar olması değildi. Sorun, Leon'un bu fotoğrafı ve Kroeger'in kendisine göstermek istediği diğer tüm fotoğrafları, hayatı boyunca daha önce hiç görmemiş olmasıydı.

Polisin emriyle sonraki üç fotoğrafı da açtı, her biri diğerinden daha kötüydü.

İlkinde Natalie tamamen çıplaktı. Ağzında plastik bir top vardı. Bir sonrakinde boynunda bir köpek tasması vardı ve o kadar sıkı

bağlanmıştı ki gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Ancak Leon'a asıl şoku, haberinin olmadığı bu fotoğraf serisinin, üç gün önce saat sabah 3.04'te çekilmiş olan son fotoğrafı yaşattı.

Ben uyurken...

Daha önce zorlanarak da olsa Natalie'nin yüz ifadesinden cinsel anlamda tahrik olduğu izlenimine kapılınabilirdi ancak şimdi çektiği acı tüm çıplaklığıyla gözlerine yansıyordu. Kapalı ağzı kanıyordu, sağ gözü şişmişti ve eğer Leon yanılmıyorsa başparmağı da yaralıydı.

"Bununla ilgili bana bir şey söyleyebilecek misiniz?" diye sordu komiser.

"Sadece bunun sizi hiç mi hiç ilgilendirmediğini söyleyebilirim."

"Bunu zaman gösterecek."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Leon, tam o anda bu adama labirente açılan kapıyı asla göstermeyeceğinden emin oldu. Yapmış olabileceği şeylerle yüzleşmekten duyduğu korku fazlasıyla büyüktü.

Natalie'ye ne yaptım?

"İstediğinizi yapabilir ve tüm bunların fotoğrafını da çekebilirsiniz," dedi Kroeger. "İsterseniz testislerinizi bağlayarak vantilatörün önünde de durabilirsiniz, bana göre hava hoş. Az önce de söylediğim gibi Bay Nader, polisler eşler arasında yaşanan sorunları çözmek için çalışmazlar. Fakat burada bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için ayın dedektifi seçilmeye gerek yok."

Leon, ışığı kapanan cep telefonunun ekranına bastı. "Sizce suç işlemiş olsaydım polisi arar mıydım?"

Kroeger güldü ve evi terk etmek üzere bir hamlede bulundu. "Uğraşmak zorunda olduğumuz suçluların birçoğunun ne kadar aptal olduğuna inanamazsınız."

Leon koridora kadar onu takip etti ve polis yanlış tarafa, kapısı hafif aralık duran yatak odasına yönelince daha da çok gerildi.

"Dışarıya buradan çıkılıyor," dedi Leon, biraz fazla ısrarcı bir tavırla. Memur aniden durdu.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır. Sadece yanlış yöne gitmenize engel olmaya çalışıyorum."

Kroeger kaşlarını çatarak Leon'un gözlerine baktı, ardından yeniden yatak odasının kapısına döndü.

"Peki, tamam..." dedi polis tehditkâr bir tavırla ve elini paltosunun iç cebine soktu. Leon, Kroeger'in bir çift kelepçe veya bir silah çıkaracağından emindi ama çıkardığı şey yalnızca bir cüzdandı.

"Şu anda yalnızca ahlak kurallarını çiğnediniz Bay Nader. Bu sebeple ziyaretimi bir uyarı olarak algılayınız. Şu andan itibaren kayıp ilanınızı ciddiye almamı gerektiren bir nedene sahibim. Biz eşinizi ararken sizi de sürekli denetliyor olacağım."

Leon'a bir kartvizit uzattı.

"Lütfen kendinize bir iyilik yapın ve anlatmak istediğiniz bir şey olursa beni arayın."

a r ven? Nerelerdesin? Mesajımı alır almaz lütfen beni geri

w ara. Yardımına ihtiyacım var." Leon, arkadaşının telesekreteriyle gerçekleştirdiği görüşmeyi sonlandırdı ve düşünceli bir şekilde ev telefonunu iki elinin arasına alıp çevirmeye başladı. Önünde, çalışma odasındaki masanın üzerinde, kuyuda bulduğu eşyalar duruyordu: Natalie'nin bluzu ile şarjı tamamen bitmeden önce prize taktığı cep telefonu.

Komiser, Leon'un cep telefonunu, bir kanıt olabileceği gerekçesiyle yanında götürmüştü. Leon adamın böyle bir hakka sahip olup olmadığını bilmiyordu ancak sadece yarım ağız karşı gelmeye çalışmıştı. Kroeger'le tartışmaya girmek, polisin yalnızca daha fazla şüphelenmesinden başka bir işe yaramazdı.

Lanet olsun Sven, telefonu neden açmıyorsun?

Normalde arkadaşı her zaman ulaşılabilir olurdu, özellikle de bu aralar, her şeylerini ortaya koymak zorunda oldukları yarışmanın şu son aşamasında.

Leon çalışma masasının başına oturdu ve Natalie'nin cep telefonuna uzandı. Yalnız kaldıktan sonra telefonu bir kez daha kontrol etmiş ve Doktor Vohvarth'ın numarası dışında onu şüpheye düşüren başka hiçbir isme, fotoğrafa veya farklı bir dosyaya rastlayamamıştı.

Ancak telefon rehberindeki birçok isim Leon'a yabancıydı ama bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü Natalie'nin, Leon'un hiçbir zaman tanışmadığı veya sadece üstün körü tanıştığı ve isimlerini görünce

hafızasında herhangi bir şey canlanmayan, üniversite zamanından kalma birçok farklı arkadaşı vardı.

Buna rağmen cevapsız çağrıları kontrol ederken alışılmışın dışında uzun bir numarayla karşılaşınca içini garip bir his kapladı.

Kroeger beni sorgularken Natalie'yi arayan kimdi acaba?

Leon geri arama tuşuna bastı. Telefon çalmaya başlayınca içinden hemen aramayı sonlandırmak geldi. Diğer taraftan da Natalie'nin şu anki durumu hakkında bilgi sahibi olan birinin cevap vermesinden daha fazla dilediği bir şey yoktu.

Yabancı bir şebeke operatörünün çevir sesini andıran, yüksek hışırtılı arama sinyalini duyana kadar biraz zaman geçti.

Leon bir adamın, "Buyurun?" dediğini duydu. Sesi yorgun geliyordu; bir elektrik süpürgesinin çıkardığı tiz ve rahatsız edici sese benzer bir ses tonu olmasına rağmen konuşması açık ve net bir şekilde anlaşılırdı.

Leon tereddütle, "Alo?" dedi.

"Evet, kiminle görüşüyorum?"

Leon, telefondaki kişinin kim olduğunu anlar anlamaz, elektrik çarpmışçasına yerinden fırladı.

"Doktor Volwarth?" diye sordu dehşet içinde.

"Evet, benim."

İçinde oluşan ilk dürtüyle Leon, telefonun kapatma düğmesine basmak istedi ancak çok geç kalmıştı çünkü psikiyatrisi de onu tanımıştı.

"Leon? Leon, yoksa arayan siz misiniz?"

Kendini toparlamak için verdiği kısa bir aradan sonra Leon boğuk bir sesle, "Evet," dedi. "Siz neden, demek istediğim, nasıl olur da... Yani Tokyo'ya gitmek üzere yolda olduğunuzu sanıyordum," dedi kekeleyerek.

"Evet, tam da o anda yakaladınız beni. Şu an uçağın bana ayrılan koltuğundayım."

"Yirmi dört saatten uzun bir süredir uçuyor muydunuz?"

"Bu ne demek oluyor, Leon? Haberleri izlemiyor musunuz? Hava koşullarından dolayı bütün havalimanları felç olmuş durumda, ancak bu sabah hareket edebildik."

Leon pencereye doğru yürüdü ve jaluzinin laminelerini birbirinden ayırdı. Avlu karanlıktı, buna rağmen çöp tenekelerinin üzerini kaplayan kalın kar tabakalarını görebiliyordu.

"Bu numaraya nasıl ulaştınız?" diye sordu Vohvarth.

"Geri arama tuşuna bastım."

"Nasıl olur? Ben sizi aramadım."

"Beni değil, eşimi aramışsınız."

"Ne? Hayır, bu olamaz. Ben sizin eşinizi tanımıyorum ki."

"Öyle mi?" diye sordu Leon ve içinde büyüyen öfkeyi hissetti. "O zaman isminiz neden rehberde kayıtlı? Ayrıca Natalie'ye neden, tam olarak on iki dakika önce, cep telefonu üzerinden ulaşmaya çalıştınız?"

"Bir dakika." Şimdi Vohvarth'ın sesi de, ilk arama anında Leon'un çıkardığı ses kadar şaşkındı. "Eşinizin isminin ne olduğunu söylediniz?"

"Natalie."

"İnanamıyorum..

"Neden, ne oldu ki?"

Uçak kabininin arkaplanından gelen gürültünün yükseldiği kısa bir duraklamadan sonra Leon koltuğundan kalkan psikiyatristin çıkardığı sesleri duyabildi, Vohvarth sakin ancak buyurgan bir tonda konuşuyordu: "Beni dinleyin, bazı şeyler şu an kafamda netleşiyor. Ancak şimdilik telefonu kapatmam gerekiyor."

"Bu da *ne* demek oluyor?"

"Size daha fazla yardımcı olamayacağım anlamına geliyor."

"Efendim? Siz benim doktorumsunuz. Size güvenip eşimin kaybolduğunu ve hastalığım yeniden başladığı için bu olayın benimle bir ilgisi olabileceğinden korktuğumu anlattım. Ayrıca polis de artık benim şiddete başvurduğuma inanıyor. Cep telefonumda buldukları korkunç fotoğrafları gösterdiler. Fotoğraflar, içinde kelimenin tam anlamıyla kuyuların bulunduğu, yatak odamızda çekilmişler. Doktor Volwarth, psikiyatristim olarak böyle bir durumda bana yardım etmek zorunda olduğunuza inanmıyor musunuz?"

"Evet, haklısınız. Ve bunu yapmaya iznim olmasını dilerdim."

İzninin olmasını mı?

"Lanet olsun, bunu size yasaklayan kim?"

"Hipokrat yeminim."

León, Volwarth'in söylediği son cümle boğazına takılmış gibi, öksürmek zorunda kaldı. "Bir saniye, Natalie'nin de hastanız olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Şimdi gerçekten bu görüşmeyi sonlandırmalıyım," diyerek psikiyatrisi sorulardan kaçmaya çalıştı ancak Leon adamın kendisini bu kadar çabuk başından savmasını istemiyordu.

"Hangi konuda tedavi görüyor?"

"Lütfen, zaten yeterince fazla şey söylemiş oldum."

"Kendini başka bir isimle tanıttı, değil mi?"

"Leon..."

"İddia ediyorum kızlık soyadı Leñé'yi kullanmıştır. Öyle, değil mi?"

"Uçak kalkışa hazırlanıyor, bütün elektronik cihazları kapatmamız gerekiyor. Görüşmek üzere."

“Sizi pislik,” diye bağırdı Leon ahizeye doğru. “Eşim hakkında ne biliyorsunuz? Ona ne oldu?”

“Ne hakkında konuştuğunuza dair en ufak bir fikrim yok Leon. Ancak o kadar uzun bir aradan sonra yeniden görüşmüş olmamız beni çok mutlu etti. Sizi yaşadığınız o güzel daire için tekrar tebrik ederim.”

Bu da neydi şimdi böyle?

“Ben aklımı yitirmekten korkuyorum ve siz kalkmış bana boş laflar ediyorsunuz, öyle mi? Lütfen, Doktor Vohvarth, eğer bir şeyler biliyor...”

“Umarım şömineniz en kısa zamanda yeniden çalışır, özellikle de yılbaşına doğru havaların çok soğuk olacağı zamanlarda ona ihtiyacınız olabilir.”

Hatta bir çıt sesi duyuldu ve bağlantı koptu.

Leon'un öfkesi dinmişti ama yerini duygularına tamamen hâkim olan genel bir anksiyete haline bırakmıştı.

Oturma odasında, az evvel komiserin hiçbir sonuca ulaşamadan Natalie'nin fotoğraflarını incelediği şöminenin başında duruyor ve zihninde Vohvarth'a ait şu sözler tekrar ediyordu: *"Umarım şömineniz en kısa zamanda yeniden çalışır..."*

Leon, kadının salonunda oturmuş konuşurlarken Ivana Helsing'in yaptığı gibi neredeyse belli olmayacak bir şekilde başını salladı. Ardından, parkeyi ateş kıvılcımlarından korumak için şöminenin önüne serilmiş olan pirinç levhanın üzerine diz çöktü.

Açık duran şömine taşındıklarından beri hiç kullanılmamıştı. Bacası düzgün çalışmıyordu ve içinde tek bir odun bile yakmaya kalkışıldığında karbonmonoksit zehirlenmesine neden olabileceğinden endişe ediyorlardı. Apartman yöneticisinin düzelteceğine söz verdiği ancak bugüne kadar sözünü tutmadığı, evin en önemli eksiklerinden biriydi bu.

Leon ile Natalie bu bekleyişin üstesinden gelebilmek için geçici olarak etanol bazlı, dumansız, geçici bir ocak monte etmişlerdi. Bu nedenle yapay, plastik kütükler, yakıt haznesinin üzerinde dizili duruyor ve muazzam bir görüntü yaratıyorlardı, hatta ortama insanın içini ısıtan hafif bir ışık oyunu bile sağladıkları söylenebilirdi.

Natalie, "Las Vegas şöminemiz," diyerek gülmüştü. O da Leon gibi, gerçek materyalleri tercih ediyordu. "Komik, ama buna rağmen hoş."

Leon o anı düşününce üzüldü. Sadece birkaç hafta sonrasında, Natalie'nin gülüşü muhtemelen bir daha geri dönmeksizin kaybolan bir anıdan ibaret olacaktı.

Peki ya şimdi?

Vohvarth telefonu kapattıktan sonra Leon, yere çakılmış gibi çalışma odasında öylece durmuş ve kafatasında bir kapak olmasını dilemişti, böylece elini kafasının içine sokup düşüncelerinin oluşturduğu atlıkarıncayı durdurabilirdi.

Volwarth bozuk şömineden nasıl haberdar oldu, sorusu artık Leon'un içini en çok kemiren soru olmayı bırakmıştı.

Sonuçta bunu piskiyatriste ancak Natalie itiraf etmiş olabilirdi fakat bu bile şu an için önemsizdi. Bundan daha önemlisi, psikiyatristin özellikle de bu cümleyle konuşmayı kısa keserek telefonu kapatmış olmasıydı. Bunun ancak tek bir açıklaması olabilirdi.

Vohvarth bana, Hipokrat yeminini bozmadan, bir ipucu vermek istedi.

"Hadi o zaman," dedi Leon kendine.

Önce şöminenin içindeki yapay, plastik yığını kaldırdı, sonra yanıcı maddenin yer aldığı kabı alarak bir kibrit yaktı. Sarı alev şöminenin içindeki is kaplı, çatlak yüzeyi gözler önüne serdi ve Leon kafasını içeri sokunca, Gretel'in kötü cadıyı kandırarak ocağa soktuğu ve kadının kendi ocağında diri diri yandığı *Hansel ile Gretel* masalını düşünmeden edemedi. Sinirleri kopacakmışçasına gerildi ve bir kez daha yalnız olduğundan, arkasında onu izleyen hiç kimsenin olmadığından emin olmak istedi.

Gözleri var, biliyor musunuz? Evi kastediyorum. Şu anda muhtemelen bir kat aşağıda, şöminenin önünde oturup kendi kendine konuşmakta olduğunu tahmin ettiği yaşlı Helsing'in gizemli sözlerini hatırladı.

Leon henüz hiçbir şey keşfedemeden parmaklarının arasındaki ilk kibrit söndü. Hemen ardından ikinci bir kibrit daha yaktı ve bu kez içeriyi daha sistematik şekilde incelemeyi denedi.

Leon, gizli bir bölme veya ona benzer bir şeyi işaret eden bir girinti, oluk veya başka bir şey bulma umuduyla elini şöminenin tabanım gezdirdi. Her yeri santim santim yokladığı sırada, bacası bozulmadan önce şömineyi kullanacak kadar şanslı olan kiracılardan geriye kalan yoğun, yapışık is Leon'un parmaklarına bulaştı.

Leon şöminenin duvarını ve zeminini inceledi ama bir sonuca ulaşamadı. Sıra dumanın tahliye edildiği baca kapağına geldiğinde burayı tuhaf bir şekilde elle açamadığını gördü.

Leon kapağa içten baskı uygulayabilmek için şömine maşasını kullanmak zorunda kaldı ve biraz güç kullandıktan hemen sonra kapağın açılmasına engel olan nesne ayaklarının önüne düştü.

"Lanet olsun, bu da ne?.."

Küçük paketten, önünde tehlikeli bir yılan varmış gibi kaçtı. Bu yaşadığı dehşet anından sonra, ağır bir kitap gibi görünen ve naylon bir poşete sarılı nesneyi kaldırmak için eğildi. Burnuna bayat, soğuk duman kokusu çarptı ve paketi açtığında Doktor VohvarthTn kendisini, Natalie'nin muhtemelen hayatı boyunca oluşturduğu en özel belgeye yönlendirdiğini fark etti.

Natalie'nin günlüğü pek kalın değildi -en fazla yüz sayfadan oluşuyordu- ve sayfalar kalın bir kitap kılıfının içinde bulunuyordu. Leon hâzineyi keşfedebilmek için parmaklarındaki isi sildi ve bir koltuğa oturdu. Ancak sadece bazı sayfalara bir şeyler yazılmıştı.

El yazısıyla not edilmiş birkaç cümle ve bazı yerlere yapılmış Çizimler veya koyulmuş fotoğraflardan ibaretti her şey.

Leon kendini, dün Natalie'nin karanlık odasını incelediği zamandan daha berbat hissediyordu. Üzerine bir de karısının günlüğüne not ettiklerini okuyarak başka bir sınırı aşıyor ve yasak bölgeye sızıyordu.

Onu terk etmeli miyim, diye sormuştu Natalie günlüğüne. Karısının kendine özgü, yuvarlak hatlı el yazısıyla yazılmış olan bu satır, taşındıklarından neredeyse iki ay sonrasına, 28 Şubat tarihine aitti.

Ruh ikizi olduğumuzu sanıyordum. Ancak bazen onu tanıyamıyorum. Sanki ikinci bir yüzü var gibi.

Leon zor yutkunuyordu, parmak uçları uyuşuyordu. Sorunları, galerideki başarıları ve birkaç gün sonra babasının gerçekleşecek doğum günü partisinde ona ne hediye edeceğine dair bir fikri olmayışı hakkında yazılmış bazı önemsiz bölümleri atladı.

Sonra haziranın ilk günlerine tarihlenmiş bir fotoğraf buldu. Fotoğrafın ne anlama geldiği su götürmezdi fakat Leon buna rağmen kendisine ölüm gibi gelen birkaç dakikayı fotoğrafa açıkça ortada olanın haricinde, başka bir anlam bulmaya çalışmakla geçirdi. Ama tüm bu çabaları boşunaydı.

Ne yapmalıyım? Bende durmasını istemiyorum. Bunu YAPAMAM.

Kelimeleri güçlükle telaffuz ederek, "Lütfen doğru olmadığını söyle," dedi Leon. Beyni uyuşmuş gibiydi. Sayfaları teker teker çevirmeye başladı ve tarihler ilerledikçe, beklenen mesajı alma korkusu, daha da çekingen davranmasına neden oluyordu. Ta ki en son atılan tarihin iki hafta sonrasına ait, Natalie'nin hamileliğinin ilk üç aylık dönemini kapsayan mesajı bulana kadar.

Leon'un gözleri yaşlarla doldu.

Hastanedeki randevu korkunçtu. Tek umudum, Leon'un gerçeği hiçbir zaman öğrenmemesi.

"Hayır!"

Leon'un içinde bir şeyler, bir daha asla bir araya gelemeyecek şekilde binlerce parçaya bölündü.

"Ama neden?" diye fısıldadı.

Çocuğu çok istemiştik.

O anda Doktor Vobvarth'ın Hipokrat yeminine sadık kalmış olmasını diledi. Gerçeği hiçbir zaman öğrenmek istemezdi. O sadece psikiyatristin, Natalie'yi geri getirecek bilgilere sahip olmasını dilemişti. Şimdiyse Leon, Natalie'den daha önce hiç olmadığı kadar uzaklaştığını hissediyordu.

Birkaç hafta sonrasında yazılan satırları, şimdi Natalie'nin el yazısı kadar heyecan dolu ve titrek şekilde okuyordu: *Ona bir şey söylememek en doğru karardı. Aramız gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.*

Yazısı acelesi varmışçasına bozuk görünüyordu. Buzdolabının üzerine kendisi için yazdığı notlardaki kadar titiz ve sanatsal değildi.

Ama bu eskidendi ve *eski* artık tamamen geride kalmıştı.

Korkuyorum, diye yazmıştı Natalie son sayfalardan birine ve cümlenin içindeki en korkunç kelimenin altını iki kez çizmişti. *Çok canım <u>acıyor</u>. Tüm bunlar çok büyük bir hataydı. Onu terk etmeliyim.*

"Evliliğimiz? Ben? Çocuk? Hepsi birer hata mıydı?"

Leon önce günlüğü, ardından gözlerini kapadı.

Hiçbir şey görme. Hiçbir şey hissetme. Her şeyi unut.

"Başına gelenlerden ben mi sorumluyum?"

Kürtajından ortadan kaybolmana kadar?

Leon, elinde günlükle kendi kendine konuşmaya devam ederken çok garip göründüğünü biliyor ancak buna engel olamıyordu.

"Ne yaptım ben?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kendini tarif edilemez şekilde yorgun ve uykulu hissetti, bununla birlikte iki şeyin birden farkına vardı: Daha fazla sırrın açığa çıkmasını kaldıramayacaktı. Henüz olmadıysa bile, bu evde yalnız kalmaya devam ettiği takdirde aklını yitirecekti.

Yanlış soruyu sormuştu, önemli olan geçmişte yaptıkları değil, şu andan itibaren kendine veya başkalarına neler yapabileceğiydi.

Uyuyakalmamam lazım, diye düşündü ve soğuk suyla yüzünü yıkamak için banyoya gitti. *Gerçeğin tümünü öğrenmeden uyumamam lazım.*

Ardınan, Kroeger'le vedalaştıktan sonra dış kapıyı düzgün bir şekilde kapattığından emin olmak için işe kapıyı kontrol etmekle başlaması gerektiği yönünde bir karara vardı. Normalde evde olduğu sıralarda anahtarı kapının üzerinde bırakırdı ancak şimdi onu her an kullanabilecek durumda olmak için yanında taşıyordu.

Leon, dolapların ardında gizli kapıların bulunduğu bir evde, bu gibi güvenlik önlemlerinin alınmasının ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Buna rağmen salonunda oturup yardım çağırmadan önce pencereleri ve her odayı teker teker kontrol etti.

Daha çok böğürmek isteyen bir adamın sesini andıran ve kendini zor zapt eden Sven, "Hangi cehennemdesin?" diye söylendi.

"Aynı şeyi ben de sana sormak istiyordum, birçok kez sana ulaşmaya çalıştım."

"Söz verdiğin gibi bana partiye giderken eşlik etmiş olsaydın, bana ulaşma zahmetine girmene gerek kalmazdı."

Leon, Sven'in dudaklarından sözcüklerin bu kadar yavaş dökülüyor olmasına bakarak arkadaşı ve iş ortağının ne kadar gergin olduğunu söyleyebilirdi. Yakın geçmişte onu yalnızca bir defa bu kadar çok kekelerken görmüştü ve o da annesinin öldüğü gündü.

"Hangi parti?" diye sordu Leon.

"Merhaba? Profesör Adomeit? Hastane yöneticisi? Çuval dolusu paraya ve altın bir dolmakaleme sahip, işi bize vermek üzere imza atacak olan adam, hatırladın mı?"

Yüce Tanrım, Adomeit'ın ellinci yaş günü.

Leon alnını tuttu.

"Göl kenarındaki evine giden dört yüz kilometrelik yolu tek başıma katettim."

"Özür dilerim, tamamen unutmuşum."

"Farkındayım," dedi Sven uzayan bir F'yle. Bu Sven'e, D'nin dışında zorluk yaratan bir başka harfti.

"Bu arada, hastane binalarının arasındaki tünel fikri çok beğenildi!"

Leon gözlerini kapadı. Çalışma masasındaki modelin kaybolduğunu bu süre zarfında tamamen unutmuştu.

Arka planda müzik, bardak şangırtısı veya partilerde duyulan diğer tipik seslerin olmadığını fark eden Leon, "Evet, teşekkürler. Bulunduğun yer neden bu kadar sessiz?" diye sordu.

"Gölün kenarındaki bir verandada kıçımın donmasına izin verdiğim için. İçerisi telefonda konuşmak için fazla gürültülü."

Arkadaşının yanında duran biri nerede olduklarını kanıtlamak istercesine bir kapıyı açtı ve Leon bir gece kulübünden geliyormuş gibi çınlayan ritim dolu bas seslerini duydu. Hızla yükselen sesler, aynı hızla yok oldu.

"Ne yaptın sen? Defalarca cep telefonuna ulaşmaya çalıştım."

"Telefonuma polis el koydu."

"Ne?"

Leon nereden başlaması gerektiğini bilemedi. Aslında arkadaşına dolabın arkasındaki kapıdan ve labirentten, tırnak ve kanlı bluzdan bahsetmeyi çok istiyordu ancak bunu telefonda yapamazdı - özellikle de Sven bir partideyken.

Leon son günlerde olanları çok kısa bir şekilde özetledi ve Sven'in akıl sağlığından şüphe edebileceği tüm gerçekleri anlatımının dışında bıraktı.

Anlatmayı bitirdiğinde Sven'in sesi öncesinde olduğundan çok daha fazla titriyordu ve Leon bu durumun soğuktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti: "Eşinin tamamen perişan bir durumda sokağa fırladığını ve uyurken ona bir şey yapmış olabileceğinden korktuğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

"Evet. Ayrıca korkarım kanıtlarım da var."

"Efendim?" Sven bağlantıdaki sorundan yakınarak Leon'u hışırtılar arasından duyabildiğini söyledi ve son cümlesini tekrar etmesini rica etti.

"Kanıtlar var."

"Cep telefonundaki fotoğraflar mı?"

"Sadece onlar değil."

Düşünce dolu bir aradan sonra, "Tüm bunları anlayamıyorum," dedi Sven.

İnan bana, ben de.

"Son telefonlaşmamız sırasında Natalie'nin senden biraz uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu ve bu yüzden bir süreliğine ortalıktan kaybolacağını anlattığını söylememiş miydin?"

"Ne? Hayır, bu fikre de nereden kapıldın?"

"Kafayı yemedim ya," diye karşı geldi Sven. "Bana veda kartpostalından bahsettin."

"Hangi kartpostal?"

"İşte, gitmeden önce mutfak kapınıza astığı karttan."

Leon'un birdenbire bütün vücudu kaskatı kesildi. Bacaklarına bedenini koridora taşıma emrini verebilmesi için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Arkadaşının iddiasını kanıtlayan şeyle o an itibarıyla doğrudan karşı karşıya kalmış olsa da Sven'e, "Yanılıyor olmalısın," dedi. Apartman yöneticisinin bilgilendirme yazısının yanında, üzerinde turuncu-sarı bir çiçeğin bulunduğu bir kartpostal asılıydı. Sanki dokunduğu an toza dönüşüp yok olacakmış gibi aşırı dikkatli bir şekilde kartı alıp arkasını çevirdi.

Bu notu Natalie'nin yazdığına şüphe yoktu. *Sevgili Leon,* şeklinde başlıyordu. Leon'un elindeki kartpostal öyle çok titriyordu ki diğer satırları okumakta zorlanıyordu.

Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Birkaç günlüğüne ortadan kaybolup ilişkimizin ne şekilde devam etmesi gerektiği üzerinde düşüneceğimden başka bir şey söyleyemiyorum sana. Merak etme. Kendimde yeterli gücü bulduğum anda seni yeniden arayacağım.

Natalien

Ne bir posta pulu ne de bir damga vardı üzerinde. Buna rağmen buradaymış. Leon'un evinde. Onun ellerinde.

Leon farkında olmadan telefonu tutan elini aşağı sarkıtmıştı, bir süre sonra telefonu tekrar kulağına dayadığında meşgul sinyalini duydu. Bağlantının koptuğunu düşünerek tekrar arama düğmesine bastı ancak o sırada gelen yeni bir aramaya cevap verdi.

"United Deliveries, Müşteri Servisi, iyi günler..."

"Kim?" diye sordu Leon tamamen şaşkınlık içinde.

"Size verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dilemek istiyoruz Bay Nader."

Leon, kadının kişiliksiz ve cansız sesini duymamak için anında kapatma düğmesine basmak istedi ancak kadın tam o anda, "Çok üzgünüz. Herhangi bir sebepten dolayı son siparişiniz kaybolmuş görünüyor," dedi.

Leon haşin bir şekilde başını iki yana salladı. "Şu an bu saçmalıklara ayıracak zamanım yok. Ayrıca tüm siparişlerimi aldım."

"Gerçekten mi? Ah, o zaman sorun tedarikçide olmalı. Ürünü teslim aldığınıza dair imzaladığınız onay kâğıdı eksik."

Aptal kargocular söz konusu olduğunda bu duruma şaşırmamak gerekiyor.

Leon tek bir söz bile söylemeden yeniden konuşmayı sonlandırdı ve Sven'le gerçekleştirdiği görüşmeye geçti.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

Arka plandaki sesler değişmişti. Arkadaşının sesi şimdi daha yakından geliyordu, muhtemelen artık açık alanda bulunmuyordu ve AdomeitTn evinde kendine sessiz, küçük bir alan bulabilmişti.

"Haklısın..." Leon kartpostalla birlikte yeniden salona dönmüş ve onu yemek masasının üzerine, Natalie'nin günlüğünün yanma koymuştu. "Gerçekten de ondan gelen bir mesaj var." Kartpostalın ön yüzündeki ayçiçeğini inceledi. *Van Gogh. Duruma ne kadar da uygun. O da çılgtnlık konusunda uzmandı.*

"Ama bunun mutfak kapısına nasıl ulaştığını bilmiyorum." Sesi çatallaştı. "Uyurken yaptıklarımın çoğunu hatırlamıyorum."

"Leon, ben..."

"Lütfen konuşmama izin ver."

"Hayır," diyerek Sven onu reddetti. "Artık beni dinleyeceksin."

"Peki."

"Biliyorsun, ben hiçbir zaman Natalie'ye pek ısınamadım. Ve sana bunu şimdi, bir daha asla arkadaşın olamama riskini göze alarak söyleyeceğim."

"Neyi?"

"Ben ona güvenmiyorum. Seninle bir oyun oynuyor."

"Nasıl yani?"

"Ani düğününüzü bir düşün. Neden bir anda düğünün bu kadar hızlı olmasını istedi?"

"Ona evlenmeyi *ben* teklif ettim."

"Evet, ama *sen* her zaman büyük bir kutlama istedin. O her şeyin çok gizli ve kendi aranızda olmasını istedi, neden?"

"Bu ikimizle alakalı bir durumdu."

"Öyle mi? Peki, bu kadar acele içindeyken bir evlilik sözleşmesi hazırlayabildiniz mi?"

"O niye? Zengin bir ailesi olan o, zor durumda olansa benim."

“Peki, şirketimize ne oldu Leon? Bu projeyi almayı başarırsak, bu bizim için yalnızca bir başlangıç olacak.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum.”

“Ben sadece gerçekleri sıralıyorum, bir ile biri senin toplaman gerekiyor.”

“Gerçekler, Natalie’nin başına kötü bir şey geldiği yönünde. Hem de beni terk etmeden önce.”

“Morlukları mı kastediyorsun?”

“Evet.”

“Çok kötü görünüyorlardı, doğru mu?”

“Aynen öyle.”

“Cadılar Bayramı için yaptığınız makyajlar kadar aldatıcı mıydı?”

Bum. Bir başka darbe daha.

“Saçmalıyorsun Sven,” diye karşı geldi Leon güçsüzce.

“Sen de olayları fazlasıyla tek taraflı inceliyorsun. Natalie’nin ne kadar muhteşem bir kimlik değiştirme sanatçısı olduğunu gururla anlatan kişi kimdi? Belki de seni kandırıyordun”

«Peki Sven... »

“Hayır, inan bana. Sen bir sineğe bile kıyamazsın. Ben seni tanıyorum.”

“Korkarım yeterince tanımıyorsun,” dedi Leon sesini yükselterek. “Şu an elimde, onun canını acıttığımı yazdığı bir günlük tutuyorum. Ve benden, ÇOCUĞUMUZU DAHA FAZLA İSTEMEYECEK KADAR çok korktuğunu belirten satırlar var.”

Öfkeden kendinden geçmişçesine günlüğü salonun ortasına doğru fırlattı.

Bir an sonra yaşadığı patlamadan dolayı pişman oldu fakat artık hiçbir şeyi geri alamazdı. Sayfalar havada uçuşurken kitap

V-şeklinde açılmış ve kapının yanındaki duvara çarpmadan hemen önce birkaç gevşek sayfası koparak yerinden ayrılmıştı.

Leon eğilip parkedeki sayfaları toplamaya çalıştığı sırada Sven, "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diye kekeledi. İlk bakışta gördüğü kadarıyla içinden ayrılan sayfaların ikisi, çizimlerin yer aldığı sayfayken, diğeri yalnızca bir fotoğraftı. Fotoğraf bir ultrason görüntüsünden daha karanlık ve gölgeli olsa da Leon fotoğrafın çekildiği yeri hemen tanıdı.

Leon, eski tarz el yazısıyla, doğrudan çizilmiş bir şimşek işaretinin üzerinde yer alan sözcüğü büyük bir çabayla okuyabildi:

DİKKAT

Az evvel bu yazıyı bir tünelin sonunda gördüğünü sanıyordu. Şimdiyse yanıldığını fark ediyordu. Uyarı levhasının asılı olduğu duvar, bir duvar değil, bir kapıydı. Ve elinde tuttuğu bulanık fotoğrafta bu kapı hafif aralık duruyordu.

Leon kendini birdenbire o kadar yorgun hissetti ki yere düşmek istemediği takdirde hemen oturmak zorunda olduğu duygusuna kapıldı.

Birçok kez arkadaşının hâlâ hatta olup olmadığını kontrol etmiş olan Svene, "Bana gelmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir şeyler içtim. Sabah olmadan buradan çıkamam."

"Lütfen acele et. Sana mutlaka bir şey göstermeliyim."

Kuyuya ikinci iniş ilkinden çok daha zorlayıcıydı, buna en çok da Leon'un yanında taşıdığı ekipmanlar neden oluyordu. Bu kez bir cep telefonunun düzensiz aralıklarla yanıp sönen ekranına bağlı kalmak istemiyordu.

Az önceki gibi labirente tekrar bodoslama bir şekilde girmek istemiyordu. Ciddi bir tehlikeyle karşılaştığında öylece kalakalmak niyetinde de değildi. Dolayısıyla kendini güvende hissetmek için yanma bir el feneri ve aynı anda hem kapıları açmak için hem de tehlike anında silah olarak kullanılabileceği bir levye almıştı.

İkinci kez basamaklardan aşağı inerken iki elinin de boşta durmasını istediğinden ekipmanların çoğunu beline bağladığı alet kemerine takmıştı.

En önemli farkı ise her adımını belgeleyen, alnındaki kamera oluşturuyordu. Radyo sinyallerinin, labirentin gizli geçişlerinden, üst kattaki yatak odasında yer alan dizüstü bilgisayarına ulaşacak kadar güçlü olmasını umut ediyordu.

Şu an ışık kaynağı olarak sadece hareket sensörlü kameranın minyatür fenerini kullanıyordu. Kafasındaki bu ekipmanla yalnızca bir maden işçisini andırmıyor, aynı zamanda kendini terk edilmiş bir madene inen madenciler gibi de hissediyordu. Leon kuyunun sonuna yaklaştığı sırada tökezlemesine neden olabilecek tuzağın üstesinden, gevşek basamağı kullanmayarak geldi.

Leon yere inince bilinmeyene gerçekleştirdiği ilk seyahatinden geriye kalanları inceledi. Bu sırada yerde duran parçalanmış el feneri, şansını ikinci kez zorlamaması gerektiğinin uyarısını verir gibiydi. İlkini şok etkisiyle atlatmayı başarmıştı. Ama bir sonrakini sadece küçük bir hasarla geride bırakması muhtemelen mümkün olmayacaktı.

"Şimdi emekleyerek boru şeklindeki bir tünelden geçeceğim," dedi Leon, görüntünün fazla karanlık çıkmasından endişe ederek.

Daha sonraları birileri kanıt olarak bu kaydı izlediğinde akıllarda soru işaretlerine yer bırakmak istemiyordu.

Leon bir kez daha ellerinin ve ayaklarının üzerine çömelerek başı önde, kabaca örülmüş taş kuyudan emekleyerek geçti. Bu sefer ışığa sahip olması işleri hiç de kolaylaştırmıyordu.

Göğsünde şiddetli bir baskı hissetti, bir maden kazasından sonra kurtarılmayı bekleyen ve günler geçtikçe oksijen kaynağı tamamen tükenene kadar her bir soluk alıp verişini düzenlemek zorunda kalan insanları düşündü.

Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor. Hiç kimse seni aramayacak. Aşağıdaki koridorların ne kadar sağlam olduğunu kim bilebilir ki?

Korku senaryosunda kendini taş ve çakılların altında hapsolmuş ve kolları kırıldığı için cep telefonunu kullanma şansını yitirmiş biri olarak görüyordu.

Leon nefesini tutarak etrafı dinledi, bir türlü sakinleşmeyen ve şahdamarının delice atmasına neden olan kalbinin ritmine kulak verdi.

Leon dayanamadığı noktada toz, toprak ve kendi ter kokusunu içinde barındıran havayı susamışçasına içine çekti.

Ama temiz yıkanmış çamaşır kokusu alamıyordu...

Eksik olan şey buydu!

Gürleyen çamaşır makinesinin sesi gibi koku da yok olmuştu. Geriye bir tek soğuk hava kalmıştı ancak şu an Leon bu durumu gayet rahatlatıcı buluyordu. Bedeni heyecandan yanıyordu ve şu an serinletici her şey iyi gelebilirdi. Eldivenlerini çıkarmayı çok istedi ancak ellerinin yaralanmasını göze alamazdı.

Leon, "Şimdi bir geçide ulaşacağım," diyerek anlatımına devam etti ve ayağa kalktı. "Ben onu boru olarak adlandırıyorum."

Az önce kabaca örülmüş duvarları yalnızca eliyle yoklayabilmişti, şimdiyse borunun hatırladığından çok daha kısa olduğunu görüyordu.

Leon, çatallaşan yola ulaşmak üzereyken onu neredeyse yere serebilecek bir şey taşıyan rüzgârın bacaklarına çarptığını hissetmeye başladı. Havanın taşıdığı, fiziksel bir nesne veya bir varlık değil, bir sesti.

"Yardım edin! Lütfen, yardıma ihtiyacım var..."

"Natalie?" diye bağırdı Leon. Çok net duyulmasa da karısının sesini hemen tanımıştı.

Suyun altındaki bir mırıldanmadan daha yüksek olmayan hafif bir esinti sesi.

"Natalie, neredesin?"

Cevap yoktu. Seslenişi, ölçülerini bilmediği ve Leonu her açıdan kaybolma tehdidiyle karşı karşıya bırakan labirentin derinliklerinde kayboluyordu.

"Natalie, korkma." Tam, *sana yardım etmeye geliyorum*, diye ekleyeceği sırada başka sesler duydu.

Bir kadın ve bir erkek. Hemen çok yakmındaydılar. Leon anında başındaki ışığı söndürdü ve nefesini tuttu.

Kimdi o?

Kulağa korkunç derecede tanıdık gelen sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Ama hangi yönden geliyorlardı?

Kadının sözcükleri, anlamlarını yakalayamayacağı kadar kısık bir şekilde geliyordu kulağına ancak duyduğu şey, Natalie'ye karşı hissettiği endişeyi güçlendirmeye yetiyordu.

Önden mi geliyorlar?

Adamın, "Kahretsin, bir daha olmaz," şeklinde söylendiğini duydu ve Leon karanlıkta sesin geldiği yöne doğru döndü.

Hayır, arkadan geliyor. Yoksa?..

"Neden dikkat etmedin? Acele et. Onu bir şekilde yeniden oradan çıkarman gerekiyor."

Ardından bir çarpışma sesi duyuldu ve bu süreçte yönünü kaybeden Leon gözlerini bitmek bilmeyen, içine nüfuz edilemez gibi görünen karanlığa dikti.

Acil bir durumda kendini savunabilecek bir silahı elinde bulundurabilmek için levyeyi alet kemerinden çıkarıp eline aldı ve bir cop gibi başının üzerinde tuttu. Her an vurmaya hazırdı.

Gergin olduğu kadar yorgun bir halde kameranın ışığını tekrar açmak üzere alnındaki banda uzandı. O anda üzerine gözlerini kapatmak zorunda kalacağı güçlükte bir ışık yansıdı.

Gözlerini yeniden açtığında hemen yanında bir kadın durmuş, ağlıyordu.

Şok tüm vücudunu öyle bir ele geçirdi ki Leon içgüdüsel olarak elindeki levyeyi karşısındakine indirdi.

Sertçe. Tüm şiddetiyle. Bir saniye bile düşünmeksizin.

Sıkıca geriye toplanmış siyah saçları olan kadının gözlerinin tam ortasına.

Alçak tavan yüzünden yeterince hız alamadı ama demirin ucu en azından kafatası kemiğinin derinliklerini delmiş olmalıydı.

Fakat birinci kattaki Bayan Falconi kayıtsızca durmaya devam ederek, "Dostum, o iğrenç pisliğin hâlâ içeride olup olmadığından emin değilim," dedi.

Leon, kadının suratının ortasındaki yarığa baktı ve bir an için olağanüstü bir olaya şahit olduğu hissine kapıldı. Ardından komşusu kapanmaması için gözkapaklarım işaret parmağıyla sıkıca tuttuğu yaşlarla dolu, kızarmış gözleriyle Leon'a doğru yuvarlandı ve işte tam o anda Leon birdenbire olanların farkına vardı.

Bayan Falconi'nin kafası gerçekten yalnızca bir kol uzunluğu kadar uzaktaydı ancak onun bulunduğu tarafta değildi, geçidin diğer tarafındaydı. Duvarın arkasında! Onlara ait banyonun aynasının önündeydi!

Leon, kocasının, "Bir lens öylece gözün arkasında kaybolabilir mi?" şeklinde bir soru sorduğunu duyabiliyordu. Sesi, tıpkı eşinin sesi gibi, boğuk bir şekilde duyuluyordu.

Leon kolunu uzattı ve dikkatlice, az önce levyeyi indirdiği duvardaki camın kırık parçalarını yokladı. Cam baş hizasında ve yaklaşık düz ekran bir televizyon büyüklüğündeydi.

Çift taraflı bir ayna!

Bayan Falconi aynada sadece kendini görebiliyorken Leon'un durduğu açı, doğrudan komşusunun banyosunu görmesine imkân tanıyordu. Leon'un durduğu taraf muhtemelen kalın, ses geçirmeyen bir kırılmaz camla güçlendirilmiş olmalıydı. Kolu, kemiklerine varana kadar sarsıntıya neden olan levye nedeniyle ağrıyordu. Bayan Falconi'yse buna karşılık ne bir şey duymuş ne de bir şey hissetmişti ve soğukkanlı bir şekilde kaybolan lensini aramaya devam ediyordu.

"Hayır, bağ dokusu bu şeylerin gözlerin arkasında kaybolup beyne kaymalarına engel oluyor," diyerek, bu süre zarfında aynı şekilde banyoya giren kocasına cevap verdi.

Karısı gibi, onun da İtalyan kökenine uygun bir ismi ve aksam vardı: sık, koyu saçlar, kahverengi gözler ve kışın dahi sağlıklı bronz bir ten. Ancak eşinin bakımlı görünümünün aksine kendisinin hırpani bir görüntüsü vardı. Karısı bedenini saran beyaz bir bluz giymişken Bay Falconi, yağlı göbeğinin etrafını örten, buruşuk yazlık bir gömlek giymeyi tercih etmişti.

"Hep aynı şey. Önemli bir şey konuşmamız gerekiyor ve sen hep keçi gibi inat ediyorsun."

"Tabii ya. Sırf seni kızdırmak için gözbebeğimi deliyorum."

Çiftin sesi muhtemelen banyonun havalandırmasına bağlı olan aynanın hemen üstündeki küçük bir yarıktan sızıyordu.

Leon arka planda bir hareketlenmenin olduğunu gördü, ardından kocasının banyo dolaplarından birini açarak içinden açık renk bir spor çanta çıkardığını fark etti.

"Paramız gittikçe azalıyor aşkım."

"*Benim* paramın azaldığını söylemek istedin galiba."

Bay Falconi, eşinin arkasından yüzünü aşağılayıcı bir ifadeye büründürdü.

"Gördüm," dedi eşi, arkasını dönmeden.

O ana kadar ağlamaklı gözlere odaklanan Leon, adamı daha iyi görebilmek için sorgu odalarında kullanılan aynaya doğru yaklaştı. "Yakında yenilerini alacak mısın?" diye sordu adam, spor çantasından çıkardığı bir deste kâğıt parayı sallayarak

Lavabodan bir adım uzaklaşan Bayan Falconi, "Bunun şimdilik yetiyor olması lazım," diyerek iç çekti. Gözleriyle o kadar oynamıştı ki gözlerinin beyazı neredeyse görünmeyecek haldeydi. Ayrıca burnu da akıyordu ancak burnunu silmek gibi bir girişimde bulunmuyordu.

"Şimdilik evet," dedi kocası ve para destesini pantolonunun arka cebine tıkıştırdı.

"Ama böyle devam ederse yakında kirayı karşılayamayacağız." Sürünürcesine yerlere eğilerek bir reverans yaptı ve eşinden özür diledi. "Elbette, *sen* karşılayamayacaksın, demek istedim."

"Bırak o da benim sorunum olsun," dedi Bayan Falconi ve lavabonun üzerinde duran kutudaki makyaj pamuğuna uzandı. Aniden durdu, başını yana eğmeden önce burnunu temizlemeye niyetlendi. Biraz zaman geçtikten sonra Leon da kadının dikkatini çeken şeyi fark etti.

Kısık sesli bir melodi.

Hayır. Yanlış. Melodi değil. Gam.

Dördüncü kattaki Bay Tareski yine piyano çalışmalarına başlamıştı ve herhangi bir sebepten dolayı bu, Bayan Falconi'nin gülümsemesine neden oluyordu. Kadın bir süreliğine kendinden geçmişçesine sese kulak verdi, ardından eşini takip ederek banyodan çıktı ve Leon kendisini neyin daha fazla rahatsız ettiğini

bilemedi: Leon'a rahatsızlık veren şey tekrar karanlıkta tek başına kalıp her yeni keşfiyle birlikte gittikçe daha az anlamlandırabildiği ara bir dünyada bulunuyor olması mı yoksa ışığı kapatmadan kısa bir süre önce Bayan Falconi'nin, çift taraflı aynadan, sanki orada olduğunu görüyormuşçasına kendisine göz kırpmış olması mıydı?

Bir saat sonra Leon tarafları değiştirmişti. Artık geçitte değil, Falconilerin olmasa da, kendi banyosunda duruyordu.

Levyeyi havaya kaldırdı ve gerileyerek hız aldıktan sonra elindeki aleti aynaya indirdi ancak aşağıdaki labirentten farklı olarak buradaki cam sayısızca parçaya bölünerek ışık geçirmez beton bir duvarın ortaya çıkmasına neden oldu.

Demek ki bu çift taraflı bir ayna değildi. Ne kadar da mantıklı.

Leon isteriye yakın bir şekilde gülme krizine girdi.

Zaten kendini neden izlemek isteyesin ki?

Bunu yapmış olsa bile - uykusunda bu gölge dünyasını yaratmış olması mümkün müydü: Dolabı? Labirenti? Aynayı?

Küçük geçide açılan kapıyı itme çabalarından yorgun düşmüş ve yukarıya hızlıca tırmandığı için de nefes nefese kalmıştı.

Falconiler kaybolduktan sonra Leon karanlıkta kalmış ve karı koca arasında gerçekleşen sohbetin çok uzaklardan duyulan kelimelerini seçmeye çalışmıştı. Bu sırada aşağıdayken gizlice komşularını gözlemleyebileceğinin farkına varmasının yarattığı şoktan kurtulamıyordu. Bir süre sonra, dakika mı yoksa saatlerin mi geçtiğini bilemeden el fenerini yeniden yaktı ve DİKKAT levhasının bulunduğu yere ulaşmak üzere yola koyuldu.

Kapı o kadar iyi gizlenmişti ki onu Natalie'nin günlüğündeki siyah beyaz fotoğrafta görmese, bin yıl arasa yine bulamazdı.

Leon çıkmaz yolun, görünüşe göre Hollanda tuğlasından yapılan duvarını yokladı ancak başlamaya uygun tutunacak en ufak bir dal bulamadı. Hiçbir aralık yoktu. Hiçbir köşe yoktu. Hiçbir menteşe yoktu.

İçten içe bunu hesap etmişti.

Yaşanan tüm o gerginliklerden sonra bu fazla kolay olurdu zaten.

Leon herhangi bir boşluk bulabilmek için duvarı yoklamış, levyeyi levhaya vurmuş, hatta kapıyı açacak gizli bir kol bulmak umuduyla diğer duvarları ve zemini bile araştırmıştı.

Hiçbiri sonuç vermemişti. Belki de bir şaloma veya bir balyoz işine yarayabilirdi ancak ne için?

Gizli kapıyı açmayı başarsa bile ardında gerçekten Natalie'yi mi bulacaktı? Natalie nin seslenişleri, Tareskinin kısık piyano sesi gibi susmuştu ve Leon yavaş yavaş şüpheye düşmüş ve az önce duyduğu sesin gerçekten eşine ait olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Artık hiçbir algısına güvenemiyordu.

Fotoğraftaki kapıyı açmak üzere giriştiği birkaç başarısız denemenin ardından öfke nöbetine kapılmaya yakın bir şekilde topraksı zemine oturarak yüzünü avuçlarının arasına gömdü.

Ve burada, çaresizliğinin en dibinde, daha önündeki kâbusların yarısını bile geride bırakmış olmadığından bihaber, en belirleyici düşüncelerden birine kapıldı:

Varsayalım ki geceleri devreye giren ikinci bir benliğe sahibim. Yine varsayalım ki ikinci bilinç durumumda kendimce paralel bir dünya oluşturdum - o zaman bu dünyaya geçişin çok zor olmaması gerekiyor. Aksi takdirde onu uyurken aşamazdım!

Bu düşüncelerden yola çıkarak kapının çok hafif bir güçle bile açılabileceği kanısına varılabiliyordu.

Leon yeniden kendini toparladı ve başparmağını, önlem amacıyla ilaç kutularına koyulan çocuk kilidini açar gibi, tüm gücüyle levhanın ortasına bastırdı. Aynı anda diğer eliyle önce saat yönünün aksi, sonra saat yönünde DİKKAT levhasını çevirmeyi denedi ve öncesinde kenarlarını bükmüş olmasaydı, bu işlemi muhtemelen daha kolay gerçekleştirebileceğini fark etti. Fakat üçüncü denemesinde, apaçık bir klik sesi yükseldi ve levha aniden yana doğru açılıverdi.

Bu, yarım saat önceydi. Leon levhanın arkasındaki güvenlik kilidini hayranlıkla izlemiş, parmaklarıyla yoklamış ve sonunda anahtarlığındaki anahtarların herhangi birinin bu kilitle uyumlu olup olmadığını kontrol etmek için her birini tek tek denemişti. Kilit, evinin anahtarıyla sorunsuz bir şekilde açılırken hissettiği mutluluk, kapıyı değil de, onun yerine altında elektronik bir ekranın yer aldığı kartpostal büyüklüğündeki bir kapağı açtığının farkına varmasıyla birlikte yok oldu. Tuşlar sayılarla değil, harflerle bezeliydi.

Peki, ya şimdi?

Anahtarı yanındaydı. Ancak hangi şifreyi girmeliydi?

Leon kendine en yakın şifreleri girmeyi denedi: *Natalie, Leon,* soyadını ve lakaplarını hatta *Morphet* ismini bile denedi. Her biri başarısızlıkla sonuçlandı.

Ardından bakışları kapağın iç tarafıyla buluştu. Ancak biraz daha yakından bakınca ince kurşun kalem izlerinin farkına varabildi. Yazılanları okudu:

Anahtar solde!

Bu da ne demek oluyordu?

Uyurgezer benliğim, ayık benliğimin anlayamadığı hafıza bellekleri oluşturuyor!

Leon un sinirleri iyice yıpranmıştı. Bulmacanın çözümü yalnızca bir diğer bulmacayı gün yüzüne çıkarmıştı ve şimdi, banyosunun

yıkıntıları arasında dururken Leon, fiziksel ve psikolojik anlamda olayların temeline inebilecek durumda olmadığını anladı.

Sven'i daha fazla bekleyemezdi. Yardıma ihtiyacı vardı.

Hem de derhal.

Leon aceleyle banyodan koridora geçti, telefonun ahizesini kaldırdı ve yatak odasına gitti. Burada, dizüstü bilgisayarının yanına, komiser Kroeger'in kartvizitini koymuştu.

Lanet olsun, bu da ne?

Ev telefonunun kumanda paneline baktı.

Tuşların ışığı her bir dokunuşta yanıyordu, kulağına bastırdığı ahizeye odaklanınca elektrostatik bir hışırtının yükseldiğini duydu. Onun dışında hat kesikti.

Aslında şarj etmiştim.

Çevir sesi yoktu. İlk rakamları tuşladığında hiçbir değişiklik olmamıştı.

Kahretsin, gerçek olamaz.

Aklına Natalie'nin cep telefonu geldi ancak onu en son nereye koyduğunu hatırlayamadı. *Hâlâ aşağıdaki kuyuda mıydı?* Ceplerinde olmadığı kesindi ve onun dışındaki herhangi bir yerde de telefonu bulamıyordu. Bu nedenle bir kat aşağıda oturan Bayan Helsing'e, onun telefonunu kullanıp kullanamayacağını sormak üzere kapıya doğru yol aldı ve bu sırada bir başka sorunla karşılaştı. Leon içeride kilitli kalmıştı.

Bir süre kendinden geçmişçesine evinin kapısına baktı, gözlerini normal zamanda bir anahtarın takılı olduğu kilide sabitledi. Ardından anahtarı hangi kilitte asılı bıraktığını hatırladı.

Aşağıda. Labirentte. Lanet olsun...

Leon uzun bir esnemeyi andıran, derin bir iç çekti.

Bunu yapamam. Bir kez daha tekrarlayamam.

Ancak başka bir seçeneği yoktu. İnanılmaz yorgundu; göz kapaklarına ağırlık asılmış gibiydi, fakat bunların hiçbirinin bir faydası yoktu.

Labirente doğru yol al.

Kendini yatıştırmak için öncesinde banyoya gitti, kırık ayna sayesinde kendini artık daha fazla görmek zorunda olmayışına seviniyordu. Eğer gerçekten kendini hissettiği kadar berbat görünüyorsa aynadaki yansımasından korkabilirdi.

Leon ayakta durmuş işerken, bakışları Natalie'nin baş hizasına astığı, tuvalet üstü ilaç dolabına takıldı. Reuniön'a gerçekleştirdiği seyahatten bu yana evdeki ecza dolabı hep çok düzenliydi. Aspirin, antibiyotikler, iyot, grip ve ishal ilaçları, seyahat sırasında yaşanan mide bulantılarına karşı kullanılan haplar, antihistaminikler ve yara bantlarının arasında Leon, galeri açılışının ilk dönemlerinde geceleri durmadan çalışabilmesi için Natalie'nin kullandığı yüksek dozlu kafein tabletlerini de buldu. İki tablet birden yuttu ve paketin geriye kalanını cebine koydu.

Asla uyumamalıyım.

Ardından kamerayı yeniden başına taktı, fenerini çalıştırdı ve karanlığa üçüncü kez inmek üzere kendini ekipmanlarıyla donattı.

Leon saatler sonra gözlerini açtığında, nerede olduğunu bilemiyordu.

Yatakta dik bir şekilde oturmuş, musluk gıcırtısını andıran bir ses tarafından irkilerek uyandırılmıştı. Tuvalet masasının üzerindeki makyaj malzemelerine ve başının üzerinde kusursuzca çalışan tavan lambasına baktı ve kendini neden bu kadar hafiflemiş hissettiğini merak etti.

Elleriyle kırışık çarşafın üzerini okşadı, az evvel yanında yatıyor olması gereken bedenin yaydığı sıcaklığı hissetti. Ardından burnu kokuyu aldı: Hafif bir yaz kokusu, gördüğü kâbus sırasında inanılmaz derecede özlediği parfümün kokuşuydu duyumsadığı.

"Natalie?" diye seslendi, hâlâ uykulu çıkan sesiyle.

Yan odadan yükselen, "Efendim, sevgilim," şeklindeki cevabı duydu.

Sakin, rahat, neşeli.

Şükürler olsun.

Rüyanın yarattığı kâbus etkisi gittikçe azalıyordu.

Hepsi yalnızca benim beynimde!

"Ne kadar saçma bir rüya gördüğüme inanamazsın," dedi yüksek sesle ve gülmeye başladı.

Işıkta inceleyince başka birinin yardımı olmadan itmenin mümkün olmayacağı kadar ağır görünen dolaba baktı. Her zamanki yerinde duruyordu.

Kapı yok. Kuyu yok. Çift taraflı aynalar yok.

"Rüyamda uyurgezer olduğumu ve dolabımızın arkasında bulunan bir kapı keşfettiğimi gördüm," dedi ve kendine inanamıyormuşçasına başını salladı. Tuvalet masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarında bir USB belleğinin takılı olmadığından bir kez daha emin olduktan sonra yataktan zıplayarak kalktı. Kendini, uzun zamandır hiç olmadığı kadar motive ve uykusunu almış hissediyordu.

"Aşağıda geçitler ve aynalar vardı, Falconileri gözetleyebiliyorduk. Hayal edebiliyor musun? Uyuyakalmaktan korktuğum bir rüyaydı." Leon, banyodan yükselen tuvaletin sifon sesini duydu.

"Bu sırada kendimi eskisi gibi kayda alıyordum. Beni duyuyor musun Natalie?"

"Çok net ve anlaşılır bir şekilde, sevgilim."

Açılan musluğun hışırtısı eşinin sözcüklerine eşlik ediyordu.

"Bir bilgisayar oyunu kadar çılgındı. Sen kaybolmuştun ve seni aradığım her an, beni farklı alanlara veya yeni bir kapıya çıkaran ipuçlarına götürüyordu. Ama en garip olan neydi, biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

Leon üşümüşçesine kollarını bedenine doladı. Çıplaktı ve Natalie, her zaman olduğu gibi, yatmadan önce kaloriferleri kısmıştı.

"Her şeyi hatırlayabiliyorum; her bir detayı. Normalde rüya hafızam ilk esnememle birlikte silinmiş gibi olurdu; ancak bu kez, uyanmadan kısa bir süre önce bile ne düşündüğümü hatırlıyorum."

Leon, üzerine giyecek bir şeyler çıkarabilmek için gardırobu açtı.

Ve aşağıdaki, DİKKAT levhasının asılı durduğu gizli kapının önünde uyuyakalmadan önce aklımdan geçirdiğim son şey, "*Uyanık*

kalmalısın. Evinin anahtarını kap, yeniden yukarı tırman, yardım çağır. Ama lanet olsun, sakın uyuma," oldu.

"Uyurgezerken yapabileceğim şeylerden öyle çok korkuyordum ki, her koşulda bilincimin yerinde olmasını istiyordum. Bunun için senin Merhaba-Ayık Kal-Tabletleri'ni yutuyordum."

"Biliyorum," dedi Natalie birden, artık banyodan gelmeyen bir sesle.

Leon korkuyla elini dudaklarına bastırdı.

"Sen sadece DİKKAT levhasının olduğu kapıda asılı duran anahtarını almak istiyordun, ancak aşağı ulaşınca aniden o kadar uykun geldi ki başının üzerinde takılı kamerayla çıkmaz yolda uyuyakaldın, haksız mıyım?"

Hayır, lütfen olmasın. Her şey sil baştan yaşanmasın.

Eşinin sesi, hemen yanında duruyormuş kadar net ve anlaşılırdı. Ancak karşısında tek bir şey vardı...

... Dolap!

"Natalie?"

Leon, eşi sanki küçük bir çocuk gibi, asılı duran giysilerin arasında saklanıyormuşçasına askıları kenara itti.

"Sevgilim, neredesin?"

"Burada, buradayım."

"BURADA ne demek?"

"Bilmiyorum. Çok karanlık. Lütfen bana yardım et!" dedi Natalie, bulunduğu yerden farklı bir yere gitmemiş, ancak yeniden uzaklaşmaya başlamış gibi bir etki yaratan bir sesle.

Ama bu imkânsız.

Leon, askı ve giysilerin asılı olduğu çubuğun tümünü çıkardı. Ardından dolabın sırtını, arkaya düşüp hayalet bir el tarafından

yana doğru hareket ettiriliyormuş gibi devrilene kadar, ayağıyla tekmeledi.

Leon, karşılaşmayı beklediği kasa kapısının yerine, kısa bir süre önce tuğlayla kapatılmış duvardaki deliğe rastladı. Taşların üzerini kaplayan harç henüz nemliydi, Leon parmaklarıyla gri madde üzerinde izler bırakabiliyordu.

"Beni buradan çıkar," diyordu Natalie ağlamaya yakın bir sesle.

Yalvarışı buzlu bir sağanak gibiydi. Leon bir adım geri gitti ve az evvel aynaya vurmak için kullandığı levyeye bir tekme attı.

Ama AZ EVVELKİ bir rüyaydı. ŞİMDİYSE gerçek, öyle değil mi?

"Leon. Geç kalmadan beni buradan kurtar!"

Natalie'nin çaresizliği, bir bebeğin böğürtüsü gibiydi. Onu görmezden gelmek imkânsızdı. Leon, levyeye uzanıp duvardaki derzlere vurma girişiminde bulunurken içgüdüleri tarafından yönetiliyordu.

Taş duvarda tutunabileceği bir yer bulmaya çalışırken son sözleri, "Geliyorum," oldu. Hızlı, aşırı derecece hızlı bir şekilde önce kırıntılar, ardından kıymıklar, sonundaysa bütün taşlar duvardan ayrılmaya başladı.

Natalie'nin son bir kez, "Uyuyakalmadan önce. Acele et," deyişini duydu, ardından su geldi.

Önce duvarın arasından sadece koyu bir damla dışarı sızdı, ardından vanalardan biri patlamış gibi, su dışarı fışkırmaya başladı. Leon duvardaki deliğe henüz elini bastıramadan akmaya başlayan pınar öyle büyük bir basınca sahipti ki Leon'un başının üzerindeki bütün duvar yıkılana kadar, diğer taşların da koparak düşmesine neden oldu.

Leon bağırmak istedi, ancak üst gövdesinde hissettiği baskı gittikçe arttığından, öksürerek geri tüküremediği suyun, yalnızca soğuk ve pis tadını soludu.

Leon boşluğu yumrukladı, kol ve bacaklarıyla etrafını tekmeledi, altında tutunacak bir yer buldu, var gücüyle o noktayı kavradı ve başıyla, ağdalı bir yüzeyi kırmayı başardı. Gözlerini kocaman açtı, havayı soludu ve öksürdü. Bedeninin fazla sıvıyı nefes borusundan dışarı çıkarma çabasıyla, rüya son buldu.

Leon, az evvel kurtulduğu uyku tutsaklığında hapsolmayı diledi. Çünkü o zaman, kulaklarında uzaktan gelen bir çınlama yankılanırken kıyafetleri üstünde, her yanı demir gibi kokan bir sıvıyla kaplanmış halde kendi banyo küvetinde yatıyor olmazdı. Etrafını saran kırmızı sıvının kendi yaralarından mı yoksa onunla birlikte küvette bulunan hareketsiz başka bir canlıdan mı kaynaklandığını da merak etmezdi.

Bu da ne?

İlk önce ona eliyle dokundu ve eli suyun altında, yumuşak gövdeyle buluştuğunda yaşadığı histen daha tiksindirici bir duyguya asla kapılamayacağım düşündü. Aklından tüm masum açıklamaları geçirdi: Bir sünger, bir havlu, oyuncak bir bebek; yine de kendini kandıramazdı. Bu post bir zamanlar, tıpkı suyun üstünde yüzen boru şeklindeki sakatatlar gibi, bir zamanlar canlı bir organizmaya aitti.

Leon öğürerek sudan dışarı fırladı ve bu sırada bağırsaklara takılıp istemeden hayvanı da küvetin kenarından düşürdü.

Alba?

Ruhsuz gözleri Leon'a dikili gibi görünen kedi, tok bir gümleme sesiyle fayanslara çarptı. Çıkarmak istediği son bir tıslama gırtlağına takılı kalmış gibi çenesi aralık duruyordu.

Leon da, burnundan nefes almaya devam ederse midesi bulanacağından ağzını açtı.

Kan kokusu, Leon'un bir süredir koridordan yükseldiğini işittiği vurma sesleri kadar yoğundu. Evin kapısının dışındaki kişinin dikkat çekmeye çalışmak için çıkardığı tek ses bu değildi. Sabırsız konuk aynı zamanda kapının ziline de basıyordu; bu nedenle evin içi durmaksızın çınlıyordu.

Bozulduğunu sanıyordum, dedi Leon kendi kendine. İsteri krizine de sinir krizine girecek kadar yakındı.

Kötü muamele gören eşim benden kaçtı, bense gerçek ile rüyayı ayırt edemiyorum; ölü bir kediyle birlikte banyo küvetinde uyanıyorum ve çalan kapının ziline mi kafa yoruyorum?

Ayaklarını sürüyerek banyodan çıktı ve koridordan bir hırsız gibi geçti: yavaşça, dikkatlice, ses çıkarmamaya özen göstererek. Ancak ayağındaki botlar suyu tamamen çekip her adımla birlikte gıcırdadığından, ses çıkarmaması pek mümkün değil gibiydi. Ayrıca sol botu ayağından çıkmasın diye uğraşıyordu çünkü neden bilinmez ayakkabının bağcığı yok olmuştu.

Nefes borusunda hâlâ bir miktar su vardı. Leon, öksürme ihtiyacına engel olmayı başaramadı. Kapının arkasındaki kişinin onu duymasından endişelenmesine gerek yoktu çünkü dışarıdaki zaten yeterince gürültüye neden oluyordu.

Bu da kim böyle?

Leon kapı deliğinden baktı ve rahatlayarak gözlerini kapadı.

"Şükürler olsun," dedi; mutluluktan neredeyse ağlayabilirdi.

Vurma ve zil sesi kesildi.

"Leon?" diye sordu kapının arkasında duran Sven.

"Evet."

"Ne haltlar karıştırıyorsun? Kapıyı aç artık!"

"Bir dakika."

Leon ceplerini kontrol etti ve en son labirentteyken DİKKAT levhasının olduğu kapının kilidinde bıraktığı anahtarlığı cebinde bulabildiğine şaşırdı.

Nasıl bir anda yeniden cebime girdi ki?

Nemli cebinden anahtarlığı çıkarmakta biraz zorlandı, ardından hiddet dolu bir yüz ifadesiyle yanından geçip eve giren arkadaşına kapıyı açtı.

"Leon, tam on beş dakikadır kapının önünde... Aman Tanrım." Sven'in öfkesi, Leon'un yüzüne bakmasıyla birlikte aniden yok oldu.

"Söyler misin, Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle?" diye sordu Sven. En azından Leon, Sven'in bunu sormak *istediğini* tahmin etti çünkü arkadaşı hiç olmadığı kadar fazla kekeliyordu.

"İyi ki geldin," dedi Leon ve sol tarafındaki gardırobun yanındaki aynaya döndü. Anında Sven'in kendisini neden bu kadar büyük bir şaşkınlıkla incelediğini anladı. Üzerinde hâlâ mavi tulumu vardı ancak artık nemden veya kandan, siyaha dönüşmüştü. Ve işin garibi, buna rağmen görüntüsünde güven uyandıran tek şey tulumuydu. Yüzü, sanki palyaço makyajı yapmış da sonra kafasını suya sokmuş gibiydi: Siyah kırmızı lekeler alnından yanağına, oradan da çenesine kadar uzanıyordu. İs benzeri kirler saçının bir kısmının çılgın bir şekilde tepesinde dikilmesine, bir kısmının da yosun gibi kafasına yapışıp tel tel görünmesine neden olmuştu. İltihaptan kızarmış ve aşırı derecede çökmüş gözleri, ağır hastalığının en kötü belirtileriyle burun buruna gelmiş birini andırıyordu.

Kendi görüntüsünden sesi çatallanan Leon, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Moralin mi bozuk?" diye sordu Sven, kısa cümleler kurmaya özen göstererek.

"Hayır, sorun iş değil." Leon, sorulan soruyu saçma bulduğundan kıkırdadı. "Model kaybolduğundan beri çalışmadım."

"Kayıp mı oldu?" Sven, arkadaşına daha büyük bir hayretle baktı.

"Evet. Kayboldu. Artık yok. Tıpkı Natalie gibi. Söyledim ya sana. Sanırım yaptığımız işler de onunla birlikte aşağıdaki labirentte."

"Nerede?"

"Dolabımın arkasında keşfettiğim labirentin içinde. Gel, sana kapısını göstereceğim."

Leon, Sven'in eline uzandı ancak arkadaşı, parmakları henüz kavuşmadan elini çekti.

"Senin ateşin var!"

"Hayır. Tamam, olabilir. Bilmiyorum."

Leon, içinde hapsolduğu tüm bu çılgınlığı Sven'e anlatabilmek için doğru sözcükleri arıyordu; doğru kelimeleri bulamayınca yumruklarını şakaklarına bastırdı. "Bana neler oluyor, bilmiyorum. Ne olur, sana yalvarıyorum. Sana kapıyı göstermeme izin ver."

Bir süre karşılıklı suskun bir şekilde durmaya devam ettiler, sonunda Sven tereddütle başını salladı ve iç çekti. "Tamam."

Leon rahatladı. "Teşekkürler. Gerçekten teşekkür ederim. Benimle gel."

Sven'in kendisini takip ettiğinden emin olmak için her iki adımda bir arkasına bakıyordu. "İşte burada," dedi, yatak odasına ulaştıklarında.

"Nerede?"

"Burada..."

Leon giysi dolabının yan tarafına geçti ve iki eliyle, kaslarım koşu öncesi esnetmek isteyen bir sporcu gibi dolaba dayandı.

"Sana gösterebilmek için şunu itmem gerekiyor..."

Leon şaşırarak olduğu yerde kalakaldı. Bütün gücüyle itse de dolap milim kıpırdamıyordu.

“Yardım etsene bana,” diye ricada bulundu, ancak Sven reddedercesine ellerini kaldırdı.

“Yeterince gördüm.”

Gözlerini, Leon’un son günlerde yatak odasında oluşturduğu karmaşanın üzerinde gezdirdi: Giysiler dağınık şekilde etrafa yayılmıştı, tuvalet masasının önündeki metal sandalye devrilmişti, ortalığa saçtığı alet çantasının içindeki gereçlerin arasında tavan lambasının kırık cam parçaları duruyordu.

“Psikolojin epey çökmüş,” dedi Sven kekeleyerek, ayağının dibinde duran tabanları erimiş spor ayakkabıları kuşkuyla incelerken. Ayakkabılar, bir çift kullanılmış lateks eldivenin yanında duruyordu.

“Hayır,” diye bağırdı Leon, amaçladığından daha yüksek sesle. “Durum daha da kötü. İnan bana.”

Aman Tanrım, gitmesine izin veremem. Ona durumu kanıtlamadan gidemez.

Leon dolaptan uzaklaşarak yatağın altına bakmak için dizlerinin üzerine çöktü.

“Ne arıyorsun?”

“Saç bandını. Başıma taktığım kameraya ait olanı. Aşağıdayken her şeyi kaydettim.” Leon yukarı bakıp kendini gülümsemeye zorladı. “Tabii ya, ne kadar aptalım. Kendi gözlerinle görebilirsin. Gel.”

Zıplayarak ayağa kalktı ve tuvalet masasının üzerinde açık duran ama enerji tasarruf moduna geçmiş olan dizüstü bilgisayarına yaklaştı.

“Bekle, birazdan ne demek istediğimi anlayacaksın...” Leon birçok defa art arda *escape* tuşuna bastı. Ekran açılmaya başlarken arkasını döndü - ve odada yalnızdı.

Sven?

Hayır, ne olur, hayır. O da kaybolmuş olmasın.

Telaşla her tarafa bakarak hızla yatak odasından koridora çıktı.

"Sven?"

Cevap almak yerine parkelerin gıcırtısını duydu, ses koridorun yakınlarından geliyordu.

"Sven, geri gel!" diyerek arkadaşının arkasından seslendi ve hızla çıkışa yöneldi. Onunla asansörün önünde karşılaşmayı umdu. Çıkış kapısının tam arkasında yere eğilmiş haldeki Sven'i fark etmediğinden arkadaşına takılarak düşmekten kıl payı kurtuldu.

"Hey, dikkat et. Yoksa kıracaksın."

"Neyi kıracağım?" diye sordu Leon nefes nefese. Arkadaşı cevap vermek yerine kenara çekildi.

Dudaklarından sözcüklerin artık biraz daha rahat çıkmasını sağlayan Sven, "Tatatatam. Kaybolan modelimiz," diyerek gülümsedi. Ardından yeni hastanenin karton modelini kucaklayıp kaldırarak Leon'un yanından geçirip içeri taşıdı.

"Ama, ama, ama, ama..." Şimdi kekeleme sırası Leon'daydı. "Ama bu olamaz."

"Neden olmasın?" diye sordu, çalışma odasının yolunu tutan Sven.

"Nereden buldun?"

Sven çalışma odasına ulaştı ve modeli çalışma masasının tam ortasına yerleştirdi. "Nereden olabilir? Gelip senden almıştım ya." Alm endişeden kırışmaya başladı. "Yoksa unuttun mu?"

"Evet," diyerek iç çekti Leon.

Tıpkı birçok şeyi unuttuğum gibi.

"Korkarım, tüm bunlar olurken uyuyordum."

Dostunun alaycı bakışına maruz kaldı.

"Saçmalama. Dediğin imkânsız. Seninle uzun uzun konuştuk."

"Bilincim kapalıyken de bunu yapmam mümkün."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Uyurgezerlerin neredeyse normal insanlar gibi davranmaları sıra dışıdır ancak nadir rastlanılan bir durum değildir," diye bir açıklama yaptı Leon heyecanla. Konuşurken düşünceleri iç içe geçti.

Kim bilir ne sıklıkta uyuyakalıyorum? Ya her seferinde kamerayı takmadıysam? Kayıtlarda görünmeyen daha neler yaptım acaba?

"Bazıları yemek hazırlayıp ertesi gün salamlı bir pizza yiyip ardından bulaşıkları yıkadıklarını bile hatırlamıyor," diyerek anlatmaya devam etti. "Bazıları da eşleriyle uzun sohbetler ediyor, gezmeye çıkıyor, televizyonu açıyor ya da otomobillerini kullanmaya kalkıyor."

Ve bazıları da korkunç bir ara dünyayı ziyaret edip eşlerine kötü muamele...

Leon bu düşüncenin sonunu getirmek istemedi.

"Daha kolay bir açıklaması var, ortak," dedi Sven ve çalışma odasından çıktı. "Sen sadece çalışmaktan fazla yorgun düşmüşsün."

Leon inledi. "Hayır. Olay o değil. Ne yazık ki o değil. Hiçbir fikrin yok. Burada neler olduğunu bilmiyorsun... *Bana,* uyurken neler olduğunu. Olanları kaydettim. Lütfen bana inan. İzle."

Sven dalga geçercesine inledi "Bir film mi?"

"Evet."

"Sen uyurken mi?"

"Aynen."

"Dizüstü bilgisayarında mı?"

"Yatak odasında, hadi."

Bir süre ikisi de konuşmadan durdular, ardından Sven, oğlunun mantıksız isteğini reddedemeyen babaların yaptığı gibi gözlerini yuvarladı.

"Peki, tamam. Ama önce banyonu kullanmam gerekiyor."

"Ne?"

"İşemek. Tuvalette. Çişim geldi."

"Hayır."

Leon, içeri girmesine engel olabilmek için öne bir adım attı ancak geç kalmıştı. Arkadaşı banyonun kapısını çoktan açmıştı.

"Bu da ne... Aman Tanrım."

Sven, yüzüne bir kırbaç darbesi yemiş gibi geriye kaçtı.

"Sen hastasın," diye mırıldandı ve bu sırada garip bir şekilde kekelemedi.

"Bunu ben yapmadım," dedi Leon, fayansın üzerindeki ölü kediyi kastederek.

"Demek istediğim bunu *yapan* Leon, *senin* tanıdığın Leon değil."

"Beni rahat bırak!" diye emretti Sven tiksinmiş bir yüz ifadesiyle; arkadaşını kendinden uzakta tutabilmek için iki kolunu öne doğru uzattı.

"Hayır. Burada kalmalısın!"

Leon, tükürükler saçacak kadar yüksek sesle bağırdı. Gerekirse şiddet kullanıp gitmesine engel olabilmek için Sven'i iki kolundan tutmaya çalıştı ancak bunu yapabilecek gücü kalmamıştı. Sven, kollarından zorlanmadan kurtuldu.

Sven, "Dokunma bana!" diyerek hırıldadı ve yumruklarını sıkarak çıkışa doğru geri geri yürüdü.

"Lütfen, Sven. Her şeyi kaydettim. Kuyuyu, tüneli. Hatta aynanın arkasındaki Falconileri bile."

Kalması ve videoyu izlemesi için ona yalvarıyordu, ancak söylediği her sözcük, Sven'in evi daha hızlı terk etmesinden başka bir işe yaramıyordu.

Kapıyı açtıktan sonra arkadaşı son olarak, "Sen tamamen delirmişsin," diye bağırdı. Ardından görüş açısından yok oldu ve

sonrasında Leon yalnızca merdivenden aşağı inen ağır adımlarının sesini duydu.

Peki ya şimdi? Şimdi ne yapacağım?

Leon aceleyle Sven'i takip ederdi fakat birkaç gün önce benzer esrarengiz koşullarda Natalie'nin merdivenlerde kayboluşunu -ve belki de sonsuza dek hayatından çıkışını- düşününce bundan vazgeçti.

Yorgunluktan bitap düşmüş halde kapının iç tarafına yaslandı, sırtıyla kapıyı kapadı ve yeniden kendi kendine konuşmaya başladı.

"Ben de kaçsam iyi olur. Ivana haklı. Bunlara ev neden oluyor. Buradan çıkmalıyım."

Küçük telefon masasına yürüdü, sabit telefonun ahizesini şarjdan kaldırarak eline aldı.

"Buradan bir an önce gitmeliyim."

Sinyal sesini duyunca olanlar oldu. Leon, tüm bedeni sarsılacak biçimde güldü.

Anahtarım. Model. Arama sinyal sesi - hepsi yeniden geri döndü.

"Bir tek akıl sağlığım kaybolmuş gibi."

İsterik bir biçimde kıkırdayarak polisten aldıktan sonra dizüstü bilgisayarının yanma koyduğu kartviziti bulmak üzere yatak odasına geri döndü; hafızası onu en azından bu kez yanıltmamıştı.

Komiserin numarasını tuşlarken, "Merhaba, Bay Kroeger? Lütfen gelip beni alın," diye güldü hiç ara vermeksizin. Dördüncü rakamdan sonra Leon meşgul sinyalini duydu ve şaşırdı.

USB belleğinin yanıp sönen ışıkları muhtemelen fazlasıyla dikkatini dağıtmış ve rakamlar arası fazla duraksamasına neden olmuştu, şimdi sil baştan başlaması gerekecekti.

"Hayır. Bu böyle devam etmez," dedi kendi kendine. "Neler çektiğimi izlemek istemiyorum."

Son uyku evremde. Aşağıdaki DİKKAT levhasının önündeki çıkmaz yolda uyuduktan sonra.

“Görmek istemiyorum,” diye tekrarladı Leon bir kez daha mırıldanarak.

Özellikle de yalnızken, diye ekledi zihninde.

Dizüstü bilgisayarının ekranının önüne oturmak için, devrilmiş sandalyeyi kaldırmak üzere eğildi.

Birkaç dakika sonra Leon yeniden banyoya doğru koşuyordu; o kadar hızlı koşuyordu ki bağcığı olmayan botu neredeyse ayağından çıkacaktı.

Çok geç. Lanet olsun. Umarım geç kalmam.

Islak giysiler her bir hareketle bedenine sürtünüyordu ancak şu an kafasına takacağı son şey buydu.

İzlememem gerekirdi, diyerek kendi kendine söylendi. Durmadan yanıp sönen ve muhtemelen tüm bulmacaların çözümleneceğinin sinyalini veren ışığa nasıl direnebilirdi ki?

Elbette Leon'un umutları suya düşmüştü. Daha da kötüsü: Son kaydın görüntüleri kendini kontrol etme eksikliği nedeniyle onu cezalandırmıştı.

Eğer videoyu doğru şekilde yorumladıysa, önceden tahmin ettiğinden daha da büyük bir sorunla karşı karşıyaydı. Sabit disk üzerine şimdiye kadar kaydedilen birçok görüntüden, yalnızca en son kesintisiz kaydı izlemişti; ilk saniyeleri tamamen sıkıcıydı: Videoda çoğunlukla duvarlar, taşlar ve basamaklar görünüyordu; yani Leon'un, uyuyakalmadan hemen önce kuyudan kendi evine ulaşmak için DİKKAT levhasını baz alarak kullandığı yolu gösteriyordu.

Sol anahtarı!

Leon, kumanda panelini kullanarak gizli kapıyı açtığı andaki halini izleyeceğini tahmin ediyordu.

Onun yerine çok daha kötü bir şey yapmışım.

Çıkmaz yolun sonundaki gizli kapıyı önemsememiş, kendi evine giden yolu geri tırmanmış, dolabı yeniden duvardaki deliğin önüne çekmişti. Hâlâ uyur halde, garip ve görünüşe göre ruhsuz hareketlerle yolu katiyen uzatmadan topallayarak banyoya gitmişti.

O anda küvet, şimdiki gibi kanlı suyla dolu değildi, Alba'mn ölüsü henüz fayanslarda yatmıyordu ve aynanın yerdeki kırık parçalarının dışında, Leon'un yalnızca birkaç dakika sonra banyoda gerçekleştireceği karmaşayı işaret eden başka herhangi bir ipucu yoktu.

Leon şu anda tam olarak, videoda durup tavana baktığı yerde duruyordu.

Gerçekten.

Bugüne kadar termostatın bakım sisteminin bir parçası olduğunu sandığı panel, tuvaletin hemen üzerinde kenara kaymıştı.

Bu, taşındığımdan bu yana düştüğüm ilk yanılgı değil.

Botlarının önceden iz bıraktığı klozet kapağının üzerine çıktı ve başının üzerindeki paneli içeri doğru bastırdı. Aceleyle hareket ettiğinden el fenerini yatak odasında bırakmıştı; banyonun ışığı, ancak baca benzeri deliği ve yukarı uzanan merdivenin üçte birlik kısmını aydınlatmaya yetiyordu.

Her şey tam olarak az önce videoda gördüğü gibiydi; tek bir fark vardı: Piyanonun sesi kesilmişti. Filmde kısık da olsa Tareski'nin parmak çalışmaları çok net duyabiliyordu ancak şimdi yeni keşfettiği çıkışa tamamen sessizlik hâkimdi.

Hemen tepesindeki ilk basamağı kavrayarak *ölüm sessizliği,* diye düşündü.

Leon yorgun ve güçsüzdü, şaşılacak bir şey yoktu çünkü görünüşe göre son birkaç saattir uyumak yerine birçok farklı şey yapmıştı. Ne demir basamakların soğuk ve sert dokusu ne de yu-

karı tırmanırken aldığı tozlu küf kokusu hafızasında bir şeyler canlandırıyordu; zaten hatırlaması alışılmışın epey dışında olurdu.

Leon da diğer birçok uyurgezer gibi geceleyin yaptıklarını hatırlamıyordu. Bu yüzden, tepesindeki, gittikçe karanlıklaşan bu dar geçidin tanıdık gelmemesini yadırgamıyordu.

Çabuk. Acele et. Sakın zaman kaybetme, diyerek düşünceleriyle kendini harekete geçirmeye çalıştı.

Yolun yarısında, aşağıdan yukarı sızan ışık tamamen yok olup etrafındaki tuğla duvarları karanlığa gömmekle tehdit etmeden kısa bir an önce, sağ elinin parmakları tesadüfen bir kumaş parçasına değdi.

Leon dizlerini kontrol etti ve pantolonundaki yırtığı buldu. O ana kadar, uyku sırasında sağ bacağını merdivendeki sivri bir köşeye sürtmüş olabileceğini göz ardı etmişti. Ancak şu an ölüm kalım mücadelesi veriyorken mahvolmuş giysiler sorun edeceği son şeydi.

Aman Tanrım, ben neler yaptım?

Bu delik, Ivana Helsing'in dairesindeki gibi bir banyoya değil, küçük bir ardiyeye açılıyordu. Çoktan açılmış bir zemin plakadan Leon'un içeri girdiği penceresiz oda zifiri karanlıktı; gözünün önündeki ellerini bile zar zor görüyordu. Kayıt sayesinde, odanın dikdörtgen ve tamamen boş olduğunu biliyordu.

Ahşap zemin üzerinde önünü görmeksizin dört ayak üzerinde emekliyordu. Başına taktığı kamerayı bulana kadar elleriyle yönünü bulmaya çalıştı. Tahminine göre, kamerayı geri dönüş yolunda kaybetmişti.

Leon kameranın ışıklarını açtı ve kapıya ulaşan yolu aydınlattı.

Sağa gitmesi gerektiğini biliyordu. Sessiz olmasını gerektirecek bir sebebi olmadığını da biliyordu. Büyük olasılıkla Tareski, evinde bomba patlasa dahi uyanmazdı.

Leon, kafa kamerasının bandını boynuna astı ve koridordan aşağı koşarak salonun kapısını açtı.

Kapıyı açmasıyla birlikte gördükleri karşısında "Hayır!" diye bağırması bir oldu.

Kayıttakiler gerçek dışı gibiydi; korkunç değildi, daha çok videoyu silince yok olacak bir illüzyon gibiydi. Ancak Tareski'nin yuvalarından çıkmış gözleri, köpüklü ağzı, şişmiş mavi mor suratı tek bir düğmeyle ortadan kaldırılamazdı. Aksine. Cansız bedeni, piyanonun önündeki halının üzerinde yatan eczacının bu görüntüsünün ömrü boyunca aklından çıkmayacağına emindi.

Etrafına bakındı ve pencerenin yanındaki sehpanın üzerinde duran makası fark etti. Muhtemelen bu saatten sonra işine yaramayacak olsa da makası kaptı.

Kayıtta izlediğine göre, hiçbir şeyin farkında olmadan piyanosunun başında oturan Tareski'ye arkadan sinsice sokulmuştu. Temiz ve cilalı siyah piyanonun yansımasından, müziğe odaklanmış Tareski'nin gözlerini kapadığı görülüyordu. Leon, ardiye ile salon arasında bir yerde botunun bağcığını çıkarmış olmalıydı. Birkaç adım attıktan sonra hızlı ve sıkı bir hamleyle bağcığı kurbanının boynuna dolamıştı.

Tareski nefes almaya çalışmış ve artık parıldamayan gözlerini kocaman açmıştı. Refleksle, parmaklarını, Leon'un acımasızca nefesini kesmek için kullandığı ipin altına geçirmeye çalışmıştı. Aynı anda ayağa kalkmış, piyanonun önündeki banktan uzaklaşmaya çalışmış ve muhtemelen hain saldırganının kim olduğunu görebilmek için arkasına dönmeye çabalamıştı; ancak başarılı olamayınca sadece hayatta kalmaya odaklanmış ve tüm gücünü yeniden nefes alabilmeye harcamıştı.

Leon bağcığa düğüm attıktan ve inlemekte olan Tareski'yi piyanosunun başında öylece bıraktıktan bir süre sonra ezcacı,

başparmaklarından birini bağcığın altına geçirmeyi başarmıştı. Leon ipi ya üstünkörü sıkmış ya da -ki bu akla gelebilecek en kötü ihtimaldi- Tareski'nin ölüme karşı verdiği savaşı uzatabilmek için bilinçli olarak adama hareket alanı bırakmıştı.

Leon perişan bir halde "Onu boğdum," diye fısıldayıp dizlerinin üzerine yığıldı. Gözleri yaşlarla doldu ve ilk kez insanların neden kendi canlarına kıymak istediklerini anlayabilecek kadar büyük bir vicdan azabı duydu. Makası düğümün olduğu kısma geçirdi ve bu sırada kazara Tareski'nin derisini kesti. Aslında iyi ki de bunu yapmıştı yoksa eczacı acı karşısında bir refleks tepkisi göstermeyecekti. Tareski'nin üst dudağı hafifçe titrese de bu, hayatta olduğunun bir göstergesiydi.

Leon, adamın nabzını ölçmekle vakit kaybetmek yerine, Tareski'yi hayata döndürmek için ilk yardım girişiminde bulundu. Eczacıyı sırtüstü çevirdi, iki elini de kalbinin üzerine, kalp masajının yapılacağı noktaya yerleştirdi ve...

Üç... İki... Bir.

Hiçbir şey olmuyordu!

"Hadi ama!" diye bağırdı ve yeniden başladı.

Üç... İki... Bir.

Leon, Tareski'nin başını geriye yasladı ve dudaklarını adamın açık ağzına bastırdı. Belki de hiçbir şey için geç değildir umuduyla, ciğerlerindeki havayı eczacınınkine üfledi; adamın üst gövdesinin önce şişip sonra yeniden söndüğünü gördü.

"Hadi. Lütfen..."

Leon tekrar kalp masajı yapmaya başladı; bu sırada sanki her şeyin yavaş çekimde yaşandığı hissine kapıldı. Tareski'nin kaburgalarını aşağı bastırdığı her anda, ışık hızında ilerleyen düşünceler zihnini kapladı.

Üç...

Sadece Natalie veya Tareski değil. Bütün dairelere bağlıyım. Bütün komşuları gözlemleyebiliyorum.

İki...

Mimarın hayranıyım; Von Boytenin eserlerinin tümünü ezberledim.

Bir...

Bu daireyi biz seçmedik. O bizi seçti.

Sıfır.

Dördüncü zaman aralığından sonra Leon düpedüz geriye fırlatıldı. Altındaki Tareski yattığı yerden doğrulup aynı anda kusmaya ve hırlamaya başladı, ardından kasılmalar geldi.

Tanrıya şükür!

Eczacının iki büklüm bedeni büyük bir öksürük kriziyle sarsılıyordu. Leon hayata yeni dönen adamın hâlâ yeterince oksijen alamadığını düşünse de iki işkence dolu nöbetten sonra, adamın havayı içine çekmeyi başardığını duydu. Bununla bağlantılı oluşan ıslık benzeri soluma sesi, Leon'a müzik sesini andırdı.

"Özür dilerim," dedi Leon. Her ne kadar cezai ehliyeti olmayan bir durumda olsa da özrünün yaptığı şey karşısında yetersiz kaldığını biliyordu. Nöbetler adamda kalıcı bir hasar bırakmayacak olsa da eczacı kendini bir daha asla güvende hissedemeyecekti. Akşamları dolaşmaya çıktığında, otomobiline oturup dikiz aynasına baktığında ve özellikle de bir anda saldırıya maruz kaldığı kendi evinde bir daha asla güvende hissetmeyecekti kendini.

"Yardım çağıracağım," dedi Leon, Tareski'nin kendisini duymadığını düşünerek. Zavallı adam belki artık ölümle savaşmıyordu ancak hiç azalmayan bir istekle nefes almaya çalışıyordu; kendinden başka bir şeye dikkat verecek durumda değildi. Belki de ısırdığı dilinden akan kanın tadını alıyor, muhtemelen kendi öğürtü ve hırıldama sesini duyuyordu; hatta kalbinin düzensiz atışlarının

sesini, kulak zarlarında şiddetli bir zonklamayla duyuyordu. Ancak şu bir gerçekti ki Tareski, etrafta telefon arayan Leon'u bir anda durduran sesi katiyen duymamıştı.

Bu imkânsız.

Leon, eczacının hâlâ önünde cenin pozisyonunda yattığı piyanoya döndü. Piyanonun başında kimse olmadığı halde, kendiliğinden hareket eden ve son birkaç aydır duyduğu melodinin aynısını kusursuzca çalan tuşlara baktı.

Ama nasıl?..

Leon bir adım yaklaştı ve piyanonun yanma gizlice iliştirilmiş, ayağının altından geçip arkaya doğru, muhtemelen duvardaki bir prize uzanan ince kabloyu keşfetti.

Bakışları, eczacı ile belli ki önceden programlanmış elektrikli piyano arasında dehşetle gidip geldi. Gamın ritmi inişli çıkışlı ve yeterince çalışılmamış gibiydi; arada sırada da sanki biri yanlış çalıyormuşçasına bir düzensizlik oluşturulmuştu.

Tüm bunlar hiç mantıklı değil.

Leon tuşların üzerine eğilip açık duran nota defterini inceledi, ardından gözlerini dört ayak üzerine kalkmayı başarmış ve bir köpek gibi zemine bakarak öksüren Tareski'ye çevirdi - ve tam o anda ızdırap dolu bir berraklıkla, labirentteki gizli kapıyı hangi şifreyle açtığının farkına vardı.

Labirente, Tareski'nin ardiye odasından geri dönmek söz konusu bile değildi.

Leon geri dönmek istiyordu; bu da teorik olarak bir an önce kendi evine ulaştığı takdirde mümkün olacaktı. Ancak yatak odasındaki gizli kapı, dolabı hareket ettiremediği için geçişi engelliyordu. Bunun sebebi büyük ihtimalle Leon'un aşırı yorgun düşmesi ve gücünün azalmasıydı. Kendine bir saniyeliğine bile dinlenme izni verse anında uyuyakalabilirdi - ama yine de gardırobu hareket ettirememesi, Natalie'ye neler olduğunu bulmaya çalışırken başına gelenler kadar açıklanamaz bir durumdu; bu arayış gittikçe kendi benlik arayışına dönüyordu.

Öyle ya da böyle, sonuç her zaman aynıydı: Leon, şüphelerini gidermek için, daireler arası dünyaya açılan bir başka giriş bulmalıydı. Bu yüzden de geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Eczacının sokak kapısını açtı. Tareski henüz iyileşmese de fark edilir şekilde düzelmeye başlamıştı. Adam kendi başına kanepeye kadar gitmeyi başarmıştı, artık eskisi kadar yüksek sesle de öksürmüyordu. Leon, komşusunun onu tanıyıp tanımadığını bilmiyordu fakat bunun şu an bir önemi de yoktu.

Şu an için en önemli şey, labirentteki DİKKAT levhasının asılı olduğu kapıya olabildiğince hızlı ulaşmaktı.

Leon apartmanın merdiven boşluğuna çıktığında, piyanonun gizemli gamlarını bastıran tekdüze bir çekiç sesi ile elektrikli testere gıcırtısıyla karşılandı.

Havada ağaç talaşlarının kokusu asılıydı. Sesin yüksekliğine bakılırsa, inşaat işçileri zemin kattaydı.

Olamaz, gerçekten bu kadar fazla zaman mı geçti?

Leon apartman yönetiminin bilgilendirme broşürünü hatırladı. Mutfak kapısındaki mıknatıslı tahtaya baktığında tadilat çalışmalarına daha üç gün vardı. Şimdiyse ustalar merdivenlerdeki ilk tahtaları sökmeye başlamışlardı bile.

Asansörü çağırmak istedi, ancak asansör muhtemelen malzeme taşıyabilmek için zemin katta kalmıştı (*uzun bekleme sürelerine hazırlıklı olun)* ve Leon'un sabrı yoktu, bu nedenle basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Şansına çalışmalar fazla ilerlememişti, bu sayede rahatsız edilmeden ikinci kata kadar ulaşabildi. Oraya ulaşınca kapının ziline basmadan önce avucuna tükürüp saçlarını eliyle düzeltti.

Zemin kattaki gürültü o kadar yüksekti ki evin içinde bir hareketlenme olup olmadığını duyamıyordu. Kibarlığı bir kenara bırakıp sabırsızca zile basıp durdu, sonunda kapı hafifçe açıldı ve kapı aralığından kemikli çıplak bir ayak belirdi.

Ivana Helsing kapıyı tamamen açmayı başardıktan sonra şaşkın bir ifadeyle, "Bay Nader?" diye sordu. Kapıyı açmak için ellerini kullanamamıştı çünkü belinden çenesine kadar uzanan yığınla küçük paket taşıyordu.

"Sizi hiç beklemiyordum," dedi ve yükünü girişteki masanın yanındaki sandalyeye bırakabilmek için güçbela eğildi. "Paketleri teslim alması için çağırdığım postacının geldiğini düşündüm."

Ivana, Leon'un pejmürde görüntüsü karşısında rahatsız olmamışa benziyordu. Boynunda asılı duran kafa kamerasına bile dikkat

etmemiş gibiydi. Kadın da epey kendini dağıtmış bir haldeydi, ayrıca son karşılaşmalarından bu yana biraz daha yaşlanmıştı sanki. Gözlerinin altındaki halkalar daha koyuydu, teni daha griydi ve saçları, sanki uykudan yeni uyandırılmış gibi karmakarışıktı.

Sandalyenin üzerindeki paketlere hızlı bir bakış atıp "eBay," diyerek hınzırca gülümsedi. "Garip fetişleri olan bazı insanların benim gibi yaşlılardan neler sipariş ettiğini bilmek bile istemezsiniz. Hoş, siz de bir sanatçıyla evlisiniz, muhtemelen böyle tuhaflıklara alışıksmızdır. İşte ben de bu paketler sayesinde emeklilik maaşıma biraz da olsa katkı sağlıyorum."

Ivana'yı doğru düzgün dinlemeyen Leon umursamazca, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Yukarı katın merdivenlerinden aşağı inen ağır adımlar Leon'un dikkatini dağıtıyordu.

Bu da kim acaba?

Bir üst katta Tareski'den başkası yaşamıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Leon telaşla.

Yaşlı kadının tereddüt ettiğini görünce şaşırdı. "Yani... Bir ziyaretçiye hazırlıklı değildim, anlatabiliyor muyum?"

Bir adama ait oldukları apaçık belli olan ağır adımlar gittikçe yaklaşıyordu. "Anlıyorum. Ancak ustalar galiba su borularıma zarar verdi."

Ivana, gözlüğünün ardındaki gözlerini şaşkınlık içinde kırptı. "Ben sadece merdivenlerle ilgilendiklerini sanıyordum."

"Evet. Çok saçma, değil mi? Onlar da duruma bir açıklık getiremiyor. Ama bir şekilde oldu ve şimdi susuz kaldım."

Leon arkasını dönmeye cesaret edemiyordu. Basamaklardan aşağı inen kişi henüz onu görmemişti ama her an görüş alanına gireceği basamağa ulaşabilirdi.

"Peki, ben size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Ivana.

"Çok utanıyorum ama tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

Ivana'nm kendisine baktığında yüzünde oluşan ifadenin aynısını, kargo görevlisi ona kamerayı getirdiğinde takınmış olmalıydı. Tek fark Leon'un o şaklabana göre daha ciddi olmasıydı. Hem de çok ciddi. Gerçekten de Ivana'nın banyosuna, tuvaleti kullanmak için olmasa da, girmek *zorundaydı.*

"Ah, yani, ben... elbette. Sorun değil."

Ivana kenara çekildi ve Leon kadının yanından geçip içeri girerken merdivenden gelen adım sesleri hem gittikçe yükselmiş hem de hızlanmıştı.

Telaşla kapıyı kapadı. Kapının deliğinden bakmayı çok istiyordu ancak bu komşusunu daha çok tedirgin ederdi.

"Şuradan lütfen," diyerek, Leon'un zaten bildiği yolu gösterdi. "Ve lütfen dağınıklığımı mazur görün."

"Sorun değil. Gerçekten çok iyisiniz."

Leon, karton kutuların önceden durduğu ancak artık boş olan ardiye odasının yanından geçti. Ayağının altındaki hah dalgalanıyordu, ayağına bol gelen botu yüzünden tökezlememek için dikkatli davranması gerekiyordu.

Leon banyonun kapısını açmak üzereyken Ivananın, "Bu arada, geri döndü," dediğini duydu.

Kadına doğru dönüp "Kim?" diye sordu.

Kadın gülümserken dudaklarını öyle bir açmıştı ki Leon, üst çenesindeki takma dişlerinin kenarlarını görebiliyordu.

"Siz onu görmediniz mi?" diye sordu hafiflemişçesine bir gülümsemeyle.

Leon, komşusunun kollarını uzatarak işaret ettiği salona döndü ve birden kalbinin zorlandığını, göğüs kafesinin her an patlayabileceğini hissetti.

Bu imkânsız.

Ve gerçekten de orada oturuyordu. Sanki ona hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hiç kaybolmamış gibi.

Capcanlı.

"Buraya gel, Alba," diye seslendi Ivana ve iki dizine birden vurdu. Fakat siyah kedi sadece kuyruğunu salladı, şöminenin önünde bulunan kanepedeki rahat pozisyonunu bozmaya hiç niyeti yoktu.

Leon, durumu elverdiğince hızlı hareket edip aşağı indi; gerçi bu sırada geçidin gizli bir ara dünyaya açılmaktan ziyade kendi bilinçaltına uzandığını hissetti.

Ivana'nın banyo kapısını kilitlemişti, kilimi yana itince kenarı diğer fayanslara göre zeminden daha yukarıda duran küt bir fayans keşfetti. Fayansa üstten sıkıca bastırınca fayans yuvasından ayrıldı ve geçide açılan bir kapı koluna dönüştü.

İndiği her basamakla karanlığa dalarken kafasındaki sesler gittikçe yükseliyor ve her biri aynı soruyu soruyordu.

Bilincin hâlâ yerinde mi? Yoksa tüm bunlar bir yanılsamadan mı ibaret?

Karanlık yoğunlaştıkça Leon, tüm bunları gerçekte yaşayıp yaşamadığından tam emin olamadı: *ölü kedi, hırlayan eczacı, banyoya giriş.*

Avucunda hissettiği soğuk basamaklar.

Leon en dibe ulaşınca kamerayı kafasına takıp tek ışık kaynağı olan kayıt ışığını yeniden açtı.

Geçidin kapısını kapatmakla uğraşmadı. İhtiyar Bayan Helsing'in kendisini merak edip banyodan neden çıkmadığını kontrole gelmesi an meselesiydi.

Leon'un tek umudu, Bayan Helsing banyo kapısını öteki taraftan açabilecek bir yol bulana kadar yeterince zaman geçmesiydi.

Şüphelerini gidermesi sadece birkaç dakika sürecekti.

DİKKAT levhalı kapıyı açması.

Uyurken yaptıklarını öğrenmesi.

Çıkmaz yolun sonuna geldiğinde gizli kapının üzerinde açık duran kumanda paneline dikkatlice dokundu. O kadar çok yanlış harf kombinasyonu girmeyi denemişti ki elektronik kilidin kendini kilitlememiş olmasını diledi.

Leon, Tareskinin dairesindeyken aldığı nota kâğıdını cebinden çıkarıp eliyle düzleştirdi.

Bilmecenin çözümünü elinde tuttuğunu hissediyordu.

Anahtar solde.

Sol anahtarı.

Uyurgezer benliği Tareskinin piyano çalışını duymuş ve kendine bir hafıza tetikleyicisi yaratmıştı. Kapıyı açabilmek için şifre değil, nota dizisi girmesi gerekmekteydi.

Sol anahtarının arkasındaki dize.

Tareskinin nota kâğıdını inceledi ve hayatında ilk kez, onu evlat edinen annesi ile babasına minnettar oldu. Çocukken onu zorla trompet derslerine göndererek yıllarca kendisine işkence ettiklerini düşünmüştü, oysa şimdi onlar sayesinde bu nokta ve çizgiler ona bir anlam ifade ediyordu.

Sesler, Leon'un konsantrasyonunu bozdu; komşu daireden duyulan televizyon sesi gibi kısık bir mırıldanmaydı işittiği. An-

cak duyduğu şey *seslerdi,* yani birden fazla sesti ve içlerinden biri Ivana'nın sesine benziyordu; demek yardım almış ve banyosundaki geçidin farkına varmıştı.

Bu kadar çabuk mu?

Leon yeniden gizli kapı ve nota kâğıdına döndü. Birdenbire anne ve babasını düşünmeye başladı. Kazayı. Kendine, bu kötü anın neden özellikle şimdi aklına geldiğini sordu. Leon ellerinin arasındaki nota kâğıdına baktı ve aniden kafasındaki bir taş yerine oturmuş da engellenmiş bir düşünce özgür kalmış hissine kapıldı: *Moll.*

İlk koruyucu anne babasının soyadları.

Beni evlerinden gönderenler. Uykumda elime bıçak alıp oğullarının yatağının önünde durdum diye.

Adrian Moll.

A-Moll.[1]

A-H-C-D-E-F-G-A

Uygun düğmeye basınca acele etmesini söyleyen iç sesi de sustu. Gittikçe yükselen ve yaklaşan seslerin aksine, beynindeki sesler, son A notasına basınca tamamen yok oldular.

Ezilen bir hamamböceğinden çıkan sese benzeyen bir sesle kapı açıldı.

Leon, bütün ağırlığını verip kapıyı itince kapının ardındaki duvarda aniden bir aralık belirdi.

Kapı henüz yarıya kadar açılmamıştı ki bir kadının acı çekercesine inlediğini duydu. Natalie'yi bulduğunu biliyordu.

Notaları adlandırmak için iki farklı sistem kullanılır: Do-Re-Mi ve A-B-C sistemi. Almanya'da İkincisi tercih edilmiştir. A da "la" notasına karşılık gelmektedir, (ç. n.)

Soğuk depoların giriş kapılarında tavandan yere kadar asılı olan opak plastik şeritler Leon'un aslında görmek istemediği bir şeyin önünü kapatıyordu. Eşiyle hangi durumda karşılaşacağını hayal etmeye çalışıyordu. Natalie nin, beton duvarları kan lekeleriyle kaplı boş bir odada zincirlenip ağzına bir şey tıkıldığım ve paslı bir sandalyenin üzerinde acıdan iki büklüm olduğunu düşündü.

Zincirlendiği ve ağzına bir şey tıkandığı konusunda haklı çıkmıştı. Geriye kalanlar hayalindekinden de kötüydü.

Leon şeritleri kenara itti; acı içinde kıvranan hasta birinin ter ve vücut kokusunu alıyordu. Ahşap parkelerin üzerinden tökezleyerek odaya bir adım daha yaklaştı, bir an için gördüklerini kavrayamadı, çünkü kendi...

...kendi yatak odamda mıyım?

Transa girmiş gibi yavaşça, doğrudan duvarda yaslı duran sol tarafındaki gardıroba dokundu. Ardından gardırobun yanındaki şifonyeri, önündeki metal sandalyeyi ve üzerindeki birkaç parça giysiyi fark etti.

Leon'un gözleri deli gibi etrafı kolaçan ediyor, yatağın üzerinde ölü gibi yatan insana bakmamak için çabalıyor gibiydi. Natalie, Leon'un yatağına tıpatıp benzeyen büyük, çift kişilik yatağın üzerinde yarı oturur yarı yatar vaziyetteydi ve başucundaki komodinin üzerindeki gece lambasından gelen ışıkla aydınlatılıyordu. Buradaki diğer tüm eşyalar kendi yatak odasındakilere benziyordu. Biri

Leon'un odasını kopyalamıştı ve bu ilk bakışta o kadar mükemmel görünüyordu ki Leon bile birkaç dakikalığına boş bodrumda değil de kendi dairesinde olduğunu zannetti.

Buranın bir taklit olduğunu anlar anlamaz öne atıldı.

"Natalieeee!"

Bağırmaktan ziyade kısık bir ses çıkarmıştı. Yaşadığı şok soluğunu kesiyor, hareketlerinin yavaşlamasına neden oluyordu. Leon etrafındaki havanın gittikçe yoğunlaşıp ancak yüzme hareketleriyle içinden geçebildiği bir şuruba dönüştüğünü hissediyordu.

Yatağa gitmelisin. Natalie'nin yanına. Karının yanına.

Natalie, dedektifin Leon'a gösterdiği fotoğraftaki gibi bağlanmıştı. Kolları başının üzerinden karyolanın demirine zincirlenmiş, başıysa köpek tasmasıyla geriye doğru bağlanmıştı.

"Sevgilim, aşkım, Natalie?"

Sözcüklerle, okşamalarla, dokunuş ve öpücüklerle kadına ulaşmayı deniyor, ancak başaramıyordu. Natalie inliyordu fakat bilinci açık değildi. Başı gevşekçe aşağı sarkıyordu, çenesi çıplak göğsüne dayanıyordu. Leon eşinin yanağına dokundu, başını kaldırdı ve dudaklarının kenarından süzülen kırmızı bir salya çıplak göğsüne aktı. Tenindeki çizikler bir kırbaçla yapılmış gibiydi.

Leon, dehşet içinde yüzünü elleriyle kapadı.

Bunu ben yapmadım. Olamaz. Yoksa olabilir mi?

"Natalie, sevgilim. Bunu *ben* mi yaptım?"

Leon karısının çenesini dikkatlice kaldırdı. Natalie'nin sağ gözünün etrafına kan oturmuştu. Diğerini zar zor kırpıştırıyordu.

"Natalie, aşkım. Beni duyabiliyor musun?"

Eşinin bilinci yerinde olsaydı da cevap veremezdi. Ucunda lastik olan siyah bir top, açık duran ağzının içine tıkılmıştı. Natalie

topu o kadar sıkı ısırmıştı ki Leon, daha fazla dişini kırmadan ağzından çıkaramayacağını sandı fakat sonunda çıkarmayı başardı.

Ardından zincirleri kontrol etti ancak bileklerindeki kelepçeleri açabilmek için bir anahtara veya bir demir makasına ihtiyacı vardı.

Leon etrafına bakındı ve yatağın altını aydınlatmak için gece lambasına uzandı. Olduğu yerde donakaldı çünkü bir tripodun yanında kapalı halde duran iki adet spot ışığı görmüştü.

Bunlar benim değil. Yoksa benim mi?

Alçak bir masa ve üzerinde duran çeşit çeşit eşya dikkatini çekti.

"Hmmhmmm."

Dönüp karısına baktı ve kadının sönük saçlarını okşadı. Natalie'nin, ismini mırıldanıp mırıldanmadığından emin değildi.

"Beni duyuyor musun?"

Tepki yoktu.

Leon hemen döneceğine söz verip masanın yanına gitti. Masanın üzerine saçılmış acayip seks oyuncaklarını tiksinerek inceledi: yapay penisler, kırbaçlar, kayganlaştırıcı jel, zincirler, birçok kerpeten, hatta bir gaz maskesi ile üzerinde anahtarı olan bir çift kelepçe. Kelepçeleri alıp Natalie'nin yanma gitti.

Bunu ben yapmadım. Bunların hiçbiri bana ait değil.

Natalie'nin yanında diz çöktü, önce sol bileğindeki kelepçeyi ardından da diğerini açmayı denedi, ancak anahtar bir türlü uymuyordu. Etrafta başka anahtar da bulamadı. Komodinin çekmecelerini defalarca karıştırmasına rağmen porno dergilerden başka bir şey bulamadı.

Natalie'nin yan taraftan, "Lon?" diye mırıldandığını duydu.

Şimdi daha anlaşılır bir biçimde Leon'un adını söyleyerek inlese de kadın hâlâ konuşabilecek durumda değildi. Leon karısının uykusunda konuştuğunu ve bilinçsizce sesine ve dokunuşlarına tepki verdiğini tahmin ediyordu; bu yüzden şimdi onu yalnız bıra-

kırsa zar zor keşfettiği, pamuk ipliğine bağlı bağlantıları tamamen kaybetmekten korkuyordu.

Fakat başka bir seçeneği yoktu. Yardım çağırması gerekiyordu.

Leon olabildiğince hızlı hareket edip plastik şeritlerin arasından geçerek gizli kapıya ulaştı ancak yeni bir şokla karşılaştı. Kapıda yangından koruma mekanizması veya benzeri bir sistem olmalıydı çünkü otomatikman kapanmış ve kilitlenmişti. Kapının iç kanadında da dışarıdakine benzeyen bir kumanda paneli vardı, ancak elektronik kilit bu kez a-Moll kombinasyonuna tepki vermiyordu.

Leon akla gelebilecek her türlü harf kombinasyonu denedi. Kendi ismini, Natalie'nin ismini, başka notaları... Çeşitli dillerde YARDIM sözcüğünü bile tuşladı, ancak geçen her saniye yorgunluktan başka bir şey getirmiyordu. Esniyordu ve olduğu yere uzanma isteğine karşı direnmeye çalışıyordu.

Kısacık bir uyku. Sadece biraz güç toplamak için.

Eğer Natalie korku dolu ve acıdan kıvranan bir sesle ve bu kez daha anlaşılır şekilde adını yeniden haykırmasaydı büyük ihtimalle Leon kendisini uykuya çekmek isteyen akıntıya kapılırdı.

Karısının yanma dönünce Natalie'nin yaralı olmayan gözünü açtığını fark etti.

Nefes alıp verişi kocasını tanıyınca birdenbire hızlandı. Göğüs kafesi suya dalmadan önce ciğerlerini havayla dolduruyormuş gibi yükselip indi.

"Sakin ol, sevgilim. Sana zarar vermeyeceğim."

Kötü şeyler yapmaya daha fazla devam etmeyeceğim.

Natalie, zincirlerini sallamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu, ardından eşinin göz bebeklerinde ışığın yansımasını görünce kadının panik dolu tepkisini anladı.

"Korkma, ben uyanığım." Leon, baş kamerasının takılı olduğu saç bandını, bir kolye gibi boynundan sarkana kadar çenesine doğru çekti.

"Seni kaydetmek için gelmedim."

Veya canını yakmak için.

Natalie ikna olmuşa benzemiyordu ve kelepçelerini sallamaya devam ediyordu.

"Kusura bakma, onları açamıyorum," dedi Leon umutsuzca. Dış kapıyla ilgili sorundan ve karısının onunla birlikte içeride hapsolduğundan bahsetmedi. Hatta bilincini kaybetmemek için onun kadar çabaladığını da söylemedi. Şu anda hissettiği dehşetin hayatta kalma içgüdülerini harekete geçirmesi gerektiğini düşünse de aksine bütün içgüdülerini öldürüyor gibiydi.

"Lütfen... yapman lazım..." diye inledi Natalie.

Kadın o kadar güçsüzdü ki cümlesinin sonunu getiremiyordu bile.

"Evet. Biliyorum."

Uyanık kalmam lazım.

"Lütfen, yapma..."

Leon tam da o anda esnedi ve kendinden nefret etti. Ancak şu an yardım almadan bedeninin uyku ihtiyacını gideremeyecekti.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı ve karısını alnından öptü. "Yakında hepsi geçecek."

Buradan bir çıkış yolu bulduğumda. Ivana'yı ve geçitteki sesleri düşünüp umutlandı.

"Eminim şimdiden beni aramaya çıkmışlardır, Natalie."

Eşi burnundan soluyunca sümükleri baloncuk olup şişti. Ardından Leon'un yüreğini parçalayan bir şey söyledi.

".. .çok acıyor, senin ayık kalman..."

"Yapacağım, aşkım. Kendime engel olacağım. Artık canını yakmayacağım." Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Çok özür dilerim. Uyuduğum zaman değişiyorum. O zamanlar kendim olmuyorum." Leon kafein haplarının olduğu ilaç kutusunu gömleğinin cebinden çıkardı. "İşte, bak. Bunlar senin, bunları yutacağım. Yardım gelene kadar uyanık kalacağım."

Daha fazla uyurgezerlik yok. Sana artık asla zarar vermeyeceğim.

Ağzı o kadar kurumuştu ki iki tableti bir seferde yutmakta zorlandı; sonunda başarınca Natalie'nin gözleri titremeye başladı. Natalie'nin yeniden bilincini kaybetmesi dakikalardan ziyade saniyeler sürecekmiş gibiydi.

"Yapmamalısın..." diye fısıldadı, bu kez sesi daha az yalvarır bir tondaydı. Sanki bir ricada değil de, bir tespitte bulunuyormuş gibiydi.

Leon'un bakışları, karısının tırnağı sökülmüş başparmağına kaydı.

Neyi yapmamalıyım? Sana işkence çektirmeye devam etmeyi mi?

Karısının yüzüne bakmaya cesareti yoktu, gözlerinin içinde gerçeği görmekten çok korkuyordu.

Senin...

Burada mı kalmalıyım? Seni kurtarmalı mıyım? Söylemek istediğin şey bu mu?

İçinde bir umut oluştu ve onu daha iyi anlayabilmek için öne eğildi.

"Korkma, aşkım. Biliyorum, yeniden uyumamalıyım."

"HAYIR."

Natalie son bir çaresiz denemeyle doğrulsa da tüm enerjisini yitirerek yeniden kendi içine çöktü.

"Hayır mı? Hayırla ne demek istiyorsun?"

Bunca yaşanana rağmen uyumak mıyım? Ama bu hiç mantıklı değil ki.

Natalie'nin nefes alıp verişi yeniden sığlaşmaya başladı; sesi bir fısıltıdan ibaretti ancak cümlesini tamamladığında Leon'u bir kasırganın sesi kadar sarstı: "Yanılıyorsun, aslında tam aksi."

"Tam aksi mi? Tam aksi derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Leon tedirginlikle. Ardından dehşet dolu bir düşünce, yattığı yerden hızla fırlayan bir aslan gibi dolu dizgin koşarak Leon'un zihnine ulaşıp inanılmaz bir hızla bilincine yükseldi:

Önemli olan uyanık kalmam değil.

Aslında tam aksi.

BENİM... BÖYLE KALMAM GEREKİYOR.

BENİM... UYANMAMAM LAZIM!

Uyanmak.

Patlama etkisi yaratan tek bir sözcük. Kendini yeni yeni tanımasına neden olan bombalar, Leon'un kafatasında acı verircesine patladılar.

Uyanmamam mt lazım?

Leon donuk bir ifadeyle, "Buna inanmıyorum," diyerek karşı geldi ve aniden ne kadar garip konuşmaya başladığını fark etti. Yoksa deminden beri uyuşturucunun etkisindeymiş gibi kekeliyor muydu?

Leon ayağa kalkıp yataktan bir adım uzaklaşmak istedi ancak bacakları kıpırdamadı. Gülmek istiyordu fakat dudakları da felç olmuş gibiydi. Yüzü bir maske gibi donuklaşmıştı.

"Bana rüya gördüğümü mü söylüyorsun?"

Bunları sadece kendi zihnimde mi tasarlıyorum? Seni? Labirenti? Konuşmalarımızı?

Natalie, "Hayır," diyerek çaresizce ağlıyordu.

"Neye hayır?" diye bağırdı Leon. "Bana neler oluyor?"

Uyumuyorum. Uyanık değilim. O zaman neyim?

Natalie cevap vermeye çalıştı ancak dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu.

"Ben neyim?" Leon, karısının öne düşmek üzere olan kafasını tuttu.

Suya ve bir doktora ihtiyacı var.

Vohvarth'ı, neden Leon'un uykudayken şiddete başvurmadığına inandığını anlatışını hatırladı. Birdenbire Natalie'nin kendisine deminden beri anlatmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu anladı.

Elbette. Volwarth.

Uyumuyorum. Uyanık değilim. O zaman neyim?

Psikiyatrisi soruyu günler öncesinde yanıtlamıştı.

"...bahsigeçen uyurgezer aslında uyumuyor. Uyku ile uyanıklık arasındaki, sebebi neredeyse hiç anlaşılamayan, başka bir bilinç durumunda oluyor. Ben bunu üçüncü evre olarak adlandırıyorum."

Leon bir anda böyle bir şeyin içinde hapsolduğunu kavradı. Tam da şu anda. Psikiyatrisi durumu mükemmel şekilde teşhis etmişti: *"Ne derseniz deyin, uyurken karınıza zarar verdiğinizi düşünmüyorum."*

Uyurken değil.

Hayır.

Bilinçli ve cezai ehliyeti olan bir durumdayken.

Leon iki eliyle başını kavradı ve Natalie'ye baktı. Karısının yeniden acıdan azat olduğu bir dünyaya dalmış olmasını diledi. Korkunç gerçeği kabul etmek istemiyordu: Uyurgezerlik sırasında şiddete başvurmadığı gerçeğini.

Uyanıkken durum bambaşkaydı!

İşte o zamanlar, işkence odasının mimarı oluyor, duvarlara kapı inşa ediyor ve evlerinin arkasında bir ara dünya yaratıyordu.

Gardırobun arkasındaki kapı, çift taraflı ayna, banyo küvetinin içindeki kan...

Şu an hatırlayabildiklerini bilinçli ve uyanıkken değil, gece uyurgezerliği sırasında yaşamıştı.

"Ama bu doğru olamaz," dediğini duydu uzaktan gelen kendi sesinin, ancak içinin derinliklerinde bunun mümkün olabileceğini biliyordu. Volwarth benzer vakalardan örnekler vermişti.

"Parasomnileri araştırıp tedavi ettiğim onlarca yıldır neredeyse her durumla karşılaştım: Derin uykudayken evini temizleyen insanlar..."

Veya tünellerde emekleyen, kuyulara inen, merdivenleri çıkanlar.

"Eşleriyle mantıklı iletişim kuran, hatta soruları cevaplayan uyurgezerler."

Örneğin Natalie'nin en yakın arkadaşı Anouka'yla, Sven'le, polisle telefonda konuşurken veya ¡vanayla çay içerken olduğu gibi.

"Geceleri çamaşır yıkayan, hatta karmaşık aletleri kullanabilen hastalarım vardı."

Başının üzerindeki kamera gibi. Önünde oturup uyanık olduğuna çılgınca inanarak videolar seyrettiği dizüstü bilgisayar gibi. Ama uyumuyordu da. Her şey gerçekten olmuştu, sadece üçüncü bir bilinç düzeyinde, uyku ile uyanıklığın iç içe geçtiği üçüncü evrede.

Tareski'yi kurtardım, gizli kapıyt açtım. Ve şu anda işkence görmüş karımın önünde duruyorum. Alnına düşen saçlarını kenara çekiyorum, kuru dudaklarını öpüyorum ve onunla konuşuyorum. Uyurgezerlik sırasında kendi durumumu yansıtıyorum. Terk etmemem gereken bir evredeyim. Henüz terk edemem. Çünkü uyurken değil, asıl uyandığımda tehlikeli oluyorum.

Leon, bilincini tamamen kaybetmek üzere olan Natalie'ye bakarken görünüşe göre kendi de uyanıyordu.

Sürekli rüyalarını hatırlayamadığını düşünmüştü, aslında durum tam tersiydi. Uyurgezerlik sırasında, uyanıkken yaptıklarını hatırlayamıyordu.

Bu yüzden kapıların şifrelerini, buzdolabının üzerindeki kartpostalı veya Sven'in gelip modeli almasını hatırlamıyordu. Ve bu yüzden polis kendisine, neden gözlerinin içine bakmadığını sor-

muştu. Sven bu yüzden o kadar korkup kaçmıştı. En azından bu ikisi nasıl bir halde olduğunu anlamışlardı.

Aman Tanrım. Hayır.

Leon komodinin üzerine koyduğu açık duran ilaç kutusuna baktı.

Ne kadar çok kafein alırsam, ne kadar çok ilaç içersem... o kadar çabuk uyanacağım.

Peki o zaman ne olacak?

Leon titremeye başladı.

"Aslında tam aksi."

Leon bunca zaman hiç durmadan, uyurken ikili bir hayat mı sürdüğünü sormuştu kendine. Şimdiyse gerçek hayatta nasıl olduğunu bilmiyordu. Bilinci yerine geldiği anda neler yapacaktı?

Bir suçlu muydu? Yoksa bir kurban mı?

Natalie onun yanındayken tehlikede miydi? Yoksa güvende miydi?

Yakında üçüncü evreyi terk edeceğini hissediyordu, muhtemelen tamamen uyanmadan önce kısa bir ara uykuya dalacaktı.

Bir katil olarak mı? Yoksa bir kurtarıcı olarak mı?

Leon bu soruların cevabını kadere bırakmaması gerektiğini biliyordu. Olayların en kötüsüne hazırlıklı olmak ve geriye kalan saniyelerini kullanmak zorundaydı.

Masadan aldığı kelepçelere uzandı ve birini sol bileğine geçirdi. Ardından kalan son gücüyle, yataktan yaklaşık beş adım mesafedeki kalorifer borularından birine yürüdü. Diz çökünce Natalie'yi artık göremez oldu, sadece bitkisel hayattaki biri gibi inlediğini duyabiliyordu.

Leon, Natalie'ye, "Her şey yoluna girecek," diye seslendi ve öncekilerden çok daha uzun süre esnedi. Ardından kelepçenin diğer ucuyla kendini boruya zincirledi.

“Sana artık zarar vermeyeceğim.”

Göğsündeki cebi kontrol etti ve dolabın içindeki kuyuda bulduğu dolmakalemin hâlâ duruyor olduğunu hissedince rahatladı. Leon sağ avucunun içine tek bir sözcük, sol avucunaysa dört rakam yazdı.

Sonunda kameranın olduğu bandı yeniden kafasına çekti, ağzını açtı ve kelepçenin anahtarını dilinin üzerine koyup anahtarı yuttu.

Kısa bir süre sonra bilinç durumu değişti.

Leon içine işleyen bir zil sesi tarafından uyandırıldı. Bir süreliğine bu tiz seslerin, uyandıktan birkaç saniye sonra içeriğini hatırlayamadığı bir rüyaya ait olduklarını düşünmüştü. Rüyasında Natalie, bir ardiye odası, para kasaları ve uzun, karanlık koridorlar vardı ancak uyarıcı sesler yoğunlaşmaya başlayınca beyni daha fazla görüntü seçemedi. Leon telefonun çalma sesini daha fazla duymazdan gelemediğinden gözlerini açtı.

Kim arıyor olabilir?

Yatak odası zifiri karanlıktı. Önünü göremeyen Leon, başucundaki komodinin üzerindeki gece lambasını bulmaya çalıştı. Yana döndüğünde, burnuna taze yıkanmış çamaşır ve yumuşatıcı kokusu çarptı. Bir anlığına Natalie'nin batıl inançlarına önem vermediğini ve On İki Gece sırasında nevresimleri değiştirdiğini düşünerek kızdı, fakat o anda kafaya takması gereken son şeyin bu olduğunu hatırladı.

Koridordan yükselen telefonun sesine uyansa da, yatağın boş tarafına attığı bakışla yeniden gerçek dünyaya çekildi.

Yalnızım lanet olsun.

Üzerindeki yorganı büyük bir öfkeyle kenara çekip, "Tamam, tamam, geliyorum," diye bağırdı. Kendi kendine, dün gece çok mu yoksa az mı içtiğini sordu. Sesi kısıktı, ağzı kuruydu ve boğazı, sanki cam parçacıklarıyla gargara yapmış gibi hissettiriyordu.

Cam kırıkları demişken; günler önce tavandan düşen lambayı mutlaka tamir etmem gerekiyor.

Bir önceki akşam yatağa girmeden üzerinden çıkardığı giysileri aradı. Tuvalet masasının üzerinde, kot pantolonu ile kazağının yerine mavi işçi tulumu vardı ve normal zamanda sadece şantiyedeyken giydiği botlar sandalyenin altında duruyordu.

Bunların burada ne işi var?

Leon, enerjisini tazelemek yerine onu daha da yorgun düşürmüş uykunun etkisiyle çıplak halde koridora yürüdü ve telefonu açtı.

"Efendim?"

İlk anda yalnızca sabit bir hışırtı sesi duydu. Noel tatili için bir gemi seyahati hediye ettiği koruyucu ailesinin kendisine gemiden ulaşmaya çalıştıklarını düşündü, ancak hemen ardından tanıdığı bir ses biraz tereddütle, "Benim," dedi.

"Sven?"

Leon parmaklarını havaya dikilmiş saçlarının arasından geçirdi ve ne kadar kirli olduklarına şaşırdı. Pislikten sertleşmişlerdi.

"Gecenin bir körü beni niye arıyorsun ki?"

"Gece mi? Akşamüzeri oldu bile."

"Ne?"

Leon, kendine içecek bir şeyler almak için mutfağa gitti.

"Saçmalamayı kes."

Kapıyı açınca Natalie nin ayçiçeği desenli Van Gogh kartpostalı da mıknatıslı tahtadan ayrılıp yere düştü.

"Şaka kaldıracak durumda değilim," dedi Sven, bu sırada Leon buzdolabının önünde kalakaldı.

"Olamaz."

Buzdolabının üzerindeki dijital saatin yeşil rakamlarını yorgun gözleri nedeniyle hafif bulanık görüyordu, ancak Sven'in iddiasını doğrular nitelikteydiler: Saat 17.22'ydi.

Kesinlikle olamaz. Bu kadar uzun süre uyumuş olamam. Gerçi kendini, taşınan birine yardım etmiş gibi hissediyordu.

"Gerçekten özür dilerim," diye inledi Leon. "Yoksa randevulardan birini mi kaçırdım?" Müşterilerinden birinin doğum günü partisine davetli olduklarını hayal meyal hatırlıyordu.

"Evet ama ben bu yüzden aramadım."

Her ne kadar Sven yavaş yavaş konuşmaya çalışsa da iki kelimede bir lafa yeniden başlaması gerekiyordu.

Konuşma engelinin dile getirilmesinden hoşlanmayan arkadaşını kırmamaya özen göstererek, "Sesin telaşlı gibi," dedi Leon usulca. "Bir şey mi oldu?"

İşi alamadık mı?

Ortada hiçbir sorun yokken Natalie'nin evi terk ettiği son birkaç gündür, kendini tamamen işe vermişti. Gece gündüz modelin üzerinde çalışmış, evden hiç çıkmamış ve ofise bile gitmemişti. Sven'in gelip yaptıklarını teslim almasının sebebi de buydu.

"Aslında bunu benim sana sormam gerekiyor. Sen daha iyi misin?"

"Daha iyi mi?" Leon buzdolabını açtı ve süte uzandı. "Neden soruyorsun?"

"Seni son gördüğümde aklını kaçırmış gibiydin. Sonrasında seni yalnız bıraktığım için kendime kızdım ama kediyle ilgili olanlar fazlasıyla abartılıydı."

"Son gördüğünde mi? Hangi kedi? Neden bahsediyorsun?" Süt kutusundan bir yudum aldı. Ne de olsa Natalie habersizce ilişkilerine ara verdiğinden bu davranışından dolayı Leon'u yargılayamazdı.

Zoraki bekârlığının, karısı döndüğünde seve seve vazgeçebileceği tek olumlu yanı özgürce hareket edebilmekti.

"Dün akşamdan bahsediyorum," diye kekeledi Sven, biraz daha gergin şekilde. "Sana modeli geri getirdim ya."

"Geri mi getirdin?"

Leon yalnızca Sven'in çalışmayı teslim aldığını hatırlıyordu. Ondan beri arkadaşından haber almamıştı.

Sven ısrarla, "Evet. Çalışma odana koydum," dedi. "Masanın üzerine bıraktım."

"Eğer şaka yapmaya çalışıyorsan hiç komik değil."

Leon sütü dolaba geri koyarken sağ elinin avuç içinde mürekkep lekeleri olduğunu fark etti.

Dizüstü bilgisayar mı?

Sanki kendisine ait değilmiş gibi eline baktı.

"Dizüstü bilgisayar" kelimesini avucuma ne zaman yazdım? Ve ne için?

Şaşkınlığı, sol elini de not defteri gibi kullandığım görünce arttı.

07.05

Bu sayıları yazmasına sebep olabilecek hiçbir açıklama bulamıyordu çünkü bu tarih için herhangi bir hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu. Biyolojik anne babasını kaybettiği otomobil kazasının gerçekleştiği tarihti bu.

"Bana inanmıyorsan, git de bak," dedi Sven.

"Neye?" diye sordu Leon, hâlâ dalgındı.

"Modele."

Leon düşüncelerin içinde boğulmuşçasına başını salladı. "Tamam, bakacağım."

Mutfağı terk ederken içinde büyüyen uğursuz bir önsezi, çalışma odasına ulaştığında korkunç bir kesinliğe kavuştu.

Yeniden başlamıştı.

Kanıt karşısında duruyordu. Çalışma masasının tam ortasında. Son birkaç gündür üzerinde çalıştığı ve Sven'in değişiklik taleplerinin yazılı olduğu birkaç yapışkanlı not kâğıdıyla kaplı model.

Ortağının, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duydu. Aslında hiçbir şey yolunda olmasa da arkadaşına her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Ve bunu dün akşam getirdin, öyle mi?" diye sordu donuk bir sesle.

"Evet."

Leon çalışma masasına yaklaştı ve başparmağıyla hastanenin acil bölümünün tavanına dokundu.

"Ben buradaydım, değil mi? Benimle konuştun mu?"

"Az çok. Pek kendinde değil gibiydin ve durmadan bir şeyler geveliyordun."

Sven'in kekelemesi gittikçe belirginleşiyordu. Bir cümleyi telaffuz edebilmesi normalden iki kat uzun sürüyordu; bu durum da Leon'un işine geliyordu. Zihni, el freni çekili halde hareket etmeye çalışan bir araba gibi yavaş işliyordu ve Sven ne kadar yavaş konuşursa, olup bitenleri anlamasına da o kadar fazla zaman kalıyordu.

Leon gözlerini kapadı. "Kusura bakma, şu an adımı bile söyleyemeyecek haldeyim."

"Dün kesinlikle söyleyemiyordun. Dün çok farklı bir insandın, Leon."

Biliyorum. Uykumda gezdiğimde hep öyle oluyorum.

"Lütfen yanlış anlama fakat en yakın arkadaşın olarak bunu sormam gerekiyor."

"Neyi?"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Leon başını iki yana salladı. "Hayır, olay o değil."

Daha da kötüsü.

Sven ona inanmıyormuş gibiydi ve kurcalamaya devam etti. "Kardeşim bir ara LSD kullandı. Ne zaman uyuşturucunun etkisinde olsa, sanki burada değilmiş gibi olurdu, boş bakar ve tıpkı dün senin yaptığın gibi kendi kendine paranoyakça konuşurdu."

"Haklı olabilirsin ama sana yemin ederim ben uyuşturucu kullanmıyorum."

Benim karanlık tarafım daha da kötü.

"O zaman tüm bunlar gerçekten Natalie kaybolduğu için mi?"

"Bir dakika. *Kaybolduğunu* da kim söylüyor?"

"Sen," diye bağırdı Sven, sesi şaşkınlıkla epey yüksek çıkmıştı.

Leon homurdandı. "Saçmalama. İlişkimize bir süre ara verip yalnız kalmak istedi. Hatırlasana sana karttan bahsetmiştim."

...biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Birkaç günlüğüne ortadan kaybolup, ilişkimizin ne şekilde devam etmesi gerektiği üzerinde düşüneceğimden...

"Bu yüzden arıyorum ya işte, Leon. Çünkü neye inanacağımı şaşırmış durumdayım. Önce bana Natalie'yle kavga ettiğinizi ve karının çekip gittiğini söylüyorsun, sabah uyanmışsın ve ortalarda yokmuş."

"Evet. Sen de ona biraz zaman tanımamı, bu sırada da kendimi işe vermemi söylemiştin."

"Ve öyle yaptığını da sanıyordum. Ardından partideyken beni arıyorsun ve güya karını yaraladığından bahsediyorsun. Üstüne, dün de tamamen delirip Natalie'yi dolabınızın arkasındaki bir labirente hapsettiğini anlatıyorsun."

"Neee?" Leon inanamayarak güldü. "Şimdi galiba benim *sana* uyuşturucu kullanıp *kullanmadığını* sormam gerekiyor."

Üzerine bir şeyler giymek için çalışma odasından çıktı. Ev serinlediğinden ürperdi.

"Hiç komik değil Leon. Gerçekten en çok ne için endişelenmeliyim bilmiyorum. Dünkü davranışlarına mı yoksa hiçbirini hatırlamadığını iddia etmene mi?"

Yatak odasına giderken, "*iddia* falan etmiyorum..." diyerek Sven'i düzeltti, fakat cümlesini tamamlayamadı çünkü ayak tabanına keskin bir ağrı saplandı.

Leon'un öfkeyle lanet okumasına karşılık Sven, "Neyin var?" diye sordu.

"Kusura bakma, bir şeye bastım."

Leon öne eğildi ve ellerinin arasında tuttuğu şeye inanamadı.

Buna benzer bir cihazı uzun yıllar önce, Doktor Vohvarth'ın terapi seanslarında takmak zorunda kalmıştı.

"Neyse, demek istediğim tamamen kendini kaybetmiş haldeydin," diye konuşmasını sürdürdü Sven. Arkadaşının sözlerine Leon'un kulağında gittikçe artan bir çınlama sesi eşlik etti; bu kesinlikle yaklaşmakta olan migrenin habercisiydi.

Veya daha kötüsünün.

Yerde az evvel bulduğu saç bandıyla birlikte, gece faaliyetlerinin yeniden başladığını gösteren bir başka kanıtı daha ellerinin arasında tutuyordu.

Bu kamerayı ne zaman aldım?

Harekete duyarlı kafa kamerasının merceği kirlenmişti ve yanından bir kablo sarkıyordu; sanki büyük bir stres altında yaptığı işe odaklanamayan biri tarafından alelacele bir araya getirilmişti.

Ya da bilinci yerinde olmayan biri tarafından.

"Hatta bana, uyku halindeyken Natalie'yi aradığın bir video çektiğini söyledin ve onu izlememi istedin," dedi Sven.

Bir video mu?

Kulaklarındaki çınlamayla birlikte Leon'un içinde gerçek dışı, şizofrenik bir his oluştu. Bir yandan, Sven'in söylediği her şey çok mantıklıydı. Diğer yandan, sanki arkadaşı kendisiyle başka bir dilde konuşuyor gibiydi.

Saç bandını iki eliyle daha iyi kontrol edebilmek için ahizeyi, çenesiyle omzunun arasına sıkıştırdı. Sven bir videodan bahsediyorsa, bunu izlemenin mutlaka bir yolu olmalıydı.

Leon bilgisayarını açmak için çalışma odasına gitmek üzereyken sol avucundaki sözcüğü hatırladı.

Dizüstü bilgisayar.

Evin içinde yalnızca bir tane dizüstü bilgisayar vardı.

Sven'in, "Hâlâ telefonda mısın?" diye sorduğunu duydu.

Cevap vermeden yatak odasına gitti. Sandalyeyi kenara itti ve büyük bir titizlikle katlanmış ama her yanı kir içindeki işçi tulumunu masanın üstünden kaldırdı.

Lanet olsun, bu da...

Altında sadece Natalie'nin dizüstü bilgisayarını bulacağını umuyordu. Bilgisayara takılı ve ışığı ritmik şekilde yanıp sönen harici belleği görmeyi hesaba katmamıştı.

Leon dizüstü bilgisayarın ekranını açtı; cihaz tiz bir uğultu sesiyle uyku modundan çıkınca korkuyla irkildi.

"Hey, Leon. Neden konuşmuyorsun artık?"

Doğru kelimeleri bulamıyorum çünkü. Hatta ondan da fazlası. Korkarım, kendime ait bir yanımı da bulamıyorum.

Ekranda, video dosyaları için yüklenmiş bir oynatıcı görünüyordu ve Leon birdenbire üşümemeye başladı. Bedeni dış uyaranlara karşı uyuşmuş ve hissizleşmişti.

Sağ elini yumruk yaptı, tırnaklarını avucuna batırdı ve henüz buna cesaret etmek isteyip istemediğini bile sormadan elini uzatıp farenin imlecini OYNAT düğmesinin üzerine getirdi.

"Neyin var yine?" diye sordu Sven ürkekçe.

Hiçbir şey. Hiçbir şey yok.

Video dosyası oynamaya başlamadı, onun yerine şifre girmesini talep eden bir pencere açıldı.

Lanet olsun, uyurken hangi şifreyi bulduğumu nasıl hatırlayabilirim ki?

Leon korkuyla nefesini tuttu. Yavaşça sol avucunu çevirdi. Noktalama işaretiyle birbirinden ayrılmış sayı çiftine baktı.

07.05

"Seni birazdan geri arayacağım," dedi Sven'e ve telefonu kapadı. Ardından otomobil kazasının tarihini tuşladı.

Bunun üzerine oynatıcı çalıştı.

İlk başta, çeşitli büyüklükteki gölgeler ile ekranın üzerinde titreşen karanlık lekelerden başka bir şey görünmüyordu. Ardından, aniden hoparlörleri zorlayan hırıltılı soluma sesleri eşliğinde etraf aydınlanmaya başladı. Işık saçakları, bir ahtapotun kolları gibi görüntüden akıp geçiyordu.

Kontrast gittikçe keskinleşti ve Leon'a kendi yatak odasını anımsatan bir odanın ana hatları gittikçe belirginleşti. Yerde oturan birinin görüş açısından çekilmiş, alt çaprazdaki büyük yatak, az önce uyandığı yatağın aynısı gibiydi.

Ekranda kısa bir sallantı oldu ve kamera bir masanın ayaklarına odaklanırken Leon, zincire benzeyen metalik bir takırtı sesi duydu - bu ses, henüz anlamlandırmadığı bir şeyi hatırlatmıştı.

Kelepçe mi?

Ardından kendine ait olmayan ve yataktan geldiğini düşündüğü başka birinin sesini duydu. Yatağın üzerindeki kişi görünmüyordu, ancak Leon'un ağlayarak ismini söyleyenin kim olduğunu anlaması için görüntüye ihtiyacı yoktu.

Natalie!

Kocaman açtığı gözlerini kırpmadan ekrana dikmişti ve birden zihnine dolan hatıralar neredeyse onu sandalyeden düşürecekti. Bu bir rüya değildi!

Ben oradaydım. Kapının arkasındaki labirentteydim. Onun yanında.

Leon, dolabın arkasındaki kapıyı, karanlık geçitleri, gizli şifreyi (a-Moll) ve kendini kalorifer borusuna bağladığı kelepçeleri hayal meyal hatırlıyor gibiydi.

En kötüsünün yaşanmasını engellemek için.

Leon, biri kafasının içine, uyandıktan hemen sonra genellikle unuttuğu imgeleri kaydeden bir rüya kamerası yerleştirmeyi başarmış gibi hissediyordu.

Ama ben uyumuyordum. Fakat uyanık da değildim.

Kayıttaki hırıltılı nefes sesleri öğürme seslerine dönüşüyordu. Bilinçsizce gırtlağına dokundu ve boğazının neden bu kadar kuru olduğunu ve yutkunmakta neden hâlâ bu kadar zorlandığını tahmin etmeye başladı.

Anahtar. Natalie'nin hayat sigortası.

Gözlerini kırpmadan ekrana bakmaya devam etti.

Görüntü titremeye başladı, gırtlaktan gelen bir inleme sesi işitti. Ardından kamera aşağı düştü ve Leon, işçi botlarının üzerinden ayaklarına doğru akan kusmuğu gördü.

Videodaki Leon öğürmeye devam ederken, şimdiki Leon, tuvalet masasının üzerinde duran tulumuna uzandı ve pantolonun bacağındaki kurumuş sıvıyı hissetti. Sandalyesinin altında duran botlara bakınca onların da kirlendiğini doğruladı. Ve botlardan birinin bağcığı yoktu.

Kusmuğun içinden çıkardığı anahtarı almasına engel olabilecekmiş gibi, "Hayır, yapma," diye bağırdı dizüstü bilgisayarına bakan Leon.

Lütfen, bunu yapmama izin verme. Artık son bulsun, diye yalvardı içinden. Ama son bulmuyordu. Aksine, kayıt devam ediyordu. Görüntü, kamera ve kalorifer borusu arasındaki kısa mesafe yüzünden bulanıklaşıyordu ama kaydın sesi gittikçe berraklaşıyordu.

Önce metalin üzerinde sürtünen kelepçe sesi ardından da yüksek bir çıt sesi duyuldu. Kamera birdenbire yukarı kalkınca, Leon kelepçelerden kurtulduğunu anladı.

Aman Tanrım.

Videodaki Leon ayağa kalkınca kameranın perspektifinin açığa çıkardığı görüntü tam olarak beklediği gibiydi: Natalie çarmıha gerilmiş gibi yatağa bağlanmış, bir köpek tasmasıyla boynundan sabitlenmişti. Ancak rüyasındakinin aksine karısının bilinci tamamen açıktı.

Kamera Natalienin yüzüne yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Leon, eşinin burnunun üzerindeki ince gözenekleri, son yıllarda sıkça öptüğü, çenesindeki küçük benin üzerini kaplayan kurumuş kanları görebiliyordu. Başının üzerindeki kameranın ışığı Natalienin gözünü aldığından, gözlerini sürekli kırpıştırıyordu. Açık gözünden de yaralı gözünden de yaşlar süzülüyordu.

"Leon?" diye sordu ve kameranın görüntüsü eşini onaylamasına titredi.

"Leon, çok özür dilerim."

Sen mi? Sen mi özür diliyorsun?

Natalienin sesi ölesiye yorgun ve halsiz çıksa da kulağa çaresizmiş gibi gelmiyordu. Yolun sonuna ulaşmış bir insanın sesi gibiydi.

"Seni aldatmak istememiştim."

"Aldatmak mı?" diye sordu Leon ekrana. Gözlerinde yaşlarla, dizüstü bilgisayarın titreşen ekranına dokundu ve işaret parmağıyla eşinin patlamış dudaklarının kenarlarını takip etti.

"Leon, lütfen. Affet beni."

"Ah, canım aşkım."

Elbette. Ne yapmış olursan ol seni affedeceğim, diye düşündü. *Tek istediğim tekrar benimle birlikte olman.*

Ancak labirentteki alter egosu, kurbanını affetmek istemiyor gibiydi. Eşinin dövülmüş yüzüne bir gölge düştü.

"Lütfen, lütfen yapma..."

"Hayır, daha fazla acı yok..."

Aynı anda konuşuyorlardı.

Natalie kameraya yalvarıyordu, Leon da bilgisayarına. Bağırarak kurtulabileceği bir uyku felcine kapıldığını umut ediyordu. Ancak her zamankinin aksine rüya görmediğini çoktan anlamıştı.

Altın renkte bir şey ekranı aydınlattı. Leon'un gördüğü şeyin dolmakaleminin ucu olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Aman Tanrım... Olamaz!

Natalie'yle neredeyse aynı anda, "Seni seviyorum," dediler. Leon, yukarıda, kendi yatak odasında. Natalie, aşağıda, işkence odasında. Leon çaresizlikle çığlık attığında Natalie sadece üzgün ve umutsuz bir ses çıkarmıştı. Karısının, başına gelecekleri tahmin edebildiğini yüzünden okuyabildi.

Natalie yaralı olmayan gözünü, olay gerçekleşmeden kısa bir süre önce kapadı. Görüntüdeki Leon dolmakalemi, neredeyse kalemin yarısını Natalie'nin etine gömen büyük bir öfkeyle karısının boynuna sapladı.

"Haaaayyıırrr!"

Leon bağırdı, ayağa fırladı, üzerinde oturduğu metal sandalyeyi havaya kaldırdı ve karşı duvardaki aynaya fırlattı. Çatırdayarak patlayan aynada örümcek ağını andıran kırıklar oluştu, sonra sivri kenarlı parçalar yere düşüp her tarafa dağıldı. Aynı anda dört yüz litre su, yatak odasının zeminine aktı. Metal sandalye duvardan sekip Natalie nin akvaryumuna çarpmış ve cam panellerden birini kırmıştı.

Yalvarıyorum. Ne olur gerçek olmasın.

Leon ağlayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü; parmaklarını o kadar şiddetli ısırdı ki eğer bir rüya görüyor olsaydı kesinlikle uyanırdı. Ama gördükleri gerçekti. Natalie'nin boynundaki dolmakalem, delinmiş soluk borusu, boğulurken çıkardığı hırıltılar, her nefeste önce uzayan sonra yavaşlayan ıslık sesi, yavaşça seğiren bedeni, öne düşen başı, hepsi gerçekti. Hemen akabinde gelen tahammül edilemez sessizlik de kaydın bir süre daha devam edeceğinin habercisiydi.

Leon yüzüne kapadığı parmaklarının arasından ekrana bakmaya devam etse de gördüklerine bir saniyeden daha uzun katlanamıyordu. Merkezde Natalie'nin hareketsiz bedeninin yer aldığı ekran görüntüsü titreyip bulanıklaşmaya başladı ama kayıt kesilmedi. Leon'un gözlerinden seller akıyor ve tüm bedeni kasılarak titriyordu.

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve bu sırada bakışları bilgisayarın yanında duran kartvizite ilişti.

Kroeger?

Leon bu kartviziti daha önce hiç görmemişti, ismi daha önce hiç duymamıştı ve onun orada ne aradığını bilmiyordu, ancak kartın ön yüzündeki amblem atması gereken bir sonraki adımın ne olduğunu söylüyordu.

Polis! Polisi aramalıyım!

Telefonu kullanmak için Leon'un iki eline de ihtiyacı vardı. Şok içindeydi ve o denli büyük bir acı yaşamıştı ki polisin telefon numarasını bile hatırlamıyordu. Numarayı hatırlamasıyla ekrandaki görüntünün değişmesi aynı anda gerçekleşti.

İşkence odasındaki Leon'un alter egosu sonunda Natalie'nin hareketsiz bedenini izlemeye doydu. Kamera bekleme moduna geçmeden hemen önce hareket etti ve görüntü kıpırdamaya başladı.

Şimdi ne olacak? Şimdi ne yapacağım?

Kamera yatağın arkasındaki bölüme, Leon'un hayal meyal hatırladığı, spot ışıkları ile tripodun ve masanın olduğu sol tarafa kaydı. Masanın üzerindeki seks oyuncakları garip bir biçimde tanıdık gelmişti.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı.

Ne yaptım böyle? Peki, neden?

Natalie'nin kendisinden neden özür dilediğini anlayamıyordu. Ve sonradan olanlara da akıl sır erdiremiyordu.

Odanın arka kısmında da tıpkı girişteki gibi plastik şeritler asılıydı. Görünmez bir el tarafından açıldıklarında kameranın önünde gizli bir kapı açığa çıktı. Videodaki Leon kapıyı tekmeledi ve kapı açılıverdi.

İkinci bir çıkış mı vardı? Kolayca gidip yardım çağırabilirdim yani, öyle mi?

Leon'un umutsuzluğu, genelde sadece intihara meyilli kişilerin yaşadığı bir seviyeye ulaştı. Elindeki telefonu çoktan unutmuştu.

Şimdi nereye gidiyorum, lanet olsun?

Kapının arkasında, yangın merdiveni kadar dik olan ve zikzak çizerek yukarıya uzanan bir merdiven vardı. Leon ilk birkaç basamaktan sonra nefes nefese kaldığını duydu.

Daha fazla izlemek istemiyordu. Artık bunun son bulmasını istiyordu. Bitsin. Geçsin. Tıpkı hayatının geri kalanı gibi.

Ancak geceleri gezmeye çıkan benliği henüz işini bitirmemişti. Adım adım yukarı tırmanıyordu. Nefes alıp verişi her bir adımla gittikçe ağırlaşıyordu ve yatak odasındayken bile Leon'un göğüs kafesini görünmez bir ağ sarıyordu.

Başka neler yaptım?

Videodaki Leon merdivenin sonuna ulaştığında kayıt, tıpkı baştaki gibi yine biraz bulanıklaştı ve Leon ekrana öyle bir yak-

laştı ki karşısındaki resim ancak noktalar halinde görülebilir bir hale dönüştü.

Baş kamerasının aydınlatması, kontrplağa benzer bir şeye çarptı. Leon elini uzatıp kontrplağı içeri doğru bastırdığını gördü.

Videoda yeni bir gizli kapı açıldı.

O anda Leon, yatak odasına dolan soğuk havanın ensesine çarptığını hissetti ve ekrana bir gölge düştü. Aniden tüm sesleri iki kez duymaya başladı:

Gizli kapının açılırken çıkardığı gıcırdama sesi.

Botların altında çıtırdayan cam kırıklarının sesi.

Bunun için yalnızca tek bir mantıklı açıklama olsa da Leon'un tepki vermesi oldukça uzun sürdü.

Kendisi gibi bir dizüstü bilgisayarın ekranına bakan bir adamın sırtının ekranda beliren görüntüsü karşısında felç geçirmiş gibiydi. Bir yabancıyı değil de kendini izlediğine inanmak istemiyordu.

Bir kaydı değil de şimdiki zamanı izlediğine inanmak istemiyordu.

Geç, çok geç kalmıştı. Biraz öncesine kadar, tuzla buz olmuş aynanın durduğu duvarda şimdi sadece bir delik vardı. Leon duvara dönüp su birikintisinin içinde duran adama baktı. Adam kendisiyle aynı boyda ve yapıdaydı. Kahverengi saçları, mavi tulumu, kazağı ve sağ ayağındaki bağcığın eksik olduğu bir çift işçi botu vardı.

Yabancının başında, bir saç bandının ucuna takılmış ve ışıkları Leon'un gözlerini alan bir kamera vardı. Leon, hızla ileri atılıp kendisini acılarla dolu bir girdabın ve karanlığın bambaşka bir boyutunun içine çekmek isteyen adamın yüzünü ışık nedeniyle göremedi.

Uyku gibi uyanma süreci de tıbbi anlamda neredeyse hiç araştırılmayan bir bulmacadır. Beyin, sesler yüzünden uyanmamak için, dış uyarılara karşı olan hassasiyetini kapatır, fakat kalıcı sessizlik konumunda da kalmaz. Bir saat içinde, çok kısa da olsa birçok kez uyanmaya yakın bir moda geçer. Bu kısa anlarda beyin duyu organlarının rüya âleminden dış dünyaya uzanmasına izin verir. Bu sayede uyuyan kişi, mesela bir tehlikeyle karşı karşıya olup olmadığını kontrol ederek bilinç durumunu değiştirebilir.

Genellikle, uyanmaya yakın uyku aşamasının dışındaki insanlar ancak aşırı uyarıcılar tarafından uyandırılabilir. Örneğin yüksek sesle çalan bir çalar saat, kişinin üzerine dökülen bir kova buz gibi su veya şiddetli acılar bir insanı uykusundan uyandırabilir - tıpkı şu an Leon Nader'i gerçek dünyaya çeken acılar gibi.

Leon bir süre de olsa boynuna dolanmış şeyle mücadele etmeye çalıştı, ama direndikçe sanki yukarı çekiliyormuş gibi hissetti. Gözleri kapalı olsa da, omurgası boyunca yayılan acının, başını geriye çekme isteğine karşı direnmeyi bıraktığı anda katlanılabilir hale geldiğini tespit etti. Ayrıca direndikçe daha az nefes alabiliyordu.

Leon, boyun kemiklerinin çıtırdadığını duyunca gözlerini açtı. Bacakları iki yana açık, sırtı yatağa dayalı ve çırılçıplak vaziyette yerde oturuyordu, ancak kendi ağırlığıyla boynunu kırmak istemiyorsa bir an önce ayağa kalkmalıydı.

Bacakları lastik gibiydi. Önce dizlerinin üzerinde kalmayı başarabildi. Gırtlağının etrafındaki baskı hafifledi ancak elde ettiği hareket özgürlüğünü kaybetti.

Leon tavandaki kancaya baktı. Önceki kiracıların avizelerinin asılı olduğu kancaya şimdi boynuna geçirilmiş bir ilmik takılmıştı.

Gizli geçitten yatak odasına giren yabancı, donuk bir yüz ifadesiyle tuvalet masasının önünde duruyor ve ipi diğer ucundan tutmuş kendine doğru çekiyordu.

Leon ayağa kalkacak gücü olduğundan emin değildi ama başka şansı da yoktu. Eğer boğulmak istemiyorsa dik durmak zorundaydı.

Natalie'nin katili kendisini ayağa kalkmaya zorlarken, Leon boğuk bir sesle, "Yapma," diye bağırdı.

Aman Tanrım. Şimdi ne olacak?

Dengesini korumak için, nedense bağlanmamış ellerini sağa sola hareket ettiriyordu. Leon un ellerine nasılsa lateks eldivenler geçirilmişti. Ne zaman başının üzerindeki ipi tutmaya çalışsa, karşısında duran psikopat ipin diğer ucunu daha büyük bir şiddetle çekiyor ve Leon da boynunun kırılacağını düşünüyordu.

Leon, "Yapma," diyerek öksürdü. "Lütfen, yapma."

Panik içinde etrafı gözleriyle taradı ve yakınında duran bir sandalyenin farkına vardı. Az önce sandalyeyi aynaya fırlatmıştı, ama şimdi sandalye yeniden ulaşabileceği bir mesafede düzgünce duruyordu.

Katil bu keşfinden dolayı onu ödüllendirmek istercesine, ipi kısa bir an için gevşetti ve Leon da sandalyeyi bir bacağıyla kendine çekmeyi başardı. Bunu başardığı anda adam onu yeniden acımasızca yukarı çekti. Leon sandalyeye tırmanmayı başarınca ipi çekmeyi bıraktı.

"Gördün mü bak, oluyormuş işte," diyerek güldü katil ve ipi, ucuna karmaşık bir düğüm atarak pencerenin altındaki eski tip radyatöre bağladı.

Adamın sadece sesi değil genel görünüşü de Leon'a tanıdık geliyordu - tabii adamın Leon'a benzemek için büyük bir çaba sarf ettiğini saymazsak.

Leon başını hafifçe geriye atarak, "Kimsin sen?" diye sordu boğuk bir sesle. Leon, ağzından birkaç kelime dökülebilmesine epey şaşırdı. Manyak adam, Leon zıplayarak ipi kancadan çıkarmasın diye öylesine germişti ki Leon kendini boğmamak için ayak parmaklarının ucunda durmak zorunda kalıyordu.

Leon'u asmak isteyen adam, onunla aynı yaşlardaydı, belki ondan birkaç yaş daha ufaktı ve biraz büyük burnu ile eksik sol kulak memesi dışında yüzünde herhangi bir belirgin özellik yoktu.

"Sizin için bir teslimatım var," diyerek güldü adam ve tulumunun göğüs cebinden çıkardığı CD kabını salladı.

Ardından kısa bir süre odadan çıkıp elinde bir mutfak taburesiyle geri döndü. Ayakkabılarının tabanları ıslak ahşap zemin üzerinde gıcırdıyordu.

Dizüstü bilgisayarın önüne oturdu ve CD'yi taktı.

Tanrım, lütfen bitsin artık. Durum daha da kötüleşmesin.

Leon durduğu yerden ekranın sağ tarafını görebiliyordu. Başını her hareket ettirdiğinde, boynunun kırılması tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordu; buna rağmen Natalie'nin yüzü ekranda belirince, başını yana döndürme riskini göze aldı. Natalie'nin sağ gözü mor ışıkla parlıyordu, göz kapakları şişmişti ve konuşurken dili, gevşemiş köpek dişine çarpıyordu.

Leon, en karanlık kâbuslarını anımsatan görüntülere bakmaya dayanamıyordu. Gerçek şu ki karısını bir daha asla kanlı canlı biçimde göremeyecekti.

Ancak imgeler olmasa da zihnindeki işkence son bulmuyordu çünkü ne yazık ki Leon kulaklarını kapayabilecek durumda değildi. Psikopat, Leon'un, Natalie nin titreyen sesiyle kocasına okuduğu veda mektubunun hiçbir bölümünü kaçırmaması için videonun sesini sonuna kadar açtı.

"Leon, çok üzgünüm," diye başladı karısı. *"Ben bir korkağım, biliyorum. Her şeyi yüzüne söylemem gerekiyordu. Bunu hak ediyordun. Ama buna cesaretim yok, bu yüzden bu alışılmadık yolu seçiyorum. En azından tüm bunları, bizzat olmasa bile, en azından benim sesimden duyabilmen için kaydediyorum."*

Kısa bir duraksama anında Leon, "Durdur şunu!" diyerek öksürdü.

"Gerçi bu itiraflarımı içeren kaydı kendi posta kutumuza koyma cesaretini gösterip gösteremeyeceğimden de henüz emin değilim. Cesaret bulamazsam eğer, mutfak kapısına senin için bir kartpostal bırakacağım."

Leon gözlerini kapadı ancak hemen ardından yeniden açtı çünkü dengesini kaybederek kendi kendini boğma riskiyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Natalie'nin, *"Bunu kaydettiğim şu anda, sen hâlâ uyuyorsun,"* dediğini duydu.

"Birazdan eşyalarımı toparlayacağım ve o sırada uyanmamanı umacağım. Yine kâbus görüyor gibisin. Uyku bozuklukların kötüye gitmiş gibi, muhtemelen bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğin içindir. Ne kadar da haklısın, sevgilim. Ve hepsi benim suçum, tamamen benim suçum."

Leon daha fazla dayanamayıp başını, katilin önünde durduğu tuvalet masasının bulunduğu tarafa çevirdi. Adam bir an için kaydı durdurmuştu. Natalie'nin donmuş görüntüsünden, bu kaydı cep

telefonuyla karanlık odasında çektiğini anladı. Leon, arka plandaki fotoğrafçılık malzemelerini ayırt edebiliyordu.

"Biraz mahcubum," diyerek gülümsedi Natalie nin katili aniden. "Ama tuvaletinizi kullanabilir miyim? Bağırsaklarım bozuldu da."

Adamın kıkırdamasıyla Leon sonunda, kendisine tüm bunları yapanın kim olduğunu anladı. "Bu sırada sizin için eğlenceyi açık bırakacağım," dedi birkaç gün önce kargocu gibi davranan adam. Kaydı oynatmaya devam edip yatak odasından dışarı çıktı.

Leon baygınlık geçirecekmiş gibi hissediyordu. Adamın odadan çıkmasının kendisine hiçbir fayda sağlamadığını bile bile psikopatın odadan çıkışını izledi. îpe tutunarak kendini yukarı çekmeye çalıştı ancak son günlerde çok az uyuyup çok fazla zorlukla karşılaştığından bitap haldeydi. Kolları çok ağırlaşmıştı, tavana kadar tırmanması mümkün değildi. Sandalyenin arkasını kullanmayı düşünmek de yersizdi, çünkü üzerine basar basmaz devrilirdi. Zaten zıplayamazdı da.

"Sana yaptıklarımı affettirebilecek hiçbir sözcük yok," diyerek Natalie devam etti. *"Bu yüzden doğrudan söylüyorum: Seni aldattım. Âşık olduğum bir adamla. Hayır, geçmişte âşık olduğum. Biz hiçbir zaman benim özel isteklerim hakkında konuşmak zorunda kalmadık, Leon. İkimiz de, içimde sana yabancı olan karanlık bir tarafımın olduğunu biliyoruz. Gizli saklı yaşadığım bir tarafım. Başlarda çılgın, heyecanlı* ve *egzotikti. Başta benim ihtiyaçlarımı karşıladığını düşünüyordum. Ancak bu konuda yanılmışım. Ve şimdi, gördüğün gibi her şey raydan çıktı."*

Yaralarına işaret ederek acı dolu bir ifadeyle gülümsedi.

"İsmi Siegfried von Boyten. O bu binanın sahibi ve söylediğim bütün yalanların temeli ve *kökeni. Biz bu daire için hiçbir zaman başvuruda bulunmadık, aşkım. Bu daireyi bana o verdi, o zamanlar bir süredir birlikteydik zaten."*

Natalie'nin itirafları kalbine saplanan bir bıçak gibiydi ve Leon buna daha ne kadar katlanabileceğini merak ediyordu.

"Siegfried, Doktor Volvarth'ın bekleme salonundayken benimle konuşmaya başladı. Psikiyatrik tedavi görüyordu. Tıpkı benim gibi."

Natalie zor yutkunuyordu.

"Evet, ben de terapi görüyordum ve senden gizlediklerimin arasında yalnızca bu yok. Cinsel arzularım gittikçe daha abartılı, daha tuhaf hallere dönüştü. Seninle bu konu hakkında konuşmaya korktum. Kendimden korkuyordum. Önce başka bir doktora gittim, ancak o beni Doktor Volwarth'a yönlendirdi. O zamanlar henüz evli değildik, bu yüzden seni tanıdığımı bilmiyordu. Ama bana çok yardımcı oldu."

Natalie'nin ifadesi öfkeli bir hal aldı.

"Onun sayesinde artık babamın ne büyük bir pislik olduğunu biliyorum. Çocukluğumda mahvettiği şeyin ne olduğunu ve bugün, Siegfried gibi sadistler için, neden kolay avlanabilir bir balık olduğumu da biliyorum. Siegfried, seni aldattığım adam."

Natalie kısa bir anlığına duraksadı, ardından sessizce ekledi: *"Beni hamile bırakan adam."*

Leon, boynundaki ip izin verdiğince, "Hayır," diye bağırdı.

Tüm vücudunun buz kestiğini hissetti. Bacakları uyuşmuştu, ayak parmaklarını hissetmiyordu; daha fazla parmak ucunda duramayacaktı. Yarım santim kadar aşağı kayınca gırtlağında bir baskı oluştu, ancak artık gırtlağına acı veren şey boynundaki ip değil, Natalie'nin itiraflarıydı.

"Neden gözlerinin içine bakamadığımı anlıyor musun şimdi? Seni yalnızca aldatmadım. Çocuğumuzu kaybettiğimize inanmana da neden oldum. Aslında aldırdığım onun bebeğiydi. Ve görünüşe göre, şimdi bunun cezasını çekiyorum. Von Boyten bir psikopat, Leon. Beni dövdü, bana işkence yaptı ve bana tecavüz etti."

Natalie başparmağını kameraya doğru tutuyordu.

"Burada gördüklerinin artık benim fantezilerimle bir alakası yok. Boyten, zayıf insanlar üzerinde hâkimiyet kurmayı seven bir sadist. Onlara işkence etmeyi seven. Ve onları gözetlemeyi. O, sapık bir röntgenci ve başkalarını etkileyebilmek için yabancı kişiliklere bürünüyor. Bir keresinde bana gücünü kanıtlamak için, kargocu kılığına girmişti. Sen yanımdayken yakınımda olmak istemişti."

Leon duyduklarına inanamaz halde hayret içinde başını sallıyordu. Her bir hareketiyle ip boğazını daha sıkı kavrıyordu ama bu umurunda bile değildi. Artık hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Kendisinin sapık bir katil olmadığı gerçeğinin bile bir önemi yoktu. Natalie onu aldatmıştı ve şimdi ölmüştü. Ve birkaç saniye sonra onunla aynı kaderi paylaşacaktı.

"Galiba Siegfried'de dairemizin yedek anahtarı var ve ben evde değilken etrafta gizlice dolanıyor. Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama o sanırım bana anlattığın On İki Gece efsanesindeki gibi bir hayalet, en kötü ruhlardan biri hatta. Önce balıklarımı zehirledi. Sonra beni. Ve sonunda da bizi."

Leon yıkılmış akvaryuma baktı ve alt katında oturan Ivana'nın sudan dolayı yaşadığı hasarın farkına varıp yardım çağırıp çağırmadığını merak etti.

"Beni gözetliyor. Ona hiçbir zaman anlatmadığım şeyleri biliyor. Babam hakkında. Ve senin uyku bozuklukların hakkında."

Natalie'nin ses tonundan, işkencenin artık son bulmasını istediği anlaşılıyordu.

"Seni seviyorum, Leon, ondan ayrılmayı o kadar çok denedim ki, evlenme teklifini alelacele kabul ettim çünkü ancak o zaman beni rahat bırakacağını düşündüm. Ama çok ileri gitmiştik. Benim hayır dememi artık kabul bile etmiyordu. Bu durum bugüne kadar da devam etti. Şimdi de ben ona başka seçenek bırakmıyorum. Polise

gidip şikâyetçi olacağım. Ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Seninle ne zaman tekrar konuşacağımı bilmiyorum. O kadar utanıyorum ve o kadar korkuyorum ki... Ama ben bunu hak ettim.''

Acı bacaklarına vururken Leon "Hayır!" diye inledi. Daha fazla parmak ucunda duracak gücü kalmamıştı.

Bunu kimse hak etmez.

Yaptığı ve söylediği hiçbir şey, ona karşı hissettiklerini değiştirmiyordu. Hatta Natalie'nin kendisini aldatması sonucunda karşı karşıya kaldığı ölüm riski bile hislerini değiştirmeye yetmiyordu.

Özellikle de ölüm, hislerime engel olamaz.

Normal şartlar altında Leon eşini asla affedemezdi. Boşanır, bütün ilişkisini keser, başka bir şehire taşınır ve ancak kader tekrar buluşmalarını istediğinde onunla yeniden görüşmeye başlardı.

Ama Leon, birbirlerini sevmeye her zaman devam edeceklerinden emindi.

"Beni bekleme," diyordu Natalie. Şimdiye kadar olabildiğince dik durmayı başarsa da kaydın sonuna doğru içindeki tüm barajlar yıkılıverdi. Burnunu çekti, alt dudağını öne sarkıttı ama bunların dışında göz yaşlarını durdurmak için başka bir şey yapmadı.

"Ben buna değmem. Biliyorum ki ikimizin bundan böyle birlikte bir geleceği yok. Ancak seni aldatmamın bana kattığı tek olumlu şey, seni ne kadar çok sevdiğimi ve her zaman da seveceğimi anlamak oldu."

"Ne kadar sevimli."

Psikopatın alaycı yorumu Leon'un irkilerek kapıya dönmesine ve bu sırada dengesini kaybederek sallanmasına neden oldu. Alnından soğuk terler akmaya başladı. Leon, artık ismini bildiği adamın, uzun süredir mi orada dikildiğini yoksa tam o anda mı kapıya geldiğini bilmiyordu.

Natalie'nin dudakları son bir öpücük şeklini aldı. Ardından dudaklarını büzdü ve Leon, Natalienin acı dolu yüz ifadesinde, yıllar önce âşık olduğu o gülümseyişin izini görebildi.

Bilgisayardan yükselen cızırtının ardından ekran karardı. Siegfried von Boyten yeniden bilgisayar başına oturdu.

"Neden?" diye öğürdü Leon.

Tepki alamadı. Natalie'nin katili bir şarkı mırıldanarak parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi.

Bunu neden yapıyorsun? Neden hayatımızı mahvediyorsun? Ve az önce bana bunu neden izlettin?

Leon, Von Boyten'in CD'yi dizüstü bilgisayarından çıkarıp bir montaj programını açtığını gördü ve o anda bu deli adamın kaydı ona izlettirmek için oynatmadığını anladı.

Pislik yalnızca bir kopya oluşturmak istiyor.

Görünüşe göre sadistin tek önemsediği şey kaydın sesini kullanmaktı. Siegfried belirlediği birkaç yeri keserek ses dosyasının yalnızca birkaç saniyeden ibaret olmasını sağladı. Psikopat, sorumlusu olduğu diğer her şey gibi, bu dosyanın içeriği de korkunç bir hal alana kadar montaj işlemleriyle uğraşmaya devam etti.

Sağa. Sola. Ve yeniden sağa.

Hissedilen acı ne kadar büyük olursa olsun. Ne kadar şiddetli kanarsa kanasın.

Leon, sadistin niyetini anladı ve bu yüzden başka çaresi kalmamıştı. Siegfried von Boyten mükemmel cinayetini gerçekleştirmeden önce Leon, hâlâ vakti varken harekete geçmeliydi.

Natalie'nin birdenbire, "*Hayır!*" diyerek bağırdığını duydu ve bunu sadece kendi hafızasında canlandırdığını anladı. Tıpkı kendi yatak odasına benzeyen bir bodrumda olduğunu gördüğü bir rüyayı hafızasında canlandırdığı gibi.

Suçu sonradan benim üzerime atabilmek için, pisliğin olayları kaydetmek üzere kullandığı bir yer.

Zihnindeki Natalie çok daha yüksek sesle, "*Hayır!*" diye bağırdı. Rüyadayken *(hayır, üçüncü evredeyken!),* Natalie'nin kendisinden korktuğunu sanmıştı. Yeniden uyuyakalıp ona bir şey yapmasından korktuğunu. Aslında olaylar tam tersiydi. Uyanık kalıp ona yardım etmesi gerekiyordu. Çünkü uyurgezerken ona hiçbir faydası olmuyor ve onu kurtaramıyordu.

Von Boyten yeniden koridora gitmişti, bu yüzden Leon adamın sonraki hedefinin ne olacağını bilemiyordu. Zaten buna gerek de yoktu. Çünkü yaptığı şeyi *duyabiliyordu.*

"Merhaba, Natalie ve Leon Nader'in evini aradınız. Lütfen mesajınızı sinyal sesinden sonra bırakınız."

Oluşturduğu ses kaydını telesekreter mesajı olarak bırakıyor! Lanet olsun, BENİM TELESEKRETERİME KAYDEDİYOR!

Leon haklı çıktı. Birkaç saniye sonra, Natalie'nin son sözlerinden seçerek birleştirdiği ve kaydedilmiş mesajlarının çoğundaki gibi bozuk sesli mesajı duydu.

"Leon, sevgilim. Çok özür dilerim. Masum bir açıklaması yok, bu yüzden doğrudan söylüyorum: Seni aldattım. Âşık olduğum bir adamla. Benim ihtiyaçlarımı karşılıyor. İkimizin bir geleceği yok. Bir daha seni ne zaman arayacağımı bilmiyorum."

"Paçayı sıyıramayacaksın," dedi Leon boğulmaya yakın bir sesle fakat yanıldığını biliyordu.

Bir bilgisayar uzmanı kayıttaki ses montajını keşfederdi, ancak apaçık intihar olduğu anlaşılan bir olayda bu denli pahalı bir analizin yapılmasını kim isterdi ki? Olay belliydi: Aldatan kadın ilişkisini itiraf ediyor. Kocası deliriyor. Kıskançlık nedeniyle cinayet işliyor. Sonunda kendini asıyor - dünyanın en eski hikâyesi.

Ve son kuşkucular içinse bir kanıt videosu bile vardı. Aman Tanrım.

Natalie'nin infaz videosunu ele geçiren herkes, Leon'un dolmakalemi eşinin boynuna sapladığını düşünürdü. Kendisi bile ilk anda aynı yanılgıya düşmüştü. Siegfried, Natalie'nin ölümünden sonraki son birkaç saniyeyi silmek zorunda kalmış olmalıydı -aynanın arkasındaki kapıdan yatak odasına geçtiği bölümü de- ancak bu durum, son bir yıldır hayatlarını yönetmenin yanında çocuk oyunu kalırdı.

Sol. Sağ.

Hareket etmeye devam et. Sakın ses çıkarma. Acıdan perişan olsan bile.

Leon'un tüm bedeni titriyordu. Siegfried, koridorda ses kaydını bir kez daha kontrol ederken Leon acıdan bayılmamak için kısa bir ara verdi.

Bu sırada telesekreterin tarih ve saat ayarıyla oynamayı da başarmıştı. Telesekreterin hafızasına göre, Natalie mesajı birkaç gün önce bırakmış gibi görünüyordu.

Ölümünden çok önce.

Sol. Sağ. Çevirmeye devam.

Acılar içinde olsa da Leon'un düşünceleri dur durak bilmiyordu.

Lanet olsun, beni suçlayabilecek şahitler bile var. Ben bile Sven'e Natalie'yi dövdüğümü ve labirentteyken kendimi videoya kaydettiğimi itiraf ettim.

En azından Sven, karmaşık zihin durumunu onaylayabilirdi.

Sol. Sağ. Sol.

Leon, ne fiziksel ne de zihinsel işkencelere daha fazla dayanabilecek gibiydi.

Leon içinden, *daha ne kadar böyle devam edecek,* diye bağırdı ve dilini kanatana kadar ısırdı.

Kaç tane sahte video kaydı yaptın? Benimle ne zamandır uğraşıyorsun?

Koridordan yükselen adımların sesini duydu, bir gölge gördü ve yatak odasının kapısına döndü.

"Evet, şimdi gelelim s a n a . . d e d i Von Boyten içeri girerken. Alaycı gülümseyişi cümlenin tam ortasında yok oldu.

Beklenmedik bu görüntü adamı şaşkına çevirmeseydi, Leon, Siegfried'in, ayağının altındaki sandalyeyi tekme atarak devireceğinden emindi.

Sol. Sağ. Ve yeniden sol.

"Ne yapıyorsun öyle?" diye bağırdı Siegfried, mükemmel planının hiç de tahmin ettiği gibi işlemediğini fark ederek.

Sağ. Yeniden sol.

Acılar ne kadar dayanılmaz olursa olsun.

Leon boynunu keserek kanatmıştı, buna rağmen kafasını oynatmayı durdurmuyordu.

Sol. Sağ.

Kalın ip etine sürtünüyordu. Leon'un göğsünden ve karnından kanlar akıyordu; o kadar fazla miktarda kan vardı ki testislerine kadar akmıştı. Vıcık vıcık sıvı sandalyenin oturağına damlıyordu.

"Dur. Derhal kes şunu."

Leon durmayı aklından bile geçirmiyordu. Etinde oluşan her kesik, ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Daha da iyisi: Direndiğine dair bir kanıt bırakıyordu. Dünyadaki hiçbir adli tıp uzmanı bu durumu görmezden gelemezdi. Bu gibi yaralanmaları gören biri, bu olayın intihar olduğunu düşünemezdi. Biraz daha zamanı olsaydı, eldivenleri de çıkaracaktı, ancak ellerinin üzerindeki yaralar intihara teşebbüs eden kişinin kendini astıktan sonraki kurtulma çabaları olarak da görülebilirdi. Boynundaki çentikler sayesinde bu tarz bir düşünceye kapılmak imkânsızdı.

"Lanet olsun. Seni pislik."

Leon gülmeye başladı.

Bağlı, asılı ve kan kaybeder haldeydi ve sapığın merhametine kalmıştı, buna rağmen ondan daha üstündü. Sadistin kaldıramadığı bir durumdu bu. Onu aşağılamak, kontrol etmek ve verdiği ölüm kalım mücadelesiyle beslenmek istiyordu ancak kurbanı olayların akışını değiştirmişti.

"Şimdi gerçekten canını acıtacağım," diye bağırdı Von Boyten ve kollarını çaresiz bir ifadeyle başının üzerine kaldırdı. "Şimdi senin canını çok pis acıtacağım, seni pislik."

Adamın sıradan yüzünde çirkin bir ifade oluştu. Bağırırken, dudaklarının kenarlarında salyalar birikti. Amaçsızca odanın içinde dolanıyordu.

Siegfried, Leon'un ne yapacağını kestiremiyordu ve bu da onu deliye döndürüyordu. Bunun dışında Leon artık ölümden korkmadığını belli ederek Von Boyten'in yüzüne karşı alay edercesine gülüyordu.

Siegfried sandalyenin önünde durdu. Leon'un yüzü kıpkırmızı kesilmiş, boynundaki şah damarı dışarı fırlamış ve gözleri donuklaşmıştı; her tür insani ifadeden uzaktı. Leon, geriye yalnızca birkaç saniyesinin kaldığını anladı. Von Boyten artık, Leon'u ızdırap içinde öldürme arzusu dışında hiçbir şey düşünmüyordu.

Katil ne yapma arzusunda olursa olsun Leon, psikopatı, uzanabileceği mesafenin dışında tutmaması gerektiğini biliyordu. Siegfried öfkeye kapılmasına rağmen Leon'un kollarına yaklaşmadı bile. Şu anda Von Boyten, sandalyeden bir metre uzaktaydı. Leon'a daha iyi işkence edebilmek için, muhtemelen kalorifere bağlı ipi çözmek ve onu başka bir pozisyona getirmek istediğinden arkasını döndü.

Ya şimdi ya hiç.

Bir adım daha ve her şey için artık çok geç olacaktı.

"Hey," diye bağırdı Leon ama sesi delirmiş katilin dikkatini çekmedi. Bu durum daha sonra Leon'un lehine dönüşecekti. Katil arkasını dönseydi, tehlikenin yakın olduğunu görecekti. Ancak bu şekilde Leon'un aniden boynuna dolanan bacakları sürpriz oldu.

Artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Leon son gücüyle sandalyeden atlamış ve katilini bacaklarının arasına kıstırmıştı.

Siegfried hayrete düşmüşçesine bir ses çıkardı, geriye tökezledi ve gayriihtiyari doğrulmaya çalışıp omuzlarındaki yükten kurtulmaya uğraştı - bu da büyük bir hataydı.

Sakin kalsa veya öne düşmesine izin verseydi, Leon'un kaderini mühürlemiş olacaktı. Ancak Siegfried verdiği bu tepkiyle, kurbanının tam olarak kucağına düşmüştü. İp gerginliğini kaybetti ve tavandaki halkanın üzerindeki ilmik çözüldü.

Siefried'in ayağından bağcıksız botu çıktı, bota takıldı ve kendi etrafında dönerek yana devrildi; düşerken Leon'u da kendiyle birlikte yere çekti.

Birkaç saniye içinde boğulacağını düşünen Leon, ipe tutunmak için yukarı uzandı ve yere düşünce epey şaşırdı. Elleri ipte, ayaklarıysa hâlâ sandalyenin üzerindeyken yere düşüp başını sertçe nemli parkeye çarptı. Son düşüncesi, *halkadaki ip çözüldü,* oldu. Hemen ardından gözlerinin önündeki dünya, ateşten bir topa döndü.

Leon hiçbir şey göremiyordu, nefes alamıyordu; acı yeni bir doruk noktasına ulaşmıştı. Buna rağmen çektiği işkencenin, yanında yatan Von Boyten ayağa kalktığı takdirde, çok daha kötü olacağını bekliyordu.

Şimdilik Siegfried, Leon'un karın bölgesini şiddetli bir şekilde tekmelemekten büyük zevk alıyordu.

Leon bir eliyle genital bölgesini koruyor, diğer elini de yüzünün önünde tutuyordu. Siegfried'in kendisini hedef gözetmeden tekmelemesine şaşırıyordu.

Leon gözlerini açmaya çalıştı. Gözlerinin ardındaki dünya bulanık ve pusluydu; kafasına aldığı darbeden sonra bu duruma şaşırmamak lazımdı.

Ne bekliyor ki?

Von Boyten, Leon'un anlamadığı bir şeyler haykırıyordu. Leon'un kulaklarındaki çınlama gittikçe yükseldiğinden söylenenleri tam olarak duyamıyordu. Ellerinden destek alıp doğrulmaya çalışınca avuçları kan olmamasını umut ettiği bir su birikintisine girdi.

Bu sırada Siegfried'in tekmeleri gittikçe hızlanırken, aynı zamanda zayıflıyordu da. Bağırışlarıysa yükseliyordu.

Ne yapacak acaba? Ölürken gözlerinin içine bakmamı mı istiyor?

Leon'un görme yetisi az miktarda da olsa iyileşme gösterdi, böylece Siegfried'in bedeninin hatlarını ayırt edebildi. Yüzleri bir-

birlerine dönük halde, aynı yatağı paylaşan iki sevgili gibi yerde uzanıyorlardı.

Leon gözlerini kırpıştırdı, ancak katili bir camın ardından görüyormuş hissi yok olmak bilmiyordu. Çünkü yok *olamıyordu*.

Tıpkı Von Boyten'in çılgınca tekme savurmayı ve anlamsız sesler çıkarmayı kesmemesi gibi.

Leon'un aksine Siegfried, düşerken elleriyle kendini korumaya çalışmıştı. Natalie'nin en sevdiği balıkları için üstü açık bir akvaryum gerekiyordu ve ne yazık ki Siegfrieden kolları akvaryumun ön tarafında bulunan sivri uçlu camların boğazına batmasını engelleyecek kadar uzun değildi.

Ama hâlâ yaşıyordu. Pislik hâlâ yaşıyordu.

Leon dizlerinin üzerine kalktı. Von Boyten'in gırtlağındaki yaradan oluk oluk kan akıyor ve adam kontrolsüzce seğiriyordu.

"Ohh!" Leon boynunun etrafındaki ipi gevşetip gürleyerek havayı ciğerlerine çekti.

Yüksek sesle. Çaresizce. İsterik bir biçimde.

Ölmekte olan Siegfried von Boyten'i saçlarından kavradı ve cinayete kurban giden karısının ismini tekrar tekrar adamın kulağına haykırdı. Sonunda ses telleri iflas edince, Siegfried von Boyten'in kafasını yeniden cam kırıklarına vurarak boynunu daha fazla kesmeye başladı.

Adamın seğirmelerinin son bulup gözlerinin kapanmasını bekledi.

Ardından ayağa kalktı. Yalın ayak cam kırıklarının üzerine bastı.

Kanlı ayak izleri koridordan apartmana, oradan da merdivenlerden aşağı uzanan bir yol oluşturdu. Geç kalmıştı. Mesai çoktan bitmişti. Etrafta hiç işçi kalmamıştı.

"Yardım edin!" diye bağırdı, Natalie'nin ismiyle dönüşümlü olarak. Her kapının zilini çaldı, birilerinin kapıyı açmasını beklemeyerek çıkışa, sokağa doğru sendeleyerek yürüdü.

Yüzüne kar çarpıyordu.

Leon'u gören bir çift korkudan irkildi, çıplak ve kana bulanmış halde soğukta koşmaya başladı. Leon yardım çağrısında bulunmaya devam ederken yoldan geçenler arkasından baktılar.

Köşedeki bir süpermarketin önünde yere çöktü.

Kimse onunla konuşmuyordu. Hiç kimse, belli ki akli dengesi yerinde olmayan bu adama fazla yaklaşmak istemiyordu, ancak Leon etrafında onu izlemekten keyif alan küçük bir grubun bir çember oluşturduğunu gördü. Birçoğu cep telefonunu çıkarmıştı bile.

Leon kendi sesini duydu: "O hâlâ aşağıda," diye bağırıyordu.

Çabuk. Halsiz düşmeden önce onlara söylemem gerekiyor.

Bir kadının, "Acele edin. Donuyor," diye bağırdığını duydu. Otomobiller kornaya basıyordu. Gençler gülüyor ve fotoğraf çekiyordu.

"Natalie aşağıda. Labirentte."

Onu aramalısınız. Belki hâlâ kurtarılabilir.

Leon, elektrik çarpmışçasına titriyordu ve bir anda üzerine bir battaniye örtüldüğünü hissetti. Biri isminin ne olduğunu soruyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun yerine sadece, "Dolabı kenara itin ve labirente girin. Natalie'yi gizli kapının ardında bulacaksınız," dedi.

"Tamam, öyle yapacağız. Ama şimdi bizimle gelmelisiniz."

Otomobilin kapıları açıldı, aniden etrafındaki her şey mavi ve beyaz renkte parlamaya başladı. Kırmızı renkli, oldukça dikkat çekici bir yelek giymiş adam ellerini Leon'un koltuk altlarına sokarken bir başkası da ayaklarını kavradı. Leon havada süzülüyordu.

"Anlamıyor musunuz? Boynuna bir dolmakalem sapladı. Gizli kapının şifresi a-Moll. Acele etmelisiniz."

"Evet, tabii. Sakin olun," dedi adam ve Leon'u ambulansın sedyesine bağladı. "Kim olduğunuzu biliyor musunuz?"

Leon doğrulmaya çalıştı, ancak onu sedyeye bağlayan kemerler yüzünden başaramadı. "Siegfried yaptı, Siegfried von Boyten."

"Bu sizin isminiz mi?"

"Hayır. Babası bu apartmanı inşa etmiş. O, dolabın arkasındaki gizli dünyadan haberdardı."

"Elbette."

"Hayıır," diye bağırdı Leon, kollarındaki bantları çekiştirerek.

Bana inanmıyorsunuz. Aman Tanrım.

"Lütfen daha fazla zaman kaybetmeyin. Natalie belki hâlâ yaşıyordun Onu aramalısınız."

"Dolabın arkasındaki gizli dünyanın içinde. Elbette."

Koluna soğuk bir şeyin değdiğini hissetti, ardından bir batma hissi oluştu ve ambulans, siren sesleri eşliğinde harekete geçti.

Hasta, koğuşa yatırılmasının üzerinden henüz yarım saat bile geçmemişken, gerginlik yaratmaya başladı. Hemşire Suzan, ambulans kapılarını açmadan ve sedyeyi dışarı çıkarmadan önce nelerle karşılaşabileceğinin *tadım* alır gibi oldu.

Psikiyatri departmanında karşılaşacakları sorunların her zaman *tadını* önceden alabiliyordu. Bu gibi zamanlarda ağzının içi, alüminyum folyo çiğnemiş gibi, kamaşıyordu. Ve bu duruma, ilk bakışta şiddete eğilimli olmaktan ziyade daha çok kurban gibi görünen hastalar neden olabiliyordu. Tıpkı şu an, 1310 numaralı odada, alarmı aktif hale getiren adam gibi.

Aksi gibi saat de tam 19.55.

Hasta beş dakika daha bekleyebilseydi, Suzan şimdi molada olacaktı. Fakat şu an boş mideyle koridorda dolanmak zorundaydı. Gerçi akşamları pek iştahlı olduğu da söylenemezdi. Suzan formuna fazlasıyla dikkat ediyordu; aslında kontrol altında tutulan anoreksi hastalarından daha şişman değildi fakat yediği küçük salata ile yarım yumurta akşam yemeklerinin olmazsa olmazlarındandı - kuruntulu bir paranoyaklıktı belki ancak bundan vazgeçemediği de bir gerçekti.

Hasta çıplak, kanlar içinde ve ayaklarındaki kesik yaralarıyla girişi karla kaplanmış bir süpermarketin önünde bulunmuştu. İhmal edilmiş, yolunu kaybetmiş ve susuz kalmış gibi görünüyordu ancak gözlerinden bilincinin yerinde olduğu belliydi; konuşması

anlaşılırdı. Dişlerinde *(Suzan'a göre dişler, insan psikolojisinin güvenilir bir göstergesiydi)* alkol, nikotin veya uyuşturucu kullandığına dair bir iz görünmüyordu.

Buna rağmen önceden hissedebildim, diye düşündü Suzan. Bir elinde çağrı cihazı, diğerindeyse anahtarlığı vardı.

Suzan kapıyı açtı ve içeri girdi.

Karşısındaki görüntü o kadar ürkütücüydü ki özellikle bu tür olaylar için eğitilmiş güvenlik görevlilerini çağırmak için kullandığı cihazın düğmesine basmadan önce şok içinde bir an öylece durduğu yerde kalakaldı.

Pencerenin önündeki çıplak adam, "Kanıtlayabilirim," diye bağırıyordu. Koca bir kusmuk yığınının tam ortasındaydı.

Aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösteren hemşire, "Elbette yapabilirsiniz," diye cevap verdi.

Sözleri ezberlenmiş ve samimiyetsizdi, zaten Suzan onları gerçekten ezberlediğinden, bu sözcüklerin samimi olması da mümkün değildi. Gerçi içi boş ifadelerle kayda değer bir zaman kazanmayı geçmişte birçok kez başarabilmişti.

Bu kez öyle olmadı.

Bir araştırma komisyonu daha sonra, temizlikçi kadının mesai saati içerisinde kullanılması kesinlikle yasak bir MP3 çalarla müzik dinlediğini belgeleyecekti. Yöneticisi, beklenmedik bir anda temizlik denetimine gelince, kadın da cihazı duşların yanında yer alan su sayaçlarının bölmelerinden birine saklamıştı. Fakat Hemşire Suzan, hastanın yaşanan kriz sırasında, pilini çıkardığı bu elektronik cihazı nasıl ele geçirdiğini bir türlü anlayamıyordu. Elinde, dışını dişleriyle kemirmiş olduğu anlaşılan, yamulmuş bir alkalin pil tutuyordu. Suzan, yoğun asidin pilin kenarlarından marmelat gibi dışarı taştığını göremese de hayal edebiliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diyerek adamı ikna etmeye çalıştı.

Adam, "Hayır, hiçbir şey yoluna girmeyecek," diyerek itiraz etti. "Beni iyi dinleyin. Ben deli değilim. Midemden çıkarmak için kendimi kusturmaya çalıştım ama belki de çoktan sindirmişimdir. Röntgen çekmeniz gerekiyor. Röntgenimi çekmeniz gerekiyor. Kanıt içimde saklı!"

Hastayla baş etmeleri için çağrılan güvenlik görevlileri olay yerine gelene kadar adam bağırmaya devam etti.

Ancak geç kalmışlardı.

Doktorlar odaya daldığında, hasta pili çoktan yutmuştu.

Leon yatağa geri bastırılırken, "Evet, şimdi beni borunun içine sokmalısınız," diyerek galip gelmeye çalışıyordu.

"Uyurgezerliğim sırasında kendimi aşağıdaki labirentte bir yere kelepçeledim, anlıyor musunuz? Ve Siegfried benmişim gibi davrandığı için kelepçelerin anahtarı hâlâ midemde olmalı."

"Hemşire, radyolojiye haber verin," dedi doktorlardan bir tanesi ve başını iki yana salladı. "Ve mide yıkaması için hazırlık yapın," diye ekledi bir başkası. "Pili fazla asit salmadan çıkarmamız gerekiyor."

"Asidi boş verin," diye bağırdı Leon. "Önemli olan anahtar."

Yatağı odadan dışarı çıkarılıyordu.

"Midemde veya bağırsaklarımda bir kelepçenin anahtarını bulacaksınız ve sonra lütfen..." Leon, yatağının sağ tarafında yürüyen doktorun elini kavradı. Doktorun yüzündeki kıllar saçlarından çoktu ve tavşan dudağını kapamayan bir bıyığı vardı.

"Lütfen evime gidin ve dolabı kenara itin," diye yalvardı Leon. "Eğer sıkışırsa, labirente girmek için Bayan Helsing'in banyosunu da kullanabilirsiniz."

"Labirente mi?" diye sordu bıyıklı olan, kendini Doktor Meller olarak tanıtan adamdı bu.

"Evet, ben öyle diyorum. Size tarif edebilirim. İlk kuyunun sonunda, gizli bir kapıya uzanan bir yol ayrımı var."

Ve *eşimin cesedine ulaşan*.

Leon, ağzından çıkanlara kendisinin bile inanamadığını fark edince yorgunlukla gözlerini kapadı. Ama çoktan geç kalmıştı. Eğer Natalie boynuna saplanan dolmakalem yüzünden ölmediyse bile şimdiye kadar kan kaybından yaşamını yitirmiş olmalıydı.

"DİKKAT levhalı kapıdan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Doktor Meller birdenbire.

Leon yeniden gözlerini açtı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Polis ifadenizi onayladı."

Hemşire Suzan'ın aksine doktor, Leon'un söylediklerini ciddiye alıyor gibiydi. Onu oyalamak için konuşmuyordu, dürüst ve samimi bir havası vardı.

"Bana inanıyor musunuz?"

"Evet. Sven Berger diye bir arkadaşınız, sizin için endişelenmiş ve gelip size bakmak istemiş. On beş dakika önce evinizde bir adamın cesedini bulmuş."

Tekerlekli hasta yatağı kanatlı bir kapının önünde durdu. Leon başını kaldırdı. "Peki ya Natalie?"

Leon doğrulmaya çalıştı. "Karımdan haber var mı?"

O *da bulundu mu?*

Gerçekleri duyma korkusu nefesini kesiyordu.

Doktor kederle başını salladı.

"O kadarını bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla polisler şu anda bir kapıyı açmaya çalışıyormuş ama sanırım kapı şifresine takılmışlar."

"A-Moll," diye bağırdı Leon. "Lütfen, onlara şifrenin A-H-C-D-E-F-G-A olduğunu söyleyin."

Doktor başını salladı ve sağ elinde bir telefon belirdi. Muhtemelen Leon'un son durumuyla ilgili polisle irtibat halindeydi.

"Hayır, şimdi sorguya çekilemez, bir pil yuttu ve birazdan midesini yıkamamız gerekiyor," diyen Doktor Meller görüşmeyi sonlandırmaya çalışıyordu. Hattın diğer ucundaki adam bir şey söylüyordu ve doktor şok olmuşçasına Leon'a baktı. Leon'un kalbi durdu.

Onu bulmuşlar mı?

"Polis müdürü diğer kiracılara ne olduğunu bilmek istiyor," diye sordu Meller.

Leon'un gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, yoksa psikopat onlara da mı bir şey yapmış?"

Sapık adama karşı direnebilecek hiçbir gücü olmayan Bayan Helsing'i düşündü.

"Hayır, eee..." Doktor, Leon'un görüş açısından kaybolup diğer yanında yeniden belirdi. "Eğer az evvel söylediklerini doğru anladıysam, apartmanda kimse yokmuş."

"Kimse yok muymuş? Olamaz. Ivana akşamları katiyen evinden çıkmaz."

"Korkarım, anlamıyorsunuz." Leon açık kapıdan boru şeklindeki bir muayene odasına itildi. "Polisin söylediğine göre komşularınız kaybolmamış. Hepsi *taşınmış*. Her biri değerli eşyalarını, nakit paralarını ve evraklarını alarak gitmiş. Bütün kapılar açıkmış ve anahtarların tümü kapıların dışında asılıymış."

"Ne? Ama neden?"

Doktor Meller hiçbir fikri olmadığını belirtircesine omuzlarını silkti. "Ben de anlayamıyorum Bay Nader. Ama polis, kiralık dairelerin hepsinin boşaltılmış gibi göründüğünü söylüyor."

Birkaç ay sonra

Dünyanın herhangi bir yerinde.

Bildiğiniz bir şehirde.

Belki de sizin mahallenizde...

Doktor Volwarth, uyku laboratuvarının toplantı odasında kendisini bekleyen meslektaşlarının alkış seslerinin yatışmasını bekledi.

"Çok teşekkürler. Hepinize içtenlikle teşekkürlerimi sunarım."

Kulak memesindeki küpeyle oynadı. Fazla övgü onu her zaman biraz mahcup ederdi.

"Bu hepimizin başarısı. Sizler, kendinizi alkışlamaksınız."

İki kadın ve iki erkekten oluşan gruptakiler kibarca gülüyorlardı.

Bir tek masanın diğer ucunda oturan uzman doktor üzgündü. "Bu tanıyı uzun bir süre daha açıklayamayacak oluşumuz çok üzücü," dedi adam araya girerek.

"Çok haklısınız, Pofesör Tareski." Volwarth'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ama tıp tarihinde kendi refahını ve özgürlüğünü, bilim adına çığır açan bir başarıya imza atmak için riske atan tek kişi bizler değiliz. Ortaçağdaki meslektaşlarımızı bir düşünün, insan bedenini açmaları durumunda idam cezasına çarptırılacaklarını biliyorlardı."

Volwarth, havaya kaldırdığı işaret parmağıyla sözlerinin altını çizdi. "Binlerce yıl boyunca doktorlar ve bilim adamları araştırmaları için mezarlıklardan ceset çalmak zorunda kalmış ve bu araştırma arzularını tatmin etmek için çoğu zaman kendi hayatlarını feda ederek ağır bedeller ödemişlerdir. Kilise, İncil'deki yalanların ortaya çıkmasından korkuyordu. İnsanlar Âdem'in kaburgalarının

rivayet edildiği gibi eksik olmadığını anlayınca Havva'nın Âdem'in kaburgalarından oyulduğu söylencesi de çökecekti. O zamanlar bilimsel gelişmenin yolunu kapatan papazlardı, bugünse 'iyi niyetli' başkaları."

Yanında duran hemşire, Vohvarth'ın söylediklerini aşağılamasına homurdandı ve kucağında yatan kediyi bir anlığına okşamayı bıraktı.

Ivana Helsing yaşça biraz büyüktü ancak söz konusu deneylerin düzgün bir şekilde uygulanması olduğunda Vohvarth'ın en güvenilir yardımcılarından biriydi. Ayrıca Vohvarth'ı Vön Boytenlerle tanıştıran da oydu ve bu yüzden de Volwarth kadına olan minnetini koşulsuz sadakatiyle gösteriyor ve Ivana Helsing'in denekleri insanlaştırma eğilimini görmezden geliyordu. Ivana, zamanla "Sevgili Leon" adını taktığı deneğe o kadar düşkün hale gelmişti ki sonunda deneyin sonlandırılmasını bile savunur hale gelmişti. Her ne kadar Leon, Bayan Helsing'in bilinçaltına girip evi terk etmesi için yaptığı telkinlere tepki vermemiş olsa da Ivana, Leon'un bugün hâlâ hayatta olmasından oldukça mutluydu. Öte yandan Natalie'ye karşı böyle bir düşkünlüğü olmamıştı. Ne mutlu ki. Tıpta büyük bir buluşa imza atmak istiyorsanız, çok hassas davranmamanız gerekir. Natalie ve Leon gibi denekler bu bağlamda, laboratuvardaki hayvanlardan farklı değillerdi. Bir şempanzenin ölümüyle duygusal olarak baş edemeyenlerin, bilimsel araştırmalarda yeri yoktu.

"Onaylanmayan insan deneylerini gerçekleştiren herkes, cahillerin tepkisini toplayabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalı," diye açıkladı Volwarth kayıtsızca.

Arkadaşlarının pekâlâ bildiği bir kısır döngüydü bu. Elbette meslek etiği gereği deneklerin de bu durumu kabul etmeleri gerekirdi. Ancak uyku bozuklukları bilinçaltının bir anomalisidir. Denekler gözlendiklerini bildikleri andan itibaren, araştırılacak davranış biçimleri de otomatik olarak değişirdi. Hiç kimse labora-

tuvarda evde olduğu gibi uyumazdı. Bu sebeple parasomniler hiçbir zaman tam olarak araştırılamamış ve geleneksel uyku laboratuarlarında elde edilen sonuçlar epey yetersiz kalmıştı. Uyurgezerlerin şiddet eğilimlerini uç noktalara götürecek kadar uyaran deneyleri düşünmek bile imkânsızdı.

"Leon Nader'i bir yıl boyunca alışık olduğu çevrede yaşadığına inandırarak, somnambulizm alanında çığır açabilecek keşiflerde bulunduk," dedi Vohvarth gururla.

Üç yıllık bir planlama süresi. Deneklerin seçiminden laboratuvarın hazırlanmasına kadar: Ölene kadar akıl hastanesinde gözetim altında tuttuğu hastası Albert von Boyten sıra dışı mimari başyapıtların ustasıydı; Vohvarth hastasının eserlerinin kendi amaçlan için mükemmel özelliklere sahip olduğunu düşünmüştü. Von Boyten'in dünyanın dört bir yanındaki binalarında katlar arası gizli geçitler vardı. Bir savaş çocuğu ve komünist olan dâhi mimar, aslında bu alanları siyasi sebeplerle arananların saklanması için tasarlamıştı, ancak her biri mükemmel bir uyku laboratuvarı olarak da kullanılabilirdi. Hastalan gözlemlemenin yanı sıra onları belirli uyarıcılara maruz bırakmak da mümkündü.

Binalardaki, gizli geçitlerle birbirine bağlanan dairelere her an ulaşılabilirdi, böylece denek uykuda ya da binanın herhangi bir yerindeyken bile deney materyallerini dışarı veya içeri taşımak oldukça kolay oluyordu.

Leon'un uyurgezer aktivitelerini oluşturan uyku evreleri şanslarına, benzer uyku bozukluklarına sahip hastalarda sıkça görünenin aksine oldukça sabitti. Bu da araştırmacılara deneylerini titizlikle hazırlamaları için gereken zaman dilimlerini sağlamıştı, örneğin üzerinde değişiklik yaptıkları videoları Leon'un dizüstü bilgisayarına kaydederken yeterli zamanları olmuştu. Ama asıl önemli olan deneyin daha karmaşık aşamalarını takip etmekti. Bunun için Leon'un evinin eski haline getirilmesi gerekiyordu,

örneğin dolabın (elektromıknatıs ile sabitlenen) geri itilmesi, baş kamerasının saklanması ve dizüstü bilgisayarın kapatılması gibi. Çünkü Leon uyandığı anda etrafındaki hiçbir şey ona uyurgezer aktivitelerini hatırlatmamalıydı.

Derin uyku evrelerini öylesine yoğun yaşıyordu ki Leon'u soyup giydirebiliyor, uyandırmadan hareket ettirebiliyor, hatta banyo küvetine bile sokabiliyorlardı.

Vohvarth, ¡vanaya baktı. Kadının kucağındaki Alba, sahibi onu sevmeye devam etsin diye minik kafasını kadının eline sürtüp mırlıyordu. Yaşlı kadının banyo küvetindeki deney için gerçek bir kedi ölüsü yerine kaliteli, sahte kürklü bir kukla kullanılması için ne kadar da ısrarcı olduğunu düşündü.

Grup içindeki bireysel farklılıklara rağmen her şey mükemmel şekilde işlemişti.

Vohvarth kendinden ve takımından bir kez daha gurur duyuyordu.

Bu deney disiplini, odaklanmayı ve oluşturulan deney düzenlemelerinin mükemmel takibini gerekli kılmıştı, ancak sonunda tüm bu gerginliklere değmişti.

"Öncelikle, en ağır psikolojik travmaların, uyurgezerliğin karmaşık süreçlerine sebep olabildiğini açıkça kanıtladık," diye belirtti Vohvarth.

Herkes memnun bir ifadeyle başını salladı.

İtiraf etmek gerikirse, en başta Leon'u uyurgezer hale nasıl getirebileceklerini bilmiyorlardı, ancak deneyin bir parçası da zaten bunu keşfetmekti. Penisilini keşfeden bakteriyolog Fleming gibi, tesadüf onların da kapısını çalmıştı. Siegfried von Boyten, babasından miras kalan apartmanı, ancak kendisi de deneyin bir parçası olursa kullanmalarına izin vermişti. Leon'sa Natalie yüzünden denek olarak seçilmişti. Vohvarth'ın iddia ettiği gibi,

Leon'un çocukken yaşadığı hipnofobi korkusunun çok ilgi çekici olduğu ve bugün hâlâ bu konuya referans verildiği bir yalandı. İşin aslı, meslektaşlarından biri cinsel anlamda kendine zarar verme eğiliminde olan bir hastasıyla ilgili fikir danışana kadar Leon'u tamamen unutmuştu. Vohvarth, Natalie'nin terapi seanslarına ait notları okurken, partnerinin tanıdık ismine rastlayınca anında deneylerinin potansiyelini anladı: Bir uyurgezer ve onun duygu durum bozukluğu olan kız arkadaşı. Hangi yoğunluktaki bir baskının, uyku bozukluklarına neden olduğunu test etmek için mükemmel koşullar sağlanmıştı sanki. Natalie'yle iletişime geçip ona yardım etme teklifinde bulunan Vohvarth olmuştu. Tersi değil.

"Sonunda uyurgezerliğin, hastanın sadece hareket edip tepki verdiği bir evre değil, aynı zamanda tam kapsamlı iletişim kurabildiği, bağımsız bir bilinç durumu olduğunu kanıtlamayı başardık," diyerek Vohvarth övünmeye devam etti.

Meslektaşlarından, önlerinde duran ince dosyaları açıp ilk sayfada yer alan fotoğrafı incelemelerini rica etti. Fotoğrafta, üzerinde yalnızca şortla eski laboratuvarın koridorunda dikilen Leon Nader vardı.

"Bu fotoğrafta hastamız çoktan üçüncü evredeydi."

Leon, bir gece önce tek başına bir şişe şarap içtikten sonra, ertesi sabah çift kişilik yataklarında tek başına uyandığına inanmıştı. Gerçekte, Natalie'nin kaçışıyla başlayan ve tekrar yatak odasına dönüp yeniden uyuduğunda son bulan ve had safhada stabil kalan uyurgezerliğin aşamalarından birindeydi.

"Bunu takip eden uyanma evresinde Bay Nader, eşinin kendisini nasıl terk ettiğini hatırlayamadı. Boş bir yatakta uyandı ve haftalardır karı koca arasında süren tartışmaların neticesinde karısının gittiğine inandı. O uyurken dolabı yeniden kapatmış ve etraftaki dağınıklığı toplamıştık. Natalie, ani kaçışından önce mutfak kapısına bir veda kartpostalı bıraktığından Leon üzülmüş,

ancak durumuyla ilgili fazla endişe duymadan ilerleyen günlerde kendini işine vermişti."

Veda kartpostalım ilk uyurgezerlik aşamalarında, Leon'un iç sıkıntısının artması ve uyurgezer halinin stabil kalması için saklamak zorunda kalmışlardı.

Vohvarth dalgın bir şekilde gülümsedi.

Leon'un arkadaşı ve iş ortağı olan Sven'in kafasının bu kadar karışmasına şaşırmamak lazımdı. Sven Berger arkadaşıyla iki farklı bilinç durumunda karşılaştı. Leon'un uykuda veya uyanık olması durumuna göre, Natalie'nin kayboluşuyla ilgili anlattığı versiyonlar birbirinden farklıydı. Bir durumda Natalie kafasını toplamak için uzaklaşmıştı. Bir başka durumda, yani uyur haldeyken karısını dövmüş oluyordu. Leon uyanık haldeyken ne eşinin yaralarını ne de kamerayı hatırlayabiliyordu, uyurgezerliği sırasındaysa alyansını kuyumcuya götürdüğünü, anne ve babasına bir gemi seyahati hediye ettiğini veya arkadaşının gelip modeli teslim aldığını hatırlamıyordu.

Nörolog olarak ekibe iki yıl önce katılan ve o zamandan beri dosyanın gelişimine katkı sağlayan Doktor Kroeger, "Uyurgezerlerin beyinleri hakkında öğrendiklerimiz gerçekten insanı şaşkınlığa uğratacak cinsten," dedi.

"Tıpkı rüya gören insanlar gibi bir uyurgezer de gerçekteki belli başlı olayları hatırlayabiliyor. Ancak şüphesiz hepsini hatırlamıyor; ki bence bu araştırmamızın en heyecan verici sonucu. Görünen o ki, çılgın beynimize yalnızca duygusal yönden ciddiye aldığımız olaylar kazınıyor."

Vohvarth başını salladı. Onun hipotezi de tam olarak buydu.

Düşük, Natalie'nin kayboluşu, bir an önce teslim etmesi gereken işin baskısı - tüm bunlar Leon'un hatırladıklarıydı. Daha az önemli olaylarıysa hatırlamamıştı.

Volwarth'a göre en ilginç olan şey, uyurgezer zihnin üst üste bilgiler toplayabildiğiydi. Bunu, ilk "uyanışın" (oldukça zor) düzenlemesiyle kanıtlamıştı: Leon, lateks eldivenleri ve başındaki kamerayla uyandığını sandığı sırada asında uyurgezer haldeydi. Başına ilk kez kamerayı taktığı andan, videoları ilk kez izlediği ana kadar on dört saat geçmişti. Leon'un uyumadığı, en azından gerçekte uyumadığını sandığı, on dört saatlik bir süre. Leon, başında kamera takılıyken komaya girmişçesine derin bir uykuya daldığı yoğun bir uyurgezerlik evresine girdi; bu sırada araştırmacılar, kamerayı zorlanmadan başından çıkarabildiler. Leon dört saat boyunca uyudu ve sonra uyanıp modelinin üzerinde çalışmaya başladı; uyurgezerlik sırasında hatırlamadığı bir evreydi bu. Bu yüzden Leon, meslektaşı Sven Berger'le yaptığı telefon görüşmesinde, uyumasının üzerinden ne kadar uzun bir sürenin geçtiğini fark edince şaşırdı.

Leon'u bir sonraki deneye hazırlayabilmek için, çayına hafif dozda uyku hapı karıştırmışlardı. Bilinç evresindeyken çayını içmiş, bu yüzden kısa bir süre sonra gittikçe artan baş ağrısıyla yeniden yatağına yatmıştı. Böylece, uyuşturdukları Leon'a eldivenleri sorunsuzca giydirmeyi ve başına kamerayı takmayı başarmışlardı. Bir tek, uyurgezerlik evresinde taktığı ve uyandıktan sonra çalışırken çıkardığı saati unutmuşlardı. Leon'un daha sonra farkına vardığı bir tutarsızlık oluşmuştu, ancak şanslarına bu durumun sonraki sürece bir etkisi olmamıştı. Leon, sözde on dört saatlik bir uykunun ardından uyandığına inanmıştı, ancak gerçekte aradaki uyanık olduğu evreyi bastırmış ve uyurgezer zihni araştırmacıların dilediği gibi, tam da son uyurgezer evresine atlamıştı: Yataktan kalkmış, videoyu izlemiş ve dolabı keşfetmişti.

Gerisi tarihti. Tıp tarihinin dünyaca tanınan isimleri olacaklardı!

"Bir uyurgezerin rüya belleğine sızabilmiş olmamız büyük bir olay," diye gülümsedi Vohvarth. "Buna ek olarak, hastanın uyur-

gezerlik evresindeyken kendi durumunun da açıkça farkında olduğunu öğrendik."

Volwarth elde ettikleri bu sonuçtan özellikle büyük bir gurur duyuyordu. Bugün aralarında olan bazı meslektaşlarının çoğu, dış uyarıcılar aracılığıyla bir uyurgezerin bilincine ulaşmanın mümkün olduğundan şüpheliydi. Uyurgezerin, içinde bulunduğu durumu kavrasa da o evreden kurtulamayacağını düşünmüşlerdi. Ancak bu şüphelere mahal olmadığı, deney odasındayken Leon'un avucuna yazdığı kelime ve rakamlar sayesinde apaçık kanıtlanmıştı.

"Şuraya bir bakın." Kroeger, Leon'un salonunda ona bir cep telefonu uzatırken çekilmiş fotoğrafı gösteriyordu. "Nader burada da üçüncü evredeydi. Sohbetimiz sırasında, uyuşturucunun etkisindeymiş gibi donuk görünüyordu ancak ona söylediğim her şeyi anlıyor gibiydi de. Gözlerime güçbela bakabilse de Natalie'nin, cep telefonuyla çektiğimiz fotoğraflarını dikkatlice inceliyordu. Dili hafif sürçüyordu, buna rağmen sesi gayet kararlı çıkıyordu."

Vohvarth başını onaylamasına salladı.

Leon'un dayanıklılığını koruyarak üçüncü evrede ne kadar tutuklu kaldığını, yakından görme şansına erişmişti.

En başta, baş kamerası deneyin düşünülen ekipmanlarından biri değildi. Aslında, Volwarth'ın yazdığı reçeteyle, Leon'un uyurgezerlik sırasında evi terk edip etmeyeceğini test etmek istemişlerdi. Ancak Leon bu sırada kendiyle ilgili bir sorun yaşadığına o kadar emindi ki yeniden kablolara bağlanma fikrine tek başına kapıldı. Uyurgezerliği sırasındaki teknik becerisini kestiremediklerinden, sipariş ettiği kamerayı daha kolay kurulan ve daha kolay monte edilen bir başkasıyla değiştirmişlerdi. Ayrıca, değiştirdikleri USB bellek sayesinde evin içine girmeden, üzerinde oynadıkları videoları bilgisayara aktarabilmişlerdi.

Hastalarının yetenekleri karşısında şaşkınlığa uğrayan ekip, Leon'un üçüncü evreye ne kadar sıkı bağlı olduğunu test etmek ve uyurgezer haldeyken ne gibi fiziksel ve psikolojik başarılar elde edeceğini görmek için farklı zorluk derecelerini denemeye başlamışlardı. Cep telefonundaki fotoğrafları incelemek gibi basit görevlerden, bir tırnağın üzerine kazman sayı kombinasyonunu fark etmesine kadar - Volwarth, deneyler sırasında Leon'un yeteneklerini gözlemlerken, gittikçe daha büyük bir coşkuya kapılmıştı. Leon a-Moll bulmacasını bile çözmeyi başarmıştı.

"Bazen, hastamızın zihninin ekip üyelerimizinkinden daha berrak olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı Tareski.

Volwarth üzülerek başını salladı. "Hoşnutsuzluğunuzu anlıyorum Profesör ve size söz veriyorum, bir dahaki sefer yardımcılarımızı seçerken daha titiz davranacağız."

"Öyle yapmalısınız da. Siegfried von Boyten'i bir süre sonra yönetmek imkânsız hale geldi ve sadist eğilimlerini gerçekleştirmenin peşine düştü." Tareski gayriihtiyari boynunu tuttu. "Bir daha asla, meslekten olmayan birine tetikleyici kayıtların oluşturtulması gibi önemli bir görev vermemelisiniz."

Volwarth iç çekti.

Aslında Natalie yi etkilemesi için daha güvenilir birini kullanmak istemişlerdi ancak projelerinden zevk alacak cesur bir araştırmacı bulmak zaten yeterince zor olmuştu. Bu kez, sadomazoşizm hevesliliğinin bile üstesinden gelmekten zorlanacağı bir senaryoya uygun tecrübelere sahip birini bulmak zorunda kalmışlardı. Küçük Von Boyten beklenmedik bir anda bu göreve talip olunca, çaresizlikten bu teklifi kabul edecek kadar dikkatsiz davranmışlardı. Hiçbiri, Siegfried'in kendi sadist güdülerini tatmin etmek istediğini bilmiyordu; ancak deneylerinin bir an önce ihtiyaç duydukları başarıya ulaşması için Siegfried, Leon'da zihinsel stres oluşturmak üzere kullanabilecekleri biçilmiş bir kaftan değil miydi?

İşte böylelikle, cinsel birlikteliklerini sağlamlaştırmak için Natalie'ye daireyi sunan kişi Von Boyten oldu. Leon'un kaybetme korkusunu artırarak, eski bilinç modeline gerilemesi için aracılık eden bir katalizördü de aynı zamanda.

"Ev onundu," diye açıkladı Volvvarth. "Bildiğiniz gibi bizi, kendisini deneyden çektiğimiz takdirde her şeyi mahvetmekle tehdit etti. Ben de başka bir seçeneğimin olmasını dilerdim. Zayıf davrandığımız tek nokta o oldu."

Leon'un dizüstü bilgisayarına kaydettikleri videoların içerikleri konusunda Von Boytene belli bir özgürlük alanı tanımışlardı. Kayıtlar aracılığıyla, ilk etapta deneğin üçüncü evredeykenki ben-bilincinin ne denli gelişmiş olduğu test edilecekti; bu deney, hayvanların aynada kendilerini mi yoksa yabancı bir şeyi mi gördüklerini saptamak için yapılan bilinç testini andırıyordu. Ayrıca bant kayıtlarını kullanarak, hastanın gösterilenler karşısında ne kadar mantıklı sonuçlara ulaşabildiği araştırılacaktı.

Von Boyten'in Tareski'nin dairesine izinsiz girmesi ve adamı ayakkabı bağcıklarıyla neredeyse boğazlayışı, ne planın bir parçasıydı ne de önceden sezilebilmişti. Tüm bunlar Vohvarth'ın erteleyemediği bir konferansa katıldığı ve bu yüzden hemen müdahale edemediği bir günde gerçekleşmişti.

"Mağdur olan siz olsanız da, bu saldırının iyi bir tarafı vardı. Leon tarafından kurtarılmış olmanız, uyurgezer haldeyken bile insanın bir vicdanının olduğunu kanıtlamış oldu."

Tareski pek tatmin olmuşa benzemiyordu ancak odadaki diğer herkes Vohvarth'ın sözlerini kabullenmişçesine başını sallıyordu.

"Ve son ama bir o kadar da önemli olan bir şey var ki," diyen Volvvarth özetini sonlandırmak istiyordu. "Yan etki olarak, neredeyse Leon Nader'in hipnofobisinden kurtulmasını sağladık."

Leon'u labirente çekmeye çalışan sahte görüntüler aslında onu bilinçaltının en karanlık geçitlerine yöneltmişti.

"Hastamız, hayatı boyunca uyuyakalmaktan korkmuştu çünkü şiddet eğilimi olan bir canavara dönüştüğünü sanıyordu. Sonunda Siegfried von Boyten'i alt edince, çocukluğundan kalma travmayı yenmeyi başardı. Artık, uyurgezerken kimseye bir zarar vermediğini biliyor. Ne Natalie gibi ailesinden birine, ne de Profesör Tareski gibi yabancılara." Vobvarth alçakgönüllülükle gülümsedi ve meslektaşlarının alkışlarının dinmesini bekledi.

"Dosyanın son sayfasını açmanızı rica etmeden önce, cömert bağışçılarımıza teşekkür etmek istiyorum. Falconiler olmadan deneylerimizi finanse etmemiz mümkün olmazdı."

Eski uyku laboratuvarı olarak kullanılan birinci kata yerleşen göbekli adam, kendinden memnun şekilde gülümsüyordu; bu sırada Vobvarth eğer gerçekten övgüyü hak eden biri varsa bunun adamın yanındaki zarif kadın olduğunu biliyordu. Ne de olsa zengin olan *oydu*. Kocası için bu deney, ucuz bir tiyatro oyunundan fazlası değildi. Karar mercii adam olsaydı, deneyler sıkıcı olmaya başladığı anda kesenin ağzını çoktan sıkmış olurdu.

Vobvarth iç geçirdi.

Bu adam gibi münasebetsizlerle işbirliği yapmak zorunda kalmak çok utanç vericiydi ama bilim için neler yapılmıyordu ki. En azından maddi destekçileri, Natalie'nin bindiği asansörü birinci katta durdurup genç kadını tatlı dille ikna ederek evlerine girmeye ikna etmişti. Leon bu yüzden Natalie zemin katta inmeyince şaşkınlığa uğramış ve böylece deneyin başarısına tartışmasız katkı sağlamışlardı. Falconilerin deneye sağladıkları kayda değer tek katkı sadece bu hareketleri ve verdikleri paraydı. Hatta finansal durumları tüm harcamaları karşılamaya yetmemişti bile. Vohvarth bu yüzden Dananın, araştırmanın bazı görüntülerini internet üzerinden zengin alıcılara satma talebine karşı boyun eğmişti. Bunu

düşününce Volwarth'ın midesi bulanıyordu, ancak çalışmaları için harcamak zorunda olduğu paraları kazanmak için başka çaresi de yoktu. Vohvarth, ahlaksız olarak gördüğü bu tarz kişilerle iletişim kurup kendini küçük düşürmek istemediğinden sapık tüketicilere kayıtları gönderme işini Ivana'ya devretmişti.

"Bugün de bizimle olduğunuz için çok mutluyum," dedi Vohvarth sahte bir ifadeyle Falconilere bakarak ve ardından katılımcıların dikkatlerini kendisine vermelerini rica etti.

"Sizler gibi ben de son laboratuvarımızı böyle hızlı bir şekilde terk etmek zorunda kaldığımız için üzgünüm. Ama Leon beklenmedik şekilde özgürlüğüne kavuşmayı başardıktan sonra, başka seçeneğimiz kalmadı."

Pantolonunun cebinden, üzerinde numaraların yazılı olduğu dört güvenlik kartı çıkardı. "Baylar ve bayanlar, burada gördükleriniz yeni evlerinizin anahtarları. Her zaman olduğu gibi hangi katta oturmak istediğinizi kendiniz seçebilirsiniz."

Meslektaşlarının ve destekçilerinin ayağa kalkıp yanma gelmelerini rica etti.

Toplantının yapıldığı penceresiz odanın tavanı epey alçaktı, bu yüzden Doktor Kroeger, Vohvarth'ın yanma giderken başını eğmek zorunda kaldı.

"Dosyanızın son sayfasında yeni kimliklerinizin yer aldığı bir listeye ve sıradaki deneyin kaba bir taslağına rastlayacaksınız."

Bu sözlerin akabinde duvardaki siyah kalın perdeyi açtı ve grubun arasında bir fısıldaşma oldu.

"Söylediğim gibi. Eski yerimizi kullanamıyor olmamız çok üzücü. Ama burada daha da iyi koşullara sahip olacağımızı keşfettik. Ayrıca hâlâ gizlice hareket etmeye devam edebileceğiz."

Fısıldayarak konuşmaya başladı, duvarlardaki ses yalıtımının epey iyi olduğu düşünülünce bu yaptığı oldukça komikti. Laboratuvar alanına sadece istenildiği zaman ses gidebilirdi.

"Harika," dedi Kroeger derin bir saygıyla.

"İnanılmaz," dedi Ivana teklifi kabul ederken.

"Muhteşem," dedi Falconi yalandan.

Geriye kalanlar sustu ve çift taraflı aynadan, evlerini yerleştiren çiftin yatak odasına baktılar.

nanılmaz," dedi genç adam ve kolilerden birini yatağın yaI mna koydu.

"Öyle değil mi, sevgilim?" Adamdan biraz daha genç olan kadın çok şey anlatan bir gülümsemeyle kendini yatağın üzerine attı. Erkek arkadaşı da aynı şeyi yaptı ve kadının dolgun dudaklarını öptü.

"Hâlâ bu rüya gibi evi bize verdiklerine inanamıyorum."

"Ben de öyle."

Adam elini kadının bluzunun altına soktu; kadın kikirdedi.

Tutkuyla kadının üzerine eğilirken, "Mükemmel," dedi.

"Evet, gerçekten de öyle, değil mi?"

"Ben evi kastetmedim."

"Peki, neyi kastettin?"

"Yeniden güldüğünü görmek mükemmel bir şey."

Kadını öptü ve ardından umut dolu bir ses tonuyla, "Galiba burada her şeyi yeniden yoluna koyabileceğiz," dedi.

Son Söz

Bu örtünün altından bir şey görebilmek imkânsızdı. Sven göz bağını fazla sıkı bağlamıştı. Leon onu çıkardığı anda, muhtemelen uykulu gözleri ve yüzündeki uyku izleriyle, henüz yeni uyanmış gibi görünecekti.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

İki eliyle, son aylarda en çok güvendiği kişi olan arkadaşının omuzlarına tutunuyordu. Aralarında önemli kişilerin de bulunduğu birçok doktor, Leon dan yakın geçmişindeki travmatik olaylar üzerinde çalışabilmek için bilgi istemiş ama geçerli nedenlerden dolayı Leon, hayatı boyunca daha fazla psikiyatristle görüşmek istememişti.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu sabırsızca. Körebe oyunu sinirlerine dokunuyordu. Daha birkaç hafta öncesine kadar, başka birine kendini bu şekilde teslim edebileceğimi düşünemezdi bile ama yeni eve taşındıklarından beri her gün gelişim gösteriyordu.

"Birazdan varacağız."

Aynısını beş dakika önce de söyledin; arabadan indiğimiz anda.

Yol hafifçe, ancak sürekli yokuş yukarı çıkıyordu. Leon yüzüne vuran güneşi hissediyordu, yanlarından geçen bir arabanın radyosundan gelen seleri duydu. Yeni çiçeklenmeye başlayan kestane ağaçlarının yolu süslediğinin kesin bir göstergesi olarak burnu kaşınıyordu. Sıcak asfaltın kokusu havada asılıydı.

"Sürprizlerden nefret ederim."

Sven umursamazca, "O zaman doğum gününü saklaman gerekirdi," diye cevap verdi.

Leon, dışarıdan nasıl göründüklerini düşünüyordu. Karşılarından gelen bazı yayalar sohbetlerine ara verip kıkırdıyor, aptalca yorumlar yapıyor ("Ne güzel bir çift", "İyi eğlenceler size") veya yanlarından geçer geçmez arkalarından fısıldaşıyorlardı.

Sven, Leon a iki köşe daha döndürüp arkadaşını bir süre düz bir yolda yürüttükten sonra anlaşılan hedefe ulaşmışlardı. Durdular.

"Nihayet."

Leon başının arkasından sıkıca bağlanmış kumaş parçasını çözmek istedi ancak Sven ellerini tuttu.

"Bekle, önce sana önemli bir şey söylemem gerekiyor."

"Neymiş?"

"Hediyem hoşuna gitmeyecek."

"Anlamadım!"

Leon göz bağının altından gözlerini kırpıştırdı. Sven'in gizli kapaklı tavırlarından daha endişe verici olan, fark edilmeyecek derecede de olsa, yeniden kekelemeye başlamış olmasıydı.

"Çok erken olduğunu söylüyorlar ama ben belki de çok geç kalmış olmaktan korkuyorum."

Bu sözlerle birlikte Sven, Leon'un eline, sıcak bir su bardağı gibi hissettiren bir şey bastırdı. Leon, yanmamak için elindeki nesneyi parmaklarının ucuyla tutabiliyordu.

"Bu da ne?.." Başındaki göz bağını indirdi ve elinde dalgalanan şeyi görünce hayrete kapıldı. "Bana dekoratif bir mum mu hediye ediyorsun?"

Sven başını iki yana salladı. "Hayır. Sana bir bakış hediye ediyorum."

"Neye?"

"Gerçeğe."

Arkasını dönmesini rica eden Sven'in dediğini yaptı ve neredeyse elindeki camı düşürecek gibi oldu.

Gözlerinin önünde bir ışık denizi dans ediyordu, basamaklara sayısız mum dikilmiş ve dekoratif mumlar yerleştirilmişti.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu Leon ve göz bağını hiç çıkarmamış olmayı diledi.

Mektup, pelüş hayvan, çiçek ve kimi çerçeveletilmiş ancak birçoğu şeffaf dosyaya konmuş fotoğraflardan oluşan koleksiyon tamamen yersiz gibiydi. Burası, bir kazanın yaşandığı yol kenarı değildi. Bunca şey, beklenmedik ölümüne lanet eden hayranlarının toplandığı, ünlü bir yıldızın otopark girişinde durmuyordu. Toplu yas gösterileri, Leon'un birkaç ay önce çırılçıplak kaçarak sokağa koştuğu apartmanın girişinde değil, akşam haberlerinde yer almalıydı.

"Bana bunu neden yapıyorsun Sven?"

Bazı alevler sönmüş, birçok çiçek ölmüştü; hava sıcaklığı göz önüne alındığında bu duruma şaşırmamak gerekirdi. Ancak son basamağın üzerinde duran çelenk, kısa bir süre önce sulanmıştı. Köknarın dallarından damlalar akıyordu ve işlemeli kuşak, güneşin altında yeni gibi parıl parıl parlıyordu.

Derin bir yas içinde.

Leon arkasını döndü.

Arkadaşının gözleri de yaşlarla dolmuştu. "Çok özür dilerim, Leon. Ama bence artık gerçekle yüzleşmelisin."

Sven, Natalie nin doğrudan kameraya bakarak gülümsediği, çerçevelenmiş bir fotoğrafı işaret etti. Kenarları sararmış bir fotokopi. Basamakların üzerinde yer alan diğer portreler gibi, bu fotoğraf da gazeteden alınmıştı, üzerindeki o korkunç başlık hâlâ görünüyordu:

Natalie Nader -
Sadistin Güzel Kurbanı

"Ama bunun hiçbir anlamı yok ki," diye fısıldadı Leon.

Bu tamamen olasılık dışı bir durum.

Natalie'yi labirentin içinde bulmuşlardı. Hayati fonksiyonları ölçülemez durumdaydı. Siegfried nefes borusunu delmiş ve yemek borusunu yırtınıştı. Bronşları işkence çektirecek kadar yavaşça kan ve tükürükle dolmuştu, her nefesi Natalie'yi sona daha da yaklaştırmıştı. Ancak bilinci kapanınca soluması yavaşlamış ve bu yüzden hemen boğulmamıştı.

"Hayatta kalmıştı," dedi Leon ve sinirle elindeki mumu yere attı. Cam kırıldı. Alev söndü. "Natalie'yi yeniden hayata döndürdüler!"

Bir kez ardiyede, bir kez de hastane yolunda. Acil müdahale sırasında da cerrahlar birkaç kez hastanın kalbinin durma tehlikesiyle savaşmak zorunda kalmış ancak sonunda ölümü, bekleme odasına göndermeyi başarmışlardı.

"O yaşıyor!" diye bağırdı Leon ve ilk basamaktaki mumlara tekme attı. Camlar etrafa saçıldı, çerçevelerden biri kırıldı. "O uyandığında yanındaydım!"

Natalie haftalar boyunca yalnızca sıvı gıdayla beslenebilmişti ve o günden sonra sesi değişti. Çok konuşmuyordu, özellikle de evde olanlar hakkında, ama konuştuğunda da sesi, sanki sıcak bir şey yerken yemek borusu yanmış gibi çıkıyordu. Ama ruhundaki yaralar gibi ses telleri de çıplak gözle görünmüyordu. Yutkunduğunda şekli değişen ve rengi açılan gırtlağındaki çukurun aksine...

"Bu saçmalık da neyin nesi?" diye sordu Leon, elinde merdivenden aldığı küçük bir haçı tutarak. Öfkeyle onu Sven'in ayaklarının önüne fırlattı. "İki saat önce onunla kahvaltı yaptım."

Evimizde. İkimize ait yeni evde.

Hareketsizce merdivenin ayak ucunda duran Sven'in, "Sadece bir rüyaydı," dediğini duydu. "İçinden çıkamayacağın bir rüyaya hapsoldun ve dışarıdan yardım alman gerek."

"SAÇMALIĞIN DANİSKASI," diye bağırdı Leon.

Sven kollarını ona doğru uzattı. "Natalie öldü, artık kabul etmelisin. Onunla birlikte yaşamıyorsun, bir klinikte yatıyorsun. Yalnızca on beş dakikamız var, ardından seni geri götürmem gerekiyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Peki, ben yalan söylüyorsam o zaman neden üzerinde pijamaların var?"

Leon hayretler içinde başını eğip üstüne baktı. Bacaklarında ince bir pijama vardı ve ayakları çıplaktı.

Hayır, hayır, hayır!

Başını iki yana sallıyor ve ilgisiz kalmış bir çocuk gibi katiyen durmuyordu.

"Doğru değil. Ben artık hastanede değilim. Benim evim..."

Çaresizce Sven e baktı çünkü adres bir türlü aklına gelmiyordu. Komşuları olmayan, ardiyesi olmayan tek katlı bir bungalovdu.

Tünelleri olmayan.

"Hadi ama, bizi geçen hafta ziyaret etmiştin ya. Şehir merkezindeki evimizde; şimdilik yatak odalarımız ayrı çünkü bu sefer işleri yavaştan almak istiyoruz!"

Ve geceleri kapılar kilitlendiğinde, pencereler kapatıldığında ve hareket sensörleri çalıştırıldığında, uyuma konusunda nöbetleşiyoruz.

"Bir rüyanın içinde yaşıyorsun," diye tekrar etti Sven. "Uyan artık."

"Benden uzak dur."

"Rica ediyorum, Leon. Lütfen buna daha fazla direnme."

"Hayır, git!"

"Leon, dur artık..

Sven bir kez daha ellerini arkadaşına doğru uzattı. Yakıcı bir sıcak vardı, öğlen güneşi üzerlerine düşüyordu ancak Leon soğuktan başka bir şey hissetmiyordu.

Soğuktan titreyerek yere yığılırken, "O yaşıyor," diye ağladı. "Natalie yaşıyor."

Sven, arkadaşının yanında diz çöküp eline uzandı. "Yanındayım Leon. Bana bak."

"Hayır." Leon dizlerini göğsüne çekip yüzünü bacaklarına gömdü.

"BANA BAK!" diye bağırdı Sven ve Leon'un ellerini çekti.

Ardından ona bir tokat attı. Leon'un yanağı ateş gibi yandı. Sven'e yaşlarla dolu, öfkeli bir bakış attı ve adından olması gereken oldu.

Arkadaşı gözlerinin önünde, sıcak ocağın üzerindeki bir balmumu gibi eridi.

Alm havaya doğru uzadı, çenesi inceldi. Öncesinde yalnızca yağ dokusunun yer aldığı elmacık kemikleri belirginleşti. Aynı anda saçlarının rengi değişmeye başladı, gözlerinin rengine yakın bir kahverengine dönüşene kadar koyulaştı.

Artık Sven gibi görünmeyen ve kekelemeden, sıcak bir şey yerken boğazını yakmış gibi konuşan arkadaşı, "Uyan artık," dedi.

"UYAN ARTIK!"

Bir şey çatırdadı. Çıkan ses yüksek ve acı doluydu. Ardından Leon, emme borusu tarafından yukarı çekiliyormuş hissine kapıldı.

İrkildi, kollarını havaya kaldırdı, etrafında döndü, yatağın ucundaki yorganı tekmeledi ve gözlerini açtı.

İlk anda yalnızca kendi nefesinin sesini duydu, ardından yumuşak ve korkak bir ses ismini fısıldadı: "Leon?"

Gözlerini kırpıştırdı. Jaluzinin arasından içeri sızan güneş ışığı yüzünü ısıttı. Terliyordu.

"Beni duyabiliyor musun? îyi misin?"

Bir kadın üzerine eğildi, o kadar yakındı ki burnuna en sevdiği parfümün hafif kokusu çarptı. Taze çiçekler ve yeşil çaydan oluşan bir karışımdı. Gırtlağının üzerinde, yutkunduğunda rengi açılan bir çukur vardı.

Kadın, Leon'un yanağını okşadı, ardından yüzündeki gülümseme yok oldu ve gözlerinde tanıdık bir melankolinin yansıması belirdi.

"Bağırdığını duydum ve buraya geçtim. Her şey yolunda mı?"

Leon başını salladı. "Evet, her şey yolunda."

Yatakta doğruldu, komodinin üzerindeki saate baktı.

Ardından boğazına dokundu, yara izlerini yokladı ve düşüncelerini toparladıktan sonra, diğer sabahlardan çok daha tedirgin sesle, "Endişelenme Natalie. Uyandım," dedi.

Teşekkür

Bu kitabın on dokuzuncu bölümünü yazmayı henüz bitirdiğim günün akşamı, sabaha karşı iki buçuk gibi uykumdan uyandım ve yanımda uyuyan eşim Sandra'ya, "Bebeği kilerden çıkardın mı?" diye sordum.

Serseme dönmüş bir halde cevap verdi: "Aklını mı yitirdin?"

Ardından uyandım.

Bu, uykumda garip şeyler yaptığım ilk gece değildi. Sonuçta uyurken evlenmiştim. Dürüst olmak gerekirse, bir defasında tamamen ayıkken başladığım cümleyi uykumda tamamlamıştım (ilk bölüm: "Yarın mutlaka..." İkinci bölüm: ".. .çivileri egzoza sokmayı unutma."). Bu da eşimi tıpkı, rüyamda, artık o tehlike her neyse, ondan kurtaramadığımız bebek gibi, benzer bir şekilde şaşırtmıştı.

Seelenbrecher adlı kitabımda, zihnin çoktan uyandığını sandığı ancak bedenin hâlâ uykuda tutsak kaldığı, uyku felcinin en can sıkıcı durumunu kaleme almıştım. Bu durumla sıkça karşılaşmıyorum, belki yılda iki kez, ancak bunları yaşadığım anlarda odamda bir adam duruyor, beni gözetliyor ve baltayı havaya kaldırdığında ben hiçbir şey yapamıyorum. Ayağa fırlamak, ona bağırmak, en azından ona beni değil, yanımda yatan eşimi alması için bir işaret vermek istiyorum fakat başarılı olamıyorum.

Uyku bozukluğundan muzdarip olan tek insan değilim kesinlikle. Nüfusun yüzde yirmisi benzer semptomlarla boğuşuyor. Elbette herkes evin içinde gezinip gizli bir kapı aramıyor veya Ken-

neth Parks gibi uyurgezer bir halde arabasına atlayıp uzun bir yol katettikten sonra insanları öldürmüyor; ancak kitapta anlatılana benzer bir olay gerçekten yaşandı. Ama ne olursa olsun birçok insan yatağında doğrulup etrafa bakıyor, bazılarıysa benim gibi saçma sapan konuşuyor. Kimi insan da mutfağa gidiyor, üzerlerine bir şeyler geçiriyor, bir mektup yazıyor, uyanık insanlarla sohbet ediyor ve hatta evi terk ediyor.

Bunun hiçbir koşulda komik bir durum olduğu söylenemez. Uyurgezerlik esnasında kendinizi korumanız mümkün değil. Bu gibi insanların kendilerine zarar verme ihtimali, çevrelerindeki bir insana zarar verme ihtimallerinden çok daha büyük (ve daha yüksek olasılıkta).

Bu doğrultuda bir şeyi netleştirmek istiyorum: Kurgu dışı bir kitap yazmadım. Bu kitabın içinde yer alan olaylar tamamen birer hayal ürünüdür; yaşayan veya ölmüş insanlarla olan benzerlikler elbette bilinçli olarak yapılmamıştır ve tamamen tesadüftür. Ancak, iyi bir yalanda hep olduğu gibi, bu kurgunun içinde de bir gerçek payı var: Doktor Vohvarth'ın Leon'la uyurgezerlik hakkında gerçekleştirdiği ilk konuşma gerçekle özdeşleşiyor. Uyurgezerlikle ilgili yapılan araştırmalar gerçekten de hâlâ emekleme döneminde sayılır.

Elimizi gerçekten de vicdanımıza koyalım: Geceleri uyurken neler yaptığınız konusunda yüzde yüz emin misiniz? Eğer değilseniz, bir kamera alabilirsiniz. Ama ertesi gün kaydı izlerken yalnız olduğunuzdan emin olun...

Rüya gibi olan ekibime teşekkür etmeden önce (buradaki zarif geçişi fark ettiniz mi?), sizin, okuyucuların, en azından sanal olarak elinizi sıkmak istiyorum. İtiraf ediyorum, ben siz olmadan da yazmaya devam ederdim. Bir yazar, içgüdüsüne karşı gelemez. Ama bu durum sizinle birlikte çok daha eğlenceli bir hale dönüşüyor ve ayrıca yayıncımın alnına, kitabımı yayımlaması için, silah

doğrultmak zorunda kalmıyorum. (Hans-Peter, baskı sayısı bir gün düşecek olursa bu duruma hazırlıklı olmalısın.)

Aşağıdaki isimleri uykumda sıralayabilirim çünkü bana en başından itibaren eşlik ediyorlar ve neredeyse her gün onlarla Droemer-Knaur Yayınevinde bir işim oluyor. Hans-Peter Übleis, Christian Tesch, Kerstin Reitze de la Maza, Theresa Schenkel, Konstanze Treber, Carsten Sommerfeldt, Noomi Rohrbach, Monika Neudeck, Patricia Keßler, Sibylle Dietzel, Iris Haas, Andrea Bauer ve Andrea Heiß.

Tedavi edilemeyen, manyakça bir dürtüyle kitaplarımın daha iyi olması için kendilerini paralayan editörlerim Carolin Graehl ve Regine Weisbrod'u ayrı tutuyor olmamı mazur görün. Ayrıca kitabın ismini de Carolin'in hesabına yazıyorum (benim önerimden çok daha iyiydi!), bunun için de teşekkürler.

Eğer bir gün bir kitap yazmak gibi bir niyetiniz varsa şimdiden ajandanıza baksanız iyi edersiniz çünkü ailenizin, patronunuzun ya da polisin sizi aramaya çıkmayacağı ve sizin de ortadan kaybolabileceğiniz birkaç aya ihtiyacınız olacak. Ve bu sırada işleri organize edecek birini ayarlamak zorunda kalacaksınız (randevular, sözleşmeler, para transferleri, bürokratik formaliteler, tanıtım hazırlıkları, okuma seyahati planlamaları ve ve ve...). Kısacası, Manuela Raschke gibi birine ihtiyacınız var ama ismini sizinle paylaşamayacağım.

Ayrıca size bir yayıncı bulmakla ilgilenecek birine ihtiyacınız var, tıpkı benim, değeri ağırlığınca altınla bile ölçülemeyecek edebiyat ajanım Roman Hocke ve onun AVA-International'da çalışan ve her zaman benim iyiliğimi gözeten meslektaşları Claudia von Hornstein ve Claudia Bachmann gibi.

Patrick Hocke, Mark Ryan Balthasar ve eşim Sandra resmî internet sitemle uğraşırken ve vm-people'dan Thomas Zorbach ve Marcus Meier, Facebook'un yeni özelliklerini çözemediğim zamanlarda bana yardımcı olmak için uykusuz geceler geçirdiler. Ama hey, ısmarladığım körili sosis ve sıcak biranın yeterli olması gerekiyor.

Basın fotoğraflarında neden gerçekte olduğumdan daha iyi göründüğümü merak ediyorsanız, o halde size cevabı vereyim: Sabrina Rabow. Benim mükemmel basın danışmanım, halka açık alanlarda yalnızca tatlı tarafımı göstermeme özen gösteren bir av köpeği gibidir. Ve böyle birini bulmak zaman alabilir!

Her zamanki gibi, bana gösterdikleri ailevi destek için babam Freimut'a, kardeşim Clemens'e ve onun eşi Sabine e teşekkür etmek istiyorum. İnanmazsınız hepsinin de soyadı Fitzek. Çılgınca, değil mi? Biliyorum.

Uzun yıllardır arkadaşım, sırdaşım ve yoldaşım olan insanları dışarıda bırakamam tabii ki: Arno Müller'e, Thomas Koschwitz e, Stephan Schmitter e, Christian Meyer'e, Jochen Trus'a, *Das Kind* kitabını harika bir şekilde filme uyarlayan ve imkânsızı mümkün kılan muhteşem Zsolt Bâcs'a, Petra Rode'ye ve bana video kaydıyla ilgili bazı sadistçe fikirler veren Barbara Herrmann ile Kari Raschke'ye (durumun daha iyi anlaşılması için: Ben koşuyorum, o ise elinde kırbaçla yanımda duruyor.)

Onlar olmasa kitaplarımın asla size ulaşamayacağı tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve okuma ile edebiyat festivali organizatörlerine teşekkür ediyorum.

Ve bana *Uyurgezer* in konusunun nerden aklıma geldiğini *sormayan* herkese teşekkür ediyorum. Uyurken aklıma geldiğini söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu. Tek bildiğim, bu fikir aklıma geldiğinden beri onun öylesine tutsağı oldum ki yakın çevremdeki herkese planlarımı anlattım. Sadık çevremle gerçekleştirdiğim bir akşam yemeği sırasında kulaklarını vakitlice kapatmayı başara-

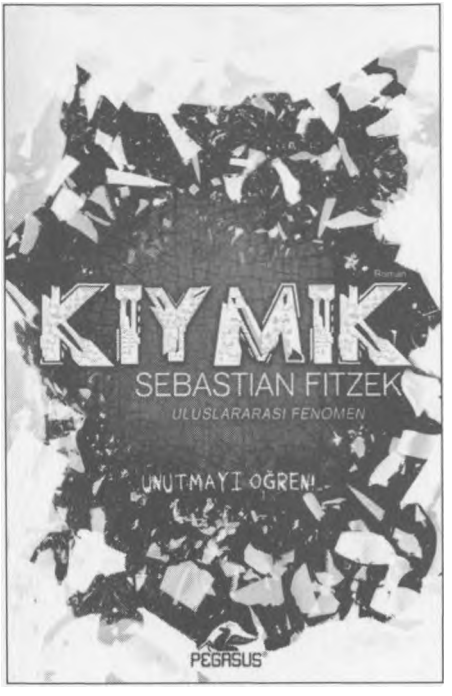
mayan, Almanya'nın en büyük bazı sinema başarılarına imza atan Ratpack adlı prodüksiyon şirketinin sahibi Christian Becker, beni dinlemek zorunda kalan ilk kişilerden biri olmuştu. Bu fikir onu o kadar heyecanlandırdı ki hemen Ivân Sâinz Pardo'yu arayarak kitabın sinemaya uyarlanması talimatını verdi. Henüz yazma aşamasındayken bana önerileriyle destek olduğu için Ivân'a çok teşekkür ederim ve kitabın perdeye uyarlanmış halini büyük bir heyecanla bekliyorum çünkü kesin olan bir şey var: Eğer bir gün gerekli finansal güce sahip olursak (ne de olsa Almanya'da bu durum bazen biraz karmaşık bir hal alabiliyor), o zaman kitap ile filmin *ayrışması* gerekiyor. *Uyurgezer* kitabının içinde yer alan bölümlerden en azından bir tanesini ekrana yansıtmak imkânsız.

Fikir ve öneri demişken: Bana her zaman olduğu gibi e-posta aracılığıyla fitzek@sebastianfitzek.de ve www.facebook.com/sebastianfitzek.de adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Ve son olarak unutmadan, beni kayıtsız şartsız destekleyen, ancak bana hâlâ bebeği kilerden çıkarıp çıkarmadığını söylemeyen eşim Sandara'ya da elbette teşekkür ediyorum. En iyisi gidip kendim kontrol edeyim.

Karanlık rüyalar görmeniz dileğiyle,

Sebastian Fitzek
Berlin, Aralık 2012
Uyanık (umarım) hali.

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN
NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI
HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ
KIYMIKTA ***BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN***
SABIRSIZLANACAKSINIZ.

HAYATINIZIN EN KÖTÜ ANILARINI HAFIZANIZDAN
SİLEBİLECEK OLSAYDINIZ, YAPAR MIYDINIZ?
PEKİ YA YANLIŞ GİDEN BİR ŞEYLER OLURSA?

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

—John Katzenbach

SEBASTIAN FITZEK

TERAPİ

PEGRSUS

Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız?

"Sébastian Fitzek'in *Terapi'sı*, karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebi bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap." John Katzenbach

"*Terapi*, aslında akıl almaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı." Paul Carson

"Altında yatan gotik gerilim öğelerinin okuyucuyu tahmin edilmesi imkânsız bir sona doğru götürdüğü dâhiyane bir psikolojik gerilim."
Publishers Weekly

"GÖZLERİ VAR,
BİLİYOR
MUSUNUZ?
EVİ KASTEDİYORUM.
SİZ DE SIK SIK
BİRİ TARAFINDAN
İZLENİYORMUŞSUNUZ
GİBİ BİR HİSSE
KAPILMIYOR
MUSUNUZ?"

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ
VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV,
NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI
VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

Leon bir sabah uyandığında, karısının eşyalarını toplayıp kaçarcasına; evden ayrıldığını görür. Kadının yüzünde ve kollarında morluklar vardır. Leon'un aklına gelen ilk şey artık geride kaldığına inandığı hastalığı olur; uyurgezerlik. Yoksa yine geceleri ikinci benliği devreye giripj insanlara zarar vermeye mi başlamıştır?

Bu soruya bir cevap bulabilmek için uykuya dalmadan önce başına, hareket sensörlü bir kamera yerleştirir. Sabah görüntüleri izlediğin-! deyse dehşete düşer: Yatak odasındaki gardırobun arkasında daha önce hiç görmediği gizemli bir kapı vardır. Onu bilinçaltının en karanlık köşelerine girmeye zorlayan bir kapı...

Hayal ile gerçeği ayıran çizgi bulanıklaştığında, insan kendini, ken-l dişinden bile korkacak bir hale getiren ürkütücü bir kâbusun içinde bulabilir mi?

"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

"Eternal Sunshine of the Spotless Mind ile *Inception'*\r\ karışımı gibit"
The Guardian